

Loan
thế
anh
hưng

TIẾU
ĐOÀN

AMUN vh NXU S AN ĐOC

Table of Contents

Bộ 1 Mưa đêm giội sen vàng

Lời Dẫn

Chương 1 TRÁNH HỌA

Chương 2 ĐOẢN ĐAO

Chương 3 MƯA NƠI DỊCH TRẠM

Chương 4 SEN VÀNG

Chương 5 TIÊU NGÂN

Chương 6 DẠ CHIẾN

Chương 7 QUA SÔNG

Vĩ Thanh HOÀI THƯỢNG

BỘ 1

MƯA ĐÊM GIỚI SEN VÀNG

LỜI DẪN

Năm thứ hai mươi lăm niên hiệu Thiệu Hưng đời vua Cao Tông nhà Nam Tống. Đói với lão bách tính định cư ở đất Môn, đất Cán vùng Giang Chiết mà nói, năm nay vẫn xem như là một năm tương đối yên bình. Chiếm loạn hời những năm mới đời xuông phương Nam⁽¹⁾ đã dần lắng chìm trong ký ức, những thứ khiến lòng người ưu phiền chỉ còn là thuế ruộng, thuế người, hạn hán ngập lụt, sâu bệnh mất mùa, có điều, những thứ này rốt cuộc lại chính là đao cùn hại người, từ từ cho tới lúc quen rồi thì cũng chẳng cảm thấy đau nữa, vừa khéo khiến đám người cai trị cao cao tại thượng an lạc, còn bọn dân đen bên dưới thì ngoan ngoãn phục tùng, cứ thế lại thành ra có chút phong vị của buổi yên ả thời bình. Nghe bảo người Kim ở Hoài Bắc mạn ấy mấy năm nay duệ khí cũng đã giảm, không còn được như trước. Giang hồ mênh mang, trời phân nam - bắc, một đoạn thời gian ấy, phường xu danh hám lợi càng nhiều thêm mà kẻ sĩ bi ca khảng khái lại thành ra lác đác. Người ta tranh giành nhau, chẳng qua chỉ là trong khoảng sinh nhai hữu hạn, bo bo cái mạng nhỏ của mình, chẳng ai chú ý tới cái gọi là đại kế lập thân báo quốc.

Không sai, đó là loạn thế, đại nạn ở trước mắt. Đến một ngày người Kim vượt sông mà xuông thì sao? Trong chốn triều đình, cung trướng nội loạn xảy ra thì thế nào? Quân thần nghi ngờ lẫn nhau ngày một sâu thì phải làm sao? Tô thuế đến mức tan cửa nát

nhà lại ra thế nào? Loạn dân kêu than khắp chốn lại phải làm sao?... Dẫu là ai thì cũng không thể nắm vững được kết quả chính xác. Nhưng cũng chính vì thế, con người ta mới càng vin lấy cảnh phồn hoa thoáng chỗ cớ ấy, giống như cảnh ca múa trong lầu ngoài các kia, phong hoa tuyết thế, đẹp đẽ mỹ diệu, thế nhưng ai cũng biết đó chẳng qua chỉ là một thoáng mỹ cảnh, chẳng ai níu nổi dòng nước đang trôi. Có điều vì một thoáng mỹ cảnh ấy, thật không biết đã có bao nhiêu thiêu niên đa tình, quan lớn vinh hiển, tăng nho danh sĩ, sơn dã cao nhân không tiếc ngàn vàng so giá, ngò ì la liệt bên lầu, mong cầu chẳng qua cũng là khoái lạc trong chớp mắt mà thôi... Lại cũng chẳng có ai đi tính toán, xem xem vì một chỗ khoái lạc ấy, rốt cuộc đã tốn mất bao nhiêu thời gian, mài đi bao nhiêu tráng chí.

Đây là thời kỳ thái bình giả tạo, khoảng lặng giữa sóng động. Chỉ có triều đình là vẫn còn đang tô vẽ cho cảnh quốc thái dân an thịnh trị, mơ một giấc mộng đẹp rã ng bốn bề ngăn nắp ổn yên. Kỳ thực chẳng lẽ chốn đô ng ruộng khe hoang toàn là dân lành cả? Không thể tin được... Tới cả trẻ thôn lão xóm cũng rất thích nghe chuyện hiệp khách hô ng nhan, mà lại chẳng biết những thặng trà m, hào sảng rung động ấy luôn xảy ra ngay bên cạnh họ...

Ngày hôm ấy, Giang Tô một dải, trên dòng Ngô Giang có một chiếc thuyền nan nhỏ đang dập dề nh. Ngô Giang vốn thuộc một nhánh của Thái Hồ, nước trong sóng nhẹ, nhưng mấy năm nay, nhiều bận gặp cảnh vó sắ t giẫm đạp, cũng từng mấy phen cả dòng nhuộm đỏ. Từ trên thuyền trông ra, đôi bờ ruộng tốt, cỏ mọc um tùm, nhà dân thưa thớt, trời sắ m mưa tới. Người trên thuyền than một tiếng, ngâm: “Bờ kia nề p đã trở đầ y, bờ kia ruộng lúa hây hây căng tràn.⁽²⁾” Câu này ở trong *Kinh Thi*, tỏ ý tiếc thương cái thế phải mất nước. Người trên thuyền nhìn dáng vẻ như kẻ đọc sách, thân hình cao lớn, áo quầ n đơn giản, sạch sẽ, tuy là một thân

ăn vận văn sĩ nhưng lại không thấy cái khí chất nhỏ nhen, kém cỏi. Con thuyền nhỏ men bờ Nam xuôi theo dòng, dọc đường vắng bóng người, chỉ vì gần đây có lưu truyền tin đồn rằng: Nhiêu người nói quân Kim kéo xuống phương Nam, chẳng mấy chốc là tới, bởi thế cả chặng đường không một bóng khách buôn. Người trên thuyền không khỏi thở dài một tiếng, kiểu tin đồn này một năm không biết lan truyền bao lâu, thật đúng là thần hồn nát thần tính, trông cỏ cây mà cũng ngỡ là binh lính. Nguồn cơn của làn đồn thổi này là do gần đây, sứ thần nhà Kim là Bá Nhan tới Lâm An đốc thúc việc triều cống. Lúc ấy nhà Nam Tống giữ mối quan hệ nước chú nước cháu với nhà Kim, hằng năm đều phải tiến cống cho nhà Kim số lượng lớn cống phẩm, ấy vậy mà làn này trong triều đình lại có người khẳng khái cản trở, Bá Nhan nổi giận, lời nói ra ngầm chứa ý uy hiếp, người Nam Tống đa phần thuộc phái sợ đánh, cho nên nhất thời sợ bóng sợ gió, dân chúng chẳng được sống yên ổn.

Người khách nọ ngóng về bờ bắc, bỗng nhìn thấy xa xa có một người một mình cưỡi một con vật, đang thong dong đi trên bờ ruộng. Hai bên cách xa, lại có cây ngăn giữa, con đường ven bờ khi ẩn khi hiện, từ trên thuyền nhìn sang, một người một vật cũng theo đó mà lúc thấy lúc không. Lúc thấy được thì cũng rất mơ hồ, không phân định rõ dáng hình, diện mạo, chỉ cảm thấy người nọ tựa hồ đã hòa thành một thể với con vật cưỡi. Mà điều khiến người ta thấy kỳ quái chính là con vật kia, vừa giống ngựa mà lại không ra ngựa, cao dị thường. Mấy ngày nay âm u mưa gió, con đường nhỏ giữa ruộng hẳn phải bùn lầy lắm, người đi ắt cũng trơn trượt, ấy vậy mà tuyệt không thấy con vật nọ chao đảo, làm kinh động tới người cưỡi chút nào. Con thuyền đi đã lâu, khách trên thuyền cứ thế ngắm một người một vật kia từ đằng xa, chỉ cảm thấy cứ nhìn kiểu này, bọn họ giống như một quàng đen nhàn nhạt, trong cơn mưa

phần miền Giang Nam này, khiến người ta có cảm giác lạ lẫm và trống trải khôn tả.

Ở đuôi thuyền là lão lái thuyền, trời lạnh nhưng này vẫn cứ để chân trần mà đứng, đôi mắt đăm đăm nhìn dòng sông, toát lên vẻ bản hàn khó tả. Lúc sắp tới Trường Kiêu của Ngô Giang, lão lái mới hỏi: “Quý khách, nghỉ một chút nhé?”

Vị khách gật đầu, lão lái mới chèo chèo nước, vào tới bờ rồi vo gạo nhóm lửa, nấu một bữa cơm. Củi gỗ từng ẩm ướt, khói bốc mù, lão lái nọ bị hun tới mức nước mắt giàn giụa. Một lúc sau thì thôi không quạt bếp nữa, lại bung ra một cái hũ nhỏ, bốc ra mấy lát cá muối, chuẩn bị rán chín rồi mời khách dùng cơm.

Câu Trường Kiêu này là nơi thương khách ắt phải đi qua, vốn cũng là một nơi danh thắng nhưng vì nhiều năm binh hỏa, tới nay chỉ còn lại ba, bốn gian nhà ngói, mười mấy chỗ rào đất, công vắng chiêu vè, khiến người ta thấy mà hoài cảm. Văn sĩ bèn hỏi thăm một phụ nữ đang vo gạo bên sông: “Cả ngày nay không có khách nào qua đây sao?”

Người phụ nữ nọ đảo đảo gạo, liếc mắt đánh giá hẩn một lượt, lắc đầu nói: “Từ hôm qua tới nay cũng chỉ có một đám sứ thần phương bắc với quan binh triều đình đi hộ tống, định ăn xong cơm, nghỉ chân chút rồi đi tiếp. Lại hiềm nơi này nhỏ, bèn tới tiệm Thát Lý ở thôn đô thị diện rồi.”

Văn sĩ nọ trông sang bờ bên kia, xa xa tầm hơn hai dặm có một thôn nhỏ, khói bếp đang lên, khoảng cách tuy xa nhưng bởi nơi này là một dải ruộng bằng nên vẫn nhìn thấy rõ. Rồi lại nghe người phụ nữ kia thở dài một tiếng, nói tiếp: “Dù lưu lại đây cũng làm gì có ai dám chiêu đãi? Lâu trước mấy nhà ở Triệu Gia Kiêu không biết có chỗ nào không chu đáo, đắc tội với thông địch, bị hẩn xúi

người Kim, đem già trẻ lớn nhỏ nhà ấy treo lên, đánh chết biết bao người, cũng có ai dám quản đâu? Sống trong thời thế như bây giờ, thật đúng là nghiệp chướng mà!”

Văn sĩ không khỏi trâm mặc, quay đầu nhìn cây cầu, cầu xây bằng đá, lan can đã có mấy chỗ sứt hỏng, trên trụ cầu buộc thuyề nờ mờ viết đầy chữ là chữ, thế bút ngang dọc, đầu mực lâm li. Đọc từ đầu, hóa ra là khúc *Thủy Diệu Ca Đầu*:

*Bình sinh Thái Hồ thượng, đoạn trạo kỷ kinh qua, u kim trùng
đáo hà sự? Sâu tử thủy vân đa. Nghĩ bả hạp trung trường kiếm,
hoán thủ biển chu nhât diệp, quy khứ lão ngư xoa. Ngân ngải phi
ngô sự, khâu hác dĩ tha đà. Khoái tân lô, chiêm mỹ tửu, khởi bi ca:
Thái bình sinh trưởng, khởi vị kim nhật thức can quả! Dục tả tam
giang tuyết lãng, tịnh tẩy Hồ trầ n thiên lý, vô vị vãn thiên hà.
Hồ i thủ vọng tiêu Hán, song lệ trụy thanh ba.*

(Thái Hồ bà u bạn một đời

Chèo con một chiếc dong chơi bao lâu n

Như nay trở lại phân vân

Vì đâu sâu lại hơn phân nước mây

Đem trường kiếm trong hộp này

Mà đi đổi lấy cho tà thuyề n nan

Ông chài áo rạ về nhà

Này đây thao, ấy n hỏi han làm gì

Núi khe bà u bạn lắm nghĩ

...

Lát cá mới, rượu ngon này
Bi ca một khúc cho hay nổi đời
Thái bình buổi trước thanh thời
Đề cho nay biết rày thời can qua
Muôn tháo nước ba sông sóng tuyền
Rửa cho trong muôn dặm giặc Hồ
Lấy gì mượn nước thiên hà
Quay đầu nhìn vũ trụ, lệ đổ sóng sông nhòa.)

Cuối bài từ không đề tên, xem như là một sáng tác vô danh. Văn sĩ đọc xong, không tìm được, cũng dậy lên một loại xót xa cảm khái từ trong tâm can, liên tưởng tới thời thế hiện giờ, tựa hồ trong lòng mình cũng có nỗi niềm muôn bực bạch, chính lúc đang ngưng tâm suy tư, chợt nghe tiếng nhà thuyết kinh hải thốt lên: “Khách quan, ngài nghe kìa!” Nghiêng tai lắng nghe, dường như ở quán Thập Lý thôn đô i diện mang máng có tiếng huyền não, tuy cách xa nhưng âm thanh vẫn văng vẳng truyền tới. Đầu tiên là tiếng quát câu chửi, rồi dần dần có tiếng kêu thảm, kế đến mơ hồ còn có tiếng hô “cứu mạng, cứu mạng” - hẳn là tiếng thôn dân bị sứ Kim bức hiếp mà kêu gào thảm thiết, kèm theo đó còn lảng máng vọng vào tai tiếng cười tục tĩu, giống như sứ Kim vỗ tay, lại như tiếng nịnh bợ của lính Tô ng, người khách và nhà thuyết nhìn qua, hiểu ra chính là đám sứ Kim đang tác ác như những gì vừa rồi người phụ nữ vo gạo kể, không khỏi nhìn nhau mà thê lương. Lão lái thuyết nọ “í” một tiếng, chỉ thấy một người một thú cười ban nãy xa trông giờ đang từ tởn đi tới, hướng về phía thôn bên kia, đi như thế chẳng phải dẽ vào miệng hổ sao? Lão lái thuyết lớn tuổi, trung hậu, vội

cá t giọng gọi: “Này!...” Nhưng lại không dám to tiế ng quá, sợ kinh động tới người Kim ở bờ đớ i diện. Cách quá xa, người kia chắ c không nghe thấ y, hai người trên thuyề n vội vã, định đờ ng thanh gọi lầ n nữa thì bỗng thấ y thôn đớ i diện hiện lên ánh đờ lóa mắ t, xen lẫn khói đen cuồ n cuộn, hóa ra là cháy! Thề lửa chớp mắ t đã bùng lớn, trong cái ngày ẩm ướt thề này, chắ c hẳn đã có người cô ý phóng hỏa mới vậy. Lão lái sừng sờ, kinh hãi đứng đờ ra, văn sĩ cao lớn nọ vỗ mạnh lên mạn thuyề n, tức giận không thớ t nên lời. Cứ thề được một lúc, lại thấ y một người một vật cuời ở bờ kia không những không dừng mà ngược lại bỗng nhiên tăng tớ c, nhanh như gió cuồ n, vượt xa ngựa thường, xông thẳng vào cái thôn nhỏ đó, chớp mắ t đã chìm vào biển lửa, chẳng thấ y bóng dáng đầ u nữa. Hai người trên thuyề n “úi” một tiế ng, thắ c mắ c người nọ định làm gì, đây chẳng phải là tự mình nộp mạng sao? Họ đang ôm lòng thương xót, đờ i người nọ kêu cứu thì... tiế ng kêu thẳ m ở thôn đớ i diện chợt ngưng bật, bèn nghĩ chưa được bao lâu, trong thôn người chề t đã chề t, người chạy đã chạy, chẳng còn một ai. Mơ hồ chỉ có một trận cuời vọng vào tai, nghe ra có sự tàn nhẫn với lắ ng nhục khiề n hai người trên thuyề n quên mắ t mình đang ở nơi nào, nước nào! Tiế ng cuời vắ ng vắ ng kia bỗng nhiên ngắ t quắ ng, ngay sau đó hóa thành tiế ng kêu giận, kề tiế p chẳng phải là tiế ng kêu thẳ m mà là từng tiế ng từng tiế ng kêu rên đầ u đón, xen với tiế ng chừi rửa của người Kim, còn có tiế ng phụ họa của lính Tô ng. Hai người ở xa xa chỉ nhìn thấ y trong ánh lửa ngút trời trước mặt tựa như có cái gì đó loang loắ ng, bay đờ ng đầ o tây, chớp lượn sét giắ ng, mỗi lầ n ngừng lại là kèm một tiế ng kêu thẳ m vọng tới, the thề thẳ m thiề t, còn lớn, còn điể c tai hơn hẳn tiế ng cuời của chúng khi nấ y. Thôn nhỏ yên bình bỗng biể n thành sa trường biên cương khiề n lão lái thuyề n run lên câ m cập, văn sĩ nọ cũng sợ hãi trong lòng, lắ m bắ m: “Kiể m khí tung hoành? Kiể m khí tung hoành!”... Đây rõ ràng là do người ban nấ y giữa đườ ng gặp chuyện bắ t bình chẳng tha rô i. Chỉ thấ y tiế ng người ô ã n ào trong đắ m lửa, tuyệt không thấ y bóng người nào

có thể thoát ra ngoài thôn. Cách một lúc lâu, sau một tiếng gào rên đặc biệt dài, trừ ánh lửa ảm đạm trước mặt, nước sông dào dạt cạnh thân, trong vòng mười dặm, chẳng còn tiếng người. Hẳn là chim bay cũng sợ mà ngậy ra rồi, ngọn cây lùm cỏ, càng chẳng nghe thấy tiếng vỗ cánh, tiếng côn trùng kêu. Hai người trên thuyền vênh tai, nghiêng đầu lắng nghe, hồi lâu chỉ thấy có tiếng “lạch cạch, lạch cạch” nho nhỏ truyền tới, ra là con vật nọ đang ra khỏi cửa thôn, dần đi xa, từ từ hóa thành một đám màu đen nhìn chẳng rõ.

Sững sờ một lúc, người khách khàn giọng nói: “Sảng khoái, thật sảng khoái!” Quay nhìn đầu câu, bài từ kia nét mực như mới, thoải mái lâng lâng. Lại đọc lần nữa, chỉ cảm thấy một vầng trăng lạnh áp thẳng xuống đầu, buốt thấu xương; lại đọc lần nữa, bỗng thấy máu nóng muốn xông lên mặt, trung nghĩa phần giận mà trào dâng. Người khách áy lảm nhảm: “Thôi rồi, thôi rồi, cái tiếng thu sinh làm lỡ ta rồi! Làm lỡ ta rồi!” Lão lái thuyền chỉ sợ rầy rà sẽ lảm chuyện, chẳng buồn đợi cơm chín, bèn tháo dây buộc thuyền. Chỉ có vị khách đem khúc *Thủy Diệu* kia mà bi ca ba lượt, khăng khái chẳng nguôi.

Chẳng ngờ bên bờ có người qua đường nhận ra hấn là danh sĩ Trán Giang, tên Thẩm Phóng tự là Ngạo Chi, đêm ấy lúc ở trọ lại nghe được chuyện giết người phóng hỏa ở quán Thập Lý, trong lòng đoán mò, đoán cứ thế mà truyền đi, tới ngày hôm sau tin tức đã không cánh mà bay, còn bảo ngày này tháng này, Thẩm Phóng một người một ngựa, áo xanh nhuộm máu, tại quán Thập Lý bờ bắc Trường Kiêu của Ngô Giang chém giết sứ Kim hai mươi mấy tên, một gã Thiên phủ trưởng, còn như lính Tô ng hộ tô ng phải tới nghìn, kiếm khí tán phát, vung bút đề từ rồi ngòi thuyền mà đi. Chẳng mấy chốc, lời đồn truyền tới kinh sư, Thiên tử Cao Tông xem bài từ rồi trầm mặc, chẳng nói chẳng rằng, truyền đem bài từ cho Thừa tướng xem. Tân Thừa tướng cũng lập tức phái xuất Đê

ky, ngầ m ra lệnh tìm hỏi. Chỉ trong một khoảng thời gian, một khúc *Thủy Diệu* được ca vang khắp đại giang nam bắc!

CHƯƠNG 1

TRÁNH HỌA

“Ngoài Lâm An có huyện Du Hàng,

Ở huyện Du Hàng có Hảo Đăng lâu.”

Tam Nương Tử ngâm nga cười.

Trải tới thời Tô ng, tửu lâu đã trở nên cực kỳ phong phú và hoa lệ. Ở thời Tô ng, riêng Biện Kinh đã có hơn trăm tòa danh lâu. Nào là Bạch Phàn lâu, Hân Lạc lâu, Ngô Tiên lâu, Thiê t Tiê t lâu, Khán Ngưu lâu, Thanh Phong lâu... tên đề n là đặc sắ c, các loại rượu nổi tiế ng Ngọc Luyện Chùy, Tư Đường Xuân, Tuyê t Du, Nội Khố Lưu Hương lớp lớp theo nhau xuấ t hiện tranh hương đua đua tiế ng, tiế ng lành đờ n xa. Sau khi dời xuố ng phía nam, Khang Vương là Triệu Cấ u kế thừa tậ xấ u của cha anh, lại càng tham nhàn hưởng lạc. Cục diện mới hơi yên ổn, chố n lầ u các yên vũ trong thành Hành Châu các loại phấ n hương ca múa lại lật mình đổi mới, khéo léo mà hưng thịnh trở lại.

Hảo Đăng lâu nằ m trong địa giới của Du Hàng, ngay cạnh phố lớn. Cửa lâu rấ t to, hai bên cửa có đặt hai cây xoa sơn đen sáng bóng, dùng để ngăn người ngựa lộn xộn ngoài đường, dưới lầ u bày ba mươi tư chỗ ngô ì, trên lầ u đặt hơn hai chục ngăn gác, tấ t tậ đề ù buô ng rềm xanh biế c, hoa văn rong tảo, từ cửa sổ giáp phố có thể nhìn thấ y sông xanh núi biế c xa xa, quả nhiên là có chỗ hơn người.

Lúc này, gầ n đầ ng trái của cửa sổ có một cặp phu phụ trung niên đang ngô ì. Người đàn ông thầ n thái hồ hữ ng, hình dáng cao to, chỉ

mặc một tấm áo dài bằng vải thô màu xám tro. Người phụ nữ mày liễu mắt hạnh, điềm đậm thanh lệ. Mọi người đều chú ý tới người phụ nữ đó, thấy nàng chỉ vận một tấm áo ngắn tay, một chiếc quần màu lam, đầu cài thoa gỗ, mặt không phấn son, nhưng thanh tao tự nhiên, nói cười cao nhã.

Cả hai đều đã ba lăm, ba sáu. Chỉ nghe người phụ nữ đó cười mà nói rằng: “Ngạo Chi, chàng có biết trên Hảo Đăng lâu này từng có đôi câu đố nổi tiếng không?”

Người nam nọ “ồ” một tiếng, ngược mắt nhìn sang Tam Nương - hai người này chính là vợ chồng Thẩm Phóng và Tam Nương Tử, vì liệu trước được tai ương nên đã lánh khỏi phủ Trấn Giang. Người vợ này của Thẩm Phóng tên gọi là Tam Nương Tử - nói ra thì đoạn nhân duyên giữa hai người cũng có chút li kỳ, có điều đó đã là chuyện của mười năm trước - Thẩm Phóng trước nay rất kính trọng thể tử, giờ không khỏi nghiêng tai nghe nàng nói.

Chỉ thấy Tam Nương Tử kể: “Thiếp nghe vị tiên sinh kể chuyện có nói, danh lâu trong thiên hạ truyền đời tổng cộng có ba mươi sáu nơi, Lâu Ngoại lâu ở Lâm An, Nhạc Dương lâu ở Động Đình, Ngũ Nhàn lâu ở Kim Lăng, Phàn lâu ở Biện Kinh, Tây lâu ở Tương Dương, lại thêm Hảo Đăng lâu nơi đây được mệnh danh là sáu tòa lâu trung chi lâu. Mà y tòa lâu khác bởi đâu được xưng là danh lâu thì thiếp không biết, nhưng cái sự thành danh của tòa Hảo Đăng lâu này chỉ e là nhân một câu chuyện.”

Thẩm Phóng lại “ồ” tiếng nữa, há hốc miệng tuy Tam Nương là phận nữ nhưng kiến văn rất rộng, mà trước nay há hốc cũng thích nhất là nghe nàng kể chuyện, tuy đều là thứ không ghi trong chính sử nhưng lại rất sống động.

Lại nghe Tam Nương cười, nói: “Hồi mấy năm đầu nam độ, Tập Hiền điện Thị Chiếu học sĩ là Hồ Thuyên phụng mệnh xuất hành, có đi ngang qua lâu này. Hồ học sĩ nọ là một tay hay chữ, con người chính trực, một bụng học vấn ấy có thể xem là không ai không biết. Hôm đó dừng ngựa nghỉ ở đây, vừa vận tửu lâu này khai trương chưa lâu, chủ quán rất mực ân cần hậu hạ, đã chuẩn bị rượu ngon mực tốt, định mời ông thừa hứng mà đề chữ lại đây. Hồ học sĩ đọc âm hai chén rồi cũng chấp nhận lời thỉnh cầu của chủ quán, chính lúc đang ngưng tâm sắp hạ bút thì chợt nghe dưới lầu ồn ào một trận, quay nhìn xuống dưới thì thấy từ cửa tiến vào một vị tướng quân uy dũng phi phàm, mắt ung hàm én. Hồ học sĩ chăm chú nhìn vị nọ, không khỏi mừng rỡ, vội sai chủ quán mau mau đi mời. Vị tướng quân kia lên lầu, Hồ học sĩ liền múa bút như bay, nét bút đề mê, độ mực vừa đủ mà viết hai chữ lớn “Vui lắm⁽³⁾!” Vị tướng quân kia nhìn chữ của ông rồi lại nhìn cái dáng nhỏ người mà chắc nịch liền biết chính là quan ngự sử có tiếng đầu sất Hồ Thuyên”. Ngừng một chút, Tam Nương cười hỏi: “Tướng công, chàng đoán xem vị tướng quân đó là ai?”

Thẩm Phóng nghĩ ngợi, Hồ Thuyên là danh thần một thời, chính trực thanh liêm đến mức kẻ quyền thế không ưa, cuối cùng treo mũ mà đi, đương thời tuy quan lớn vinh hiển đầy triều nhưng tướng quân mà lọt được vào mắt xanh của ông hẳn cũng chẳng quá một, hai vị, thế là chầm chầm ít rượu, viết lên bàn một chữ “Phi”. Người mà hấn muốn nêu họ Nhạc tên Phi, tự là Bàng Cử, từng làm quan đến chức Thái Tử thiếu bảo, đáng tiếc về sau bị gian thần Tần Cô hi hãm hại, thiên hạ nghe tin ai nấy đều tiếc thương. Tam Nương cúi đầu cười ngất rồi nói tiếp: “Hồ học sĩ gặp được ông ta liền quên việc viết chữ, hai người lại ngồ i với nhau, chén rượu qua lại, bàn việc cả thiên hạ, cực kỳ vui sướng. Sau cùng, lúc sắp chia tay, Nhạc Tướng quân thấy tay chủ quán nọ nhăn nhó mặt mũi, tựa hồ có chỗ không thoải mái, bèn hỏi han một chút thì mới biết hóa ra là

hiềm lưu lại có hai chữ thì quá ít, không đủ thành bức. Nhạc Tướng quân nhìn hai chữ đại tự mà Hồ học sĩ viết, vuốt râu cười lớn, nhấc bút lên, cũng lưu lại hai chữ đại tự nhưng là thành một bức đồ i xảo diệu tự nhiên, hợp cảnh hợp tình! Hồ học sĩ trông thấy, không kìm được cũng “ha ha” cười lớn, tiếp đó hai người chia tay, rời đi. Tướng công, chàng đoán coi hai chữ hạ liền Nhạc Tướng quân lưu lại nên là chữ nào?”

Thẩm Phóng trầm ngâm. “Thế này thì biết đoán từ đâu? “Vui lắm”, “Vui lắm”...”

Tam Nương Tử mỉm cười. “Sướng thay!”⁽⁴⁾

Thẩm Phóng vừa nghĩ, chợt không kìm được mà vỗ tay hô: “Sướng thay!”, lấy “vui” đối với “sướng”, lấy “lắm” đối với “thay”, hư thực ứng nhau, đích xác là một cặp đối khéo léo xảo diệu, hai người nhìn nhau vui vẻ, từ bốn chữ này nghĩ về cảnh hai vị văn võ ngày đó đàm luận sáng khoái. Tam Nương Tử tiếp lời: “Chủ quán khôn khéo, liền đem khắc bốn chữ đối liên ấy treo lên trên lầu, ý nghĩa cũng hợp, vừa vặn là giọng chủ khách tiếp mời rượu nhau, ai mà không ngấm! Từ đó thanh danh tòa Hảo Đăng lâu này liền cất cánh bay xa.” Nói rồi lại thở dài. “Mấy năm nay, trong triều đình của chúng ta, thực sự làm được hai câu “quan văn không yêu tiền, quan võ không tiếc mạng” cũng chỉ có riêng hai vị ấy thôi, bảo sao người sau tưởng nhớ lại không khỏi khâm phục mà tôn kính cho được?”

Thẩm Phong nghe nàng kể một đoạn chuyện cũ thú vị, không khỏi chiêm dầy một chén rượu, uống cạn một hơi, cười hỏi: “Đôi đối liên ấy đâu rồi?”

Hai vị Hồ, Nhạc đều được tôn xưng là danh gia thư pháp thời Tô ng, Thẩm Phóng mê mẩn cái món này, không kìm được truy hỏi.

Tam Nương thở dài, nói: “Về sau, hai vị đó, một người treo mũ bỏ nước, một người bị tội thân vong, đều chẳng được Tả Thừa tướng dung tha. Còn Tả Thừa tướng ở đó, từ lâu này làm sao treo mũ của hai vị đó được? Không bị thu thì cũng bị đốt rồi.”

Sắc mặt Thẩm Phóng lại trở nên âm trầm. Lần này, hấn và Tam Nương tha hương tránh nạn, cũng là vì nghe phong thanh Hoàng thượng với Thừa tướng trên triều cực kỳ bất mãn với bài từ đề ở Trường Kiêu, Ngô Giang, đang ngấm ngấm chiếu hỏi. Bài từ ấy tuy chẳng phải hấn viết nhưng Thẩm Phóng tự biết chỉ e bản thân khó mà được hôn quân, gian thần dung tha. Cái ấy gọi là ba người bảo trên chợ có hổ, có trăm cái miệng cũng chẳng cãi được, huống chi Thẩm Phóng cũng chẳng thêm biện bạch, chỉ cùng Tam Nương lẳng lặng rời khỏi Trấn Giang, tránh họa lén đi. Tam Nương Tử cũng vì thấy tâm tình hấn không tốt, mới cố ý kể câu chuyện cũ, gọi cho hấn vui vẻ, nào ngờ cuối cùng vẫn chẳng tránh được tâm trạng xâu đi.

Huyện Dư Hàng nằm ven phủ Lâm An, cách kinh thành không quá ba, bốn chục dặm, nếu phi ngựa thì quá t roi một cái là tới. Đúng là ngay dưới chân thiên tử thì không như bình thường được - phố phường đông đúc, người với cảnh đều đẹp, năm phố mười ngõ, cây du cây liễu trong sân ngoài cửa. Lại thêm sớm nay mưa tạnh, người tới chợ, kẻ đi đường, quán xá hàng rong, đều muốn tận dụng buổi nắng đẹp hiếm gặp này, trên phố bởi thế lại càng tấp nập, một khung cảnh thái bình.

Thẩm Phóng nhìn ra ngoài cửa sổ, phủ Trấn Giang quê nhà của họ tuy cũng là một trấn lớn nhưng nằm ở biên giới, những năm nay, binh hỏa liên miên, bây giờ đem so với cái huyện nhỏ nhỏ này, sự thua kém hiện lên rõ rệt. Vẫn dĩ biên giới giữa Tông - Kim nên ở một dải sông Hoài, nhưng triều đình sớm đã buông bỏ vùng Giang Bắc, trong lòng chỉ lấy Trường Giang làm giới tuyến, lấy việc

phòng thủ Trường Giang làm trọng, thế là phủ Trấn Giang trở thành nơi trọng địa để đóng binh. Thảm gia vốn là gia tộc lâu đời ở Trấn Giang, tới đời Thảm Phóng, tuy dòng tộc chưa suy nhưng dù sao cũng là sau cơn loạn lạc, tình cảnh so với ngày cũ đã kém đi nhiều rồi. May là Thảm Phóng trời sinh tính tình thông đạt, chẳng giống như hủ nho thông thường, không hề vì gia cảnh suy vi mà lung lay. Hắn thích đọc sách nhưng cái học kinh truyện thì chỉ biết đại khái, còn như các loại tạp vụ kiểu gạo tiền binh lược lại có chút đề tâm. Trái một phen nghĩ ngợi bèn có ý dừng lại chốn phồn hoa ven kinh kỳ này. Trước khi triều đình chạy xuống phương nam, hai vua Huy, Khâm nay đã bị người Kim bắt đi kia rất lãng phí, xa xỉ, tô thuế thu một năm cũng không quá sáu nghìn vạn quan⁽⁵⁾; không ngờ sau khi xuống phương nam rồi, đất đai đã mất đi gần nửa, nhân khẩu lưu lạc quá bán, tô thuế triều đình trưng thu một năm ấy thế mà lại lên tới tám nghìn vạn quan, đủ để thấy được sự hà khắc trong việc trưng thu. Cái gọi là phồn hoa, cũng thật giống với lời Tam Nương: thỏ không ăn cỏ gặm hang mà thôi.

Tam Nương đang đánh giá quy mô của tửu lâu này. Bởi hiện còn sớm, người ngồi trên lầu uống rượu không nhiều, khách đến phần lớn cũng là để giết thời gian với giải khuây, món gọi lên đa phần đều là món ăn nhẹ. Trước lan can gỗ chỗ cầu thang queo lên lầu đang đặt một cái ghế băng dài, người trên đó là một lão mù đánh đàn tam huyền, tiếng “y y a a” từ xa vọng vọng, còn cả một tiểu cô nương đứng bên cạnh, hai người đang thuyết thư - kể chuyện *Ngô Việt xuân thu*. Tam Nương Tử dời ánh mắt, nhìn về hướng khác, chỉ thấy người ở đầu đông là một vị lão nhân râu tóc hoa râm, người mặc một tấm trường sam có hình ngũ phúc đoàn thọ, một tay móng để cực dài, đang nhẹ nhàng xoay bàn, lại một chỗ khác, hình như có hai vị quan võ, xem ra có vẻ như vào kinh làm việc, ngẫu nhiên đi qua mới vào uống một chén, còn những người khác đều có vẻ rảnh rang. Tam Nương Tử khẽ thở ra một hơi, nàng không thể không

cẩn thận một chút, Thẩm Phóng trời sinh tính tình phóng khoáng, lại là thư sinh, trước giờ chẳng chú ý tiểu tiết, mà cũng chưa từng gặp phải chuyện gì hiểm ác, hắ n như chẳng hề xem lầ n trồ n tránh này đáng nghiêm trọng, Tam Nương thì lại biế t, cái họa mà bài từ ở Ngô Giang kia có thể đem tới rồ t cuộc lớn nhường nào, mức độ quan trọng của lầ n trồ n chạy này thật sự tới mức nào. Nàng biế t năng lực của bọn ung khuyến truy đuồi kia. Vừa nghĩ tới đây, trong lòng không khỏi hơi khỏ não, nghĩ: Lẽ nào sau mười năm, số ́ mệnh đúng là muồ n ép nàng một lầ n nữa phải dắ n thân vào giang hồ ́ sao?

Lúc ấy, từ chỗ ngô ́i cạnh cửa sổ phía đố i diện chợt vang lên một giọng nói sang sắ ng mà thô kộch, rắ ng: “Không nói cái lũ trồ ́ ng chề(6) này ngu ngô ́ c thì còn nói thề ́ nào nữa! Làm phản thì cứ làm phản đi, lại còn nói xắ ng “phù Tô ́ ng kháng Kim”. Mẹ kiế ́ p, nói ra câu này mà cũng không sợ rựng má t lườ i. Kháng Kim vô ́ n là chuyện của triề u đình, cầ n bọn chúng lo hộ sao? Mà quả thật, cái hội trà phi(7) này thực sự muồ n từ mạn Hoàng Cương vượt sông lên phía bắ c, xem ra đúng là heo tá m dầ u sôi, não thồ i rồ i, định đi kháng Kim thật! Bị Lã phó soái một phen phục binh, đứ a chề t đắ chề t, đứ a chạy đắ chạy, tan tành cả, cuồ i cùng còn đứ c má y chục đứ a mà vẫn qua sông. Mẹ kiế ́ p, bọn chúng tới cả quân Tô ́ ng cũng đánh chắ ng lại, còn bảo cái gì mà kháng Kim? Quân Kim dễ chồ ́ ng thề ́ há? Năm xưa tứ đạ i nguyên soái đánh trên mười năm, cuồ i cùng chẳng phải vẫn nhờ vào Tầ n Thừa tướng của chúng ta hòa đầ m sao?... Kháng Kim? Đi chề t đi!”

Giọng gắ rắ t lớn, mọi người xung quanh nhắ t loạt nhìn về ́ phía có tiế ́ ng nói, chính là từ hai quan võ đầ ng ngô ́i cạnh cửa sổ nọ. Chồ ́ n tửu lâu trà điề m vẫn luôn là nơi tin tức nhạy bén, mọi người sớm đã nghe nói nửa năm nay, vùng Hồ ́ Bắ c xuấ t hiện một vị trà phi lợi hại, tên là Vương Hưng, hiệu triệu trung nghĩa, nhờ vào buôn trà mà giàu có, kêu gọi vô số ́ nhân vật liề u mạng, dầ n trở thành

mô i lo lớn trong lòng triề u đình. Vị tham tướng này xem ra tới từ doanh trướng của Tuầ n phủ sứ Hồ Bắ c Lã Duy Tài, không biế t vào kinh có công vụ gì. Gã vừa mở miệng, người trên lầ u liề n không kìm đượ c vênh tai lắ ng nghe, nhưng lời này của gã cũng khiế n chúng nhân trên lầ u ngầ m nhú mảy. Khi ấy, Tô ng triề u vì vớ vét mô hoi nước mắ t của dân, địn h ra luật chuyên buôn trà phải chịu tô thuế cực nặng, khởi nguyên của trà phi chính là có một đám dân đen không chịu nổi khổ, đổi sang làm nghề buôn trà, len lén buôn lậu kiế m lợi, về sau xuấ t hiện đầ u lĩnh Vương Hưng, gặp phải áp bức của quan binh liề n tụ tập tạo phản. Trên lầ u phầ n đông là đám dân ngoan của triề u đình, tham an sợ họa, nghe thấ y dân buôn trà tạo phản đã bị bình địn h, trong lòng thở phào một hơi, nhưng nghe thấ y kẻ kia coi rẻ bớ n vị tướng thuở trung hưng, ca tụng Tầ n Cô i, có cái gọi là công đạo tự trong lòng người, trong lòng ai nấ y đầ u cảm thấ y bất bình. Kẻ vừa nói ăn vận theo chức tham tướng, dung mạo thô xấ u, cử chỉ tục tĩ u, trông thấ y không ít người để tâm tới lời của mình thì không khỏi đắ c ý, lại do trên lầ u nhìn có vẻ như không có nhân vật nào xuấ t sắ c, tấ t cả đầ u do hắ n khơi gợi triển khai, không kìm đượ c liế c quanh mà tự hào, huênh hoang lớn giọng, tên tì tướng ở cạnh cũng hòa vào tầ ng bớ c gã, khen gã liề u thân sa trường, chém người không đắ m xuể, gã tham tướng kia cũng tự cho mình là hào hùng, chẳng bao lâu, hai người đã nói tới mức nước bọt tung hoành, hứng chí lắ m rô i.

Lại nghe gã tham tướng nói: “Lầ n này đại soái phái ta về , Tầ n Thừa tướng khắ ng địn h sẽ bẩm báo Hoàng thượng, ban thưởng trọng hậu. Lã đại soái của chúng ta lầ n vừa rô i đột xuấ t kỳ binh, chém đượ c hơn một vạn sáu ngàn cái đầ u, thiế t nghĩ năm xưa, Nhạc Phi đại phá thủy trại của Dương Yêu ở hồ Động Đình, giế t đượ c còn chưa tới một phầ n mười lão gia tử của bọn ta, thế ấ thì tính là phá giặ c cái quái gì? Lã đại soái đã đượ c Tào ngự sử gậ t đầ u rô i, vừa có đượ c quân công một cái liề n có thể tiế n cử, xem ra lầ n này có hy

vọng lên chức rô`i. Ha ha, huynh đệ ta cũng chẳng khỏi ăn theo mà đắ`c đao, gà chó lên giò! Há há há!”

Người trên lâ`u nghe đã đủ hiểu gã chẳng thông văn chương, dùng thành ngữ chẳng ra thể thố`ng gì, không khỏi cười trộm một cái. Lão nhân bên cạnh lại làu bàu: “Chém hơn một vạn sáu ngàn cái đầ`u? Trà dân tạo phản làm gì mà lắ`m thế` được? Chẳng biế`t lại có bao nhiêu dân lành bắ`t hạnh oan mạng dưới cương đao, chế`t chẳng toàn thân, đầ`u bị chặt xuố`ng nộp thành trà phi giả mạo công lao đi lĩnh thưởng.” Người nói chính là lão nhân mình mặc trường sam có hình ngũ phúc đoàn thọ. Phân nửa số` người trên lâ`u đầ`u nghe thắ`y, gã tham tướng kia giận dữ nói: “Lão... ông già, ông nói bậy bạ cái gì đầ`y... Cái gì mà giả mạo công lao lĩnh thưởng, ông trông thắ`y à?” Gã vô`n định quát là “lão nhà quê”, nhưng vì thắ`y lão nhân nọ mặc trường bào bắ`ng lụa, thái độ nhàn nhã, giố`ng như một vị viên ngoại ân cư, mới đổi thành “ông già”, cách xưng hô dễ nghe hơn một chút. Hắ`n đảm chức hàm phó tướng, phận vị không thắ`p nhưng ở nơi ven kinh thành này cũng không dám làm bậy.

Lão nhân kia nhìn gã một cái, lại thở dài, thiện ý nhắ`c nhở: “Một vạn sáu ngàn thì một vạn sáu ngàn đi, chỉ là vị quân gia ngài ở tửu lâu này dùng nên nói loạn nói ầu, xúc phạm tới Nhạc Tướng quân, trên lâ`u này từng thờ bút tích của Nhạc Tướng quân đầ`y. Nhớ năm á`y, Nhạc Tướng quân đại phá thủy trại ở Động Đình là dùng trí mà đánh, không phải dùng sức mà chiế`n, vớ`i lại trong thủy trại phầ`n đông là người có lòng trung nghĩa, Nhạc Tướng quân cũng bởi tình thế` nước nhà mà không thể không làm, lại còn thu được viên mãnh tướng Dương Tái Hưng, về` sau một trận sông Tiểu Thương, danh vang thiên cổ. Đương thời, Nhạc Tướng quân giế`t người tuy ít nhưng lập công cực lớn, thu nạp được một đạo giặc phi, đưa tới tiề`n tuyế`n kháng Kim giế`t địch, bảo quốc an dân, quay về` nẻo chính, như thế` chẳng phải còn tốt hơn nhiề`u so với giế`t sạch sành sanh sao?”

Đỗ Tử Mỹ⁽⁸⁾ có thơ rằng: *Chặn được thế giặc mạnh, há bởi chém giết nhiều*⁽⁹⁾, người xưa nói thật hay, nói thật hay!”

Gã tham tướng nghe lão nhân khoe văn, không đáp nổi, nghĩ chẳng có gì hay, liền làm bài: “Hay quái gì? Hừ, ở tù lâu này thì đã sao? Lão đây xung phong hãm trận, có gì chưa thấy qua, cho dù có máng họ Nhạc nọ mấy câu, hấn là kẻ chết rồi, còn có thể dọa lão đây rụt vùi chấ c?”

Đây cũng có thể xem là lời xuông thang đầu diu, người xung quanh chẳng ai đểm xia đển, ai ngờ một thư sinh tuổi chưa tới ba mươi bên cạnh lại nghe không thuận tai, lạnh lùng đáp rằng: “Dọa người rụt vùi lại? Hà hà, như thế rớt lại rất không cần thiết, mà cũng quá bản thủ rồi, chỉ có điếu, cái đầu của các hạ ngài cần phải cẩn thận một chút.”

Gã tham tướng đang đầy một bụng tức, thấy thấy nghèo kiết kia cũng dám trêu mình, bèn đập bàn chửi: “Vùi của lão tử lại bản hơn vùi của tú tài mày sao? Lão tử chẳng phải thờ⁽¹⁰⁾, cần da mỏng thịt mềm làm cái gì? Trông cái tướng mày cũ kỹ tới mọc mụn, làm sạch vùi rồi cũng không giương nổi cung, phóng nổi tiễn, gieo không được giống, còn chẳng phải đồ bỏ sao!”

Người Giang Nam phàn lớn nói năng điềm đậm, đẹp đẽ, ý tứ, thái độ nhã nhặn, nghe thấy gã máng chửi lung tung một hồi, lời thì thô lỗ chẳng quản lý lẽ, người trên lầu không làm được cười lớn một trận. Thư sinh kia tức tới đỏ bừng mặt, căt tiếng cười lạnh, bực dọc nói: “Vị quân gia này thật cường hãn lắm, không biết là cậy vào uy thế của ai vậy? Tào nự sử à? Lão cũng đủ cuòng ngạo đấy! Chỉ không biết đem so với vị Đề kỵ đô úy Phùng Tiểu Phì Tử thì như thế nào? Hà hà!”

Tham tướng trờng mắ t, đàng địnđ phát hỏa nhừng thắ y thư sinh nọ vừa dứt lời, người trên lầ u đòt nhiên im bắ t, người cùng bàn thì anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, ai nắ y đầ u mang về mặt kỳ quái mà thì thắ m với nhau, tựa như có chuyện gì bí mật lắ m. Gắ tham tướng cũng từng nghe tới vị Phùng Tiểu Phì Tử này, hắ n là con trai của Phùng Thị lang trong kinh, Phùng Thị lang bởi bá i làm môn hạ của Tầ n Cô i, quyề n thề đàng lúc vượ ng, ông con trai chẳng đượ tích sự, chỉ giỏi bài bạc, chè chén của lão cũng đượ ăn ké ơn huệ mà tên đượ liệt vào “Đề kị Tam thập nhị vệ”, có thể xem là kẻ bá t tài nhắ t trong Tam thập nhị vệ. Phùng Tiểu Phì Tử này nổi danh là có ba nhiề u ba ít: Lầ u la nhiề u, cha nuôi nhiề u, mẹ hờ nhiề u, lông mày ít, râu ria ít, gia giáo ít. Nhà cũ của hắ n ở huyện Dư Hàng, đắ t rộng nghìn khoảnh, lầ u cao điệ n gác lắ m, vớ n là bá chủ ở địa phương, là một ông vua con nổi tiế ng “con rùa hủi đầ u vòi hồng⁽¹¹⁾” ai ai cũng sợ, có thể nói là tai họa một vùng.

Lão nhân ban nắ mở lời giờ cũng thiện ý khuyề n nhủ: “Chẳng phải người trên lầ u phải nói năng cẩn thận một chút sao? Hai tháng trước, Phùng Tiểu Phì Tử nọ cũng ở lầ u này uớ ng rượu, tuổi trẻ thích ô ã ào, mang theo hai mươi mắ y kỹ nữ với nhạc sư, xum xoe tíu tíu, đàn ca hát xướ ng, nói bừa nói ầu, mắ ng chửi chẳng chút kiêng kỵ, quậ tới chướ ng khí tô i mù. Lúc ấy cũng có người khuyề n bảo, nói ở lầ u này từng thờ bút tích của Hồ học sĩ và Nhạc Tướng quân, thời buổi bây giờ nói năng nên cẩn thận một chút, có kiêng có kỵ, không nên làm bừa, tránh điề u đụng chạm. Phùng Tiểu Phì Tử nọ cười nói: “Kiêng kỵ? Người thường không kiêng kỵ ta thì xem như hắ n đen đũi rô i, từng thờ mắ y chữ thì làm sao? Cho dù ta có sợ hắ n là sợ tướng quân số ng, giờ còn sợ tướng quân chế t như hắ n sao? Đương thề khiế n ta sợ chẳng qua cũng chỉ có “ba sợ” mà thôi!

... Mắ y đứ a thích nịnh bọ hắ n thừa cơ vớ mông ngựa, thuận đà mà nịnh, hỏi: “Thì ra thiề u gia cũng có ba sợ, thiề u gia còn sợ ba cái

gì? Khiến thiếu gia phải sợ, chẳng phải là thiên vương lão tử à?”
Phùng Tiểu Phì Tử cười lớn, nói: “Ba sợ này à, chỉ e chẳng phải mình ta mà ai ai cũng phải sợ. Thứ nhất là người Kim, một ngày nào đó, bọn họ trở mặt vượt sông, nhà cửa, tính mạng ai nấy đều khó giữ, ai dám không sợ? Đến đương kim Thánh thượng cũng sợ nữa là. Thứ hai, phải tính tới Tần Thừa tướng rồi, ngài quyền cao chức trọng, trên đời này còn ai dám không sợ ngài! Hoàng thượng cũng phải kính ngài ba phần đầy thôi. Thứ ba ă t là Viên lão đại của bọn ta, hà hà... Cái thứ ba này, thật ra ta cũng chỉ sợ hă n nửa phần nhưng một thân võ công, một gan đảm lược ă y của Viên lão đại, thật xứng là thiên hạ đệ nhất, đây là được Thánh thượng đích thân khen, khiến người ta không khâm phục không được. Trừ ba người này thì là cha mẹ lão tử, còn lại trên dưới một đám tạp nham, ta sợ thế nào đây?” Nói đến độ đắc ý, hă n bèn nhắ c chiế c chén ngọc bích mà cao giọng lớn tiế ng: “Ồ cái đầ t Dư Hàng này, lão tử sợ ai? Ai dám giế t ta?”

Người trên lầ u nhớ lại, cũng từng phong thanh nghe tới việc này nhưng không ngờ lão nhân biế t tường tận tới mức này, không khỏi vểnh tai lắ ng nghe. Lão nhân kia uố ng một ngụm rượu rồi nói tiế p: “Hă n lớn tiế ng lắ m, hôm ă y lão hủ tôi ngô ì ở quán trà Hă ng Ký đố i diện, đang thưởng thức loại trà Vũ Tiề n mới, nên nghe được hế t.”

Nói rồi chỉ ra ngoài, quán trà Hă ng Ký nọ nă m chênh chề ch đố i diện bên kia phố , cách tương đố i xa, có thể tưởng tượng được phong thái rắ t mực đắ c ý của Phùng Tiểu Phì Tử. Lão nhân nọ tiế p lời: “Lúc bắ y giờ, Phùng Tiểu Phì Tử đắ c ý lắ m rồi, còn lặp đi lặp lại câu ă y ba lầ n, nói xong lầ n cuố i, hă n nhắ c chén, còn chưa kịp uố ng, lúc mới nhắ c ngang cổ họng thì nghe thắ y có tiế ng nói: “Ta dám giế t ngươi!”

Người trên lầu đều cả kinh, tiếng nói đó không to, chỉ nhàn nhạt bình bình, nhưng phảng phất như khoa vàng gõ ngọc, lạnh tựa băng giá, đâm thẳng vào lỗ tai. Toàn bộ mọi người trên dưới lầu đều nghe rõ mồn một, kể cả người đi ngoài phố cũng có kẻ nghe ra, bây giờ trên dưới trong ngoài lầu có không dưới hai trăm người. Khách trên lầu chỉ thấy loáng thoáng bóng người, tựa hồ có dáng thiếu niên eo gầy, lưng thon trong bộ y phục màu đen chột hiện rõ ràng chớp mắt lại không thấy đâu nữa, không ai nhìn rõ. Về sau, nghe tiểu nhị báo người đó vốn là một vị khách ngà ngà say gục trên bàn, nhưng không nhớ rõ được dung mạo người đó, hình như là một nam tử tuấn tú lắm. Mấy đứa tùy tùng của gã Phùng Tiểu Phi Tử kia đều ngoác miệng chửi, nhào ra phía cửa sổ tìm người kia, người xung quanh chỉ cảm thấy lạ, sao bỗng nhiên Phùng Tiểu Phi Tử lại trở nên khách khí thế... không hề đập chén chửi thề, đòi đánh cái thằn lằn quý sứ hung hăng kia một trận, mà còn hí hửng cười, uống rượu tiếp? Được một lúc, chúng nhân mới phát hiện có điều không ổn, chỉ thấy đầu gã từ từ gục xuống, sau đó rượu trong ly bắt đầu nghiêng đổ, cuối cùng mới nhận ra một đường máu tí tách nhỏ xuống từ cổ họng gã, nhìn kỹ lại, thì ra cổ họng gã đã bị kiếm sắc xuyên thủng, đường kiếm đó xuyên qua chén phi thúy trong tay gã, đâm thủng cổ họng, trên chiếc chén chỉ lưu lại một lỗ mà không hề nứt vỡ. Mọi người trên dưới lầu chỉ thấy loáng thoáng bóng người, không ai trông rõ hình hài. Nếu đúng nhất kiếm đó là do người đâm thì quả thật đúng là quý thân, làm gì có người nào bản lĩnh lớn bằng ấy? Mà ngài nói xem, đã từng thấy ai một kiếm đã có thể xuyên thủng chén phi thúy chưa? Sau đó, Trịnh sư phụ của Tam Nghĩa tiêu cục mà bỏ khoái phố này mới tới cũng nói, đây tuyệt không phải là võ công... đó chẳng phải là âm linh của Nhạc Tướng quân thì còn là gì nữa?

Sau cùng, bỏ khoái cũng từng đem những kẻ chúng kiến từ đầu đến cuối giữ lại thẩm vấn, chỉ nghe người dưới lầu nói, lúc bây

giờ loáng thoáng nghe được có tiếng cười lạnh, chẳng thấy người đâu, về sau, có vị quan binh trăn thủ công thành nói thấy thấy thoáng có một con vật kỳ hình dị dạng chẳng biết là ngựa hay la, chở một người nọ đã đi xa, mơ hồ có chút quái dị.”

Mọi người đều nghe hết cả. Lão nhân kia lại nhấp nếm trà rồi hướng tới gã tham tướng nọ, nói: “Cho nên lão già này mới khuyên quân gia người nói năng nên cẩn thận một chút. Việc trên lầu này phân nửa không phải là giả, không tin, ngài ra ngoài hỏi thăm, nghe ngóng xem, người trong cái huyện Du Hàng này đều biết cả, Phùng Thị lang hiện vẫn đang lo việc tang đây!”

Tham tướng kia tuy thô lỗ nhưng loại người này cũng cực kỳ kính thần sợ quý, miệng há lưỡi đờ chẳng nói nên lời. Gã thư sinh ban nãy vẫn hậm hực với hắn, “hừ” lạnh một tiếng, trả tiền rồi rời đi. Đi tới chỗ xuống cầu thang lại dừng một chút, làm bầm một mình: “Tào Ngự sử trong kinh kết giao với phiên tướng, hay! Hay lắm!”

Thẩm Phóng trước nghe lời lão nhân, thấy giọng nói với Tam Nương: “Cái con vật mà ông ta nói sao mà giống hệt thứ ta gặp chỗ Trường Kiêu ở Ngô Giang vậy!” Tam Nương không đáp lời mà chỉ khẽ gạt đầu, tay kéo kéo hắn, ám thị hắn đừng nói tiếp nữa. Lão nhân nọ đợi thư sinh kia đi xa rồi mới nói tiếp với tham tướng kia: “Ngài lại đắc tội với hắn làm gì, ngài có biết hắn là ai không?”

Tham tướng biết là có chuyện không hay, đang muốn hỏi lại thấy gương, lão nhân kia đã nói tiếp: “Hắn là Thái học sinh Trần Tả Nghi, tự xưng là Trần Đông⁽¹²⁾ tái thế, rất giỏi tự tập gây chuyện, là thủ lĩnh trong đám biện luận. Hiện trong triều đình cũng đã có chút thế lực, đang muốn tìm Tào Ngự sử hạ thủ, sao ngài lại nhảy đúng vào tay hắn thế?”

Gã tham tướng ban đầu vẫn còn làm cứng, nghe tới đoạn sau thì mặt trắng bệch, trong lòng ảo não, không dám lên tiếng nữa.

Bên cạnh có người nhỏ giọng nói: “Lại chẳng, hiện giờ đám biện luận cũng có chút thế lực, cũng làm được một số việc hay. Trần Tả Nghị mấy ngày trước chẳng phải vừa lật đổ Tả đô ngự sử Vương Hòe sao? Ai dà, gã khôn ấy cũng quá bại hoại mà!”

Lão nhân nọ nghe nhưng không nói gì, hờ hững sau mới ngừng chén, than rằng: “Hừm hừm, lại thành ra cái dạng gì chẳng biết! Bàn cãi chẳng qua là cãi vã, giận dỗi, tranh chấp cái việc đố với người Kim thì nên xưng là cha con hay xưng chú cháu, thật đáng cười, đáng cười...” Than xong lại nói: “Gom cả sức lực trong ngoài triều đình, nông dân thôn dã cho tới đứa trẻ còn đang bú mẹ mới chỉ lật đổ được có một gã Vương Hòe, đập được con rận nhép trên đầu lão hổ, mà lão hổ chẳng phải vẫn còn nguyên xi đả ỷ sao? Thế mà một đám cứ tự cho là nước đã yên, bang đã ổn rồi không bằng. Ngài xem, Trần Tả Nghị nọ mới đắc thế chưa được hai tháng, đã vội đem áo lụa đổi thành áo vải cũ, trăm họ trong thiên hạ còn có thể trông đợi gì vào đám ấy đây?” Nói xong lão lại thở dài một tiếng, dặn dò tiểu nhị một câu: “Tính vào sổ nợ”, rồi đứng dậy đi khỏi.

Thẩm Phóng nghe lão nhân nọ nói rất có đạo lý, không khỏi ngậm gật đầu, mới nghĩ dựa vào cái đám học trò, kẻ sĩ dạng ấy, triều đình đúng là vĩnh viễn chẳng sạch sẽ, yên ổn nổi. Lão mù kể chuyện bên kia cũng sắp kể xong *Ngô Việt xuân thu*, chỉ nghe lão kể: “... Lại nói, Phạm Lãi thây nước Ngô đã phá, Phù Sai thân vong, thù lớn của Việt Vương đã báo, chàng bèn gặp Tây Thi, hai người từ đó sum vầy vui sướng chẳng phải kể nữa. Tây Thi nói: “Đại phu, không ngờ chàng với thiếp vẫn còn ngày gặp lại”, nàng phải trái lòng thờ giặc, mấy năm nay, trong lòng đắng cay vô cùng, lời buông rồi che mặt khóc ròn, liền có ý muốn nhảy xuống hồ tự vẫn. Phạm đại phu vội vàng giữ nàng lại, dịu dàng nói: “Tây Tử, sự nghiệp một đời ta

đã xong, thành bại hay dở, cứ để đời sau bình giá, giờ muố n cùng nàng dong thuyề n chơi Ngũ Hồ , tiêu hế t một đời một kiế p, sao nàng lại muố n tự tận?” Nói rồ i nắ m tay Tây Thi, một người mưu sĩ tài cao, một người giai nhân tuyệt thế , tuy trong lòng ai cũng có nỗi niề m nhưng đề u tỏ tường nỗi khổ của cõi nhân gian, những lời khác cũng không câ n nói nhiề u nữa. Ngày hôm đó, Phạm đại phu liề n bỏ quan mà đi, trước khi đi, viế t một phong thư, gửi cho Tể tướng Văn Chung. Trên thư viế t rằ ng: “Chim đà hế t, cung tồ t đem cá t. Thỏ khôn toi, chó sấn vào nô i. Việt Vương là người cay độc vong ân, cổ dài mỏ nhọn, có thể chung hoạn nạn, chẳng thể cùng phú quý. Ngài sao còn không mau đi thôi?” Ý tứ là thỏ đã bắ t xong, chó sấn ắ t phải chề t, công lớn át chủ, chẳng bằ ng công thành thân thoái. Văn Chung vẫn còn ngầ n ngư, đóng cửa suy tư, hỏ t nhiên ngày hôm sau, Việt Vương mới sai người tặng tới một thanh trường kiế m, bảo rằ ng: “Văn Thừa tướng tặng ta bảy kế sách diệt Ngô, ta chỉ dùng có ba đã diệt được Ngô rồ i, bớ n kế sách còn lại dùng vào chỗ nào đây? Lưu lại nhân gian chỉ sợ thành ra đại họa cho quố c gia, đành mời Văn tiên sinh theo tiên vương đem thi hành thử nơi cửu tuyề n.” Đây rõ ràng là bức Văn Chung tự sát rồ i. Văn Chung thử dài một tiế ng, chỉ than ba chữ “thật ân hận” rồ i câ m kiế m tự sát. Đáng thương thay một đời danh thầ n, cuố i cùng hờ n về với đấ t, sao được như Phạm Lãi tiêu dao tự tại? Các vị, anh tu hùng tài, phương lược kế sách của Phạm đại phu lớp lớp đa đoan, sao không khiế n người ta xưng tụng cho được? Cho nên, tới tận đời vua Thầ n Tông triề u ta, Thừa tướng Vương An Thạch mỗi khi nghĩ lại hành nghiệp của vị Phạm đại phu này liề n không khỏi ngâm mãi câu “*Ngóng khi đầ u bạc về non nước, muố n chuyề n đấ t trời mới thuyề n chơi*”⁽¹³⁾, má y lâ n không thôi, cho tới lúc rơi lệ. Tới giờ, trên dòng Ngô Giang này có một tòa đình gọi là Tam Cao đình, thờ ba vị cao nhân là Phạm Lãi, Quý Ứng, Lục Quy Mông, đứng đầ u chính là Phạm đại phu đầ y!”

Thẩm Phóng nghe người nợ tuy nói năng vụng về nhưng rõ ràng cuộc lại chẳng mất đại lược của chuyện, với lại Phạm Lãi cũng vốn là người háy trước nay hâm mộ - bây giờ không khỏi thờ dài, mới nghĩ Việt Vương Câu Tiễn tuy độc nhưng vẫn có thể dung được người tài cho tới lúc thành công, còn như nay, đám hôn quân gian tướng rõ ràng cuộc lại chẳng dung nổi Nhạc Tướng quân cho tới lúc thối ng thoái uở ở Hoàng Long⁽¹⁴⁾, bảo sao người ta không siết tay thối ng hận đây!

Lão mù tiếp tục kể tới đoạn kết: “Chư vị, sao ngờ được Phạm đại phu hôn phách oanh liệt, tới giờ đã qua trăm, nghìn năm sau, lại thành ra không chỗ dung thân rồi!”

Thẩm Phóng nghe rồi kinh hãi, không biết lại có câu chuyện động trời nào nữa đây? Chỉ nghe lão mù kia nói: “Tòa đình Tam Cao ở Ngô Giang kia nằm trên đất Ngô, xem ra trước thuộc về nước Ngô, không ngờ ngày nay lại biến thành đình “Nhị Cao”, mà chẳng phải “Tam Cao” nữa rồi. Chỉ vì ngày trước có vị học trò đất Ngô là Khúc Ngô Hôn làm một bài thơ, bảo “*Người Ngô chẳng cởi hận mất nước, lại thờ Phạm Lãi cúng thù to*”, bảo rằng Phạm đại phu vốn là kẻ thù lớn của nước Ngô, người đất Ngô sao lại đi cúng ông ấy? Mấy vị thư sinh đất Ngô mới nghị bàn rồi đem bỏ thân vị của Phạm Lãi đi mất.”

Thẩm Phóng nghe mà trong lòng nguội lạnh, đám tú tài ấy chỉ biết lật lại món nợ hơn nghìn năm trước để tỏ ra mình uyên bác, đáng tiếc, tuy nhớ được mối thù của Phù Sai mà lại quên bồng cái họa Kim binh áp cảnh trước mắt.

Lại nghe lão mù nợ tiếp tục kéo vài tiếng hò cá m, khàn giọng nói: “Đáng cười thay cho Phạm đại phu này, hôn đã chẳng được nước Ngô dung lại càng không có chỗ dung thân ở đất Việt! Tà n Thừa tướng tu sửa miếu Tiên Hiền ở Côi Kê, lúc nêu tên các hiền nhân,

cũng bỏ tên ngài đi. Tại sao vậy? Tầ`n Thừa tướng nói: Chỉ bởi ngài á`y trước khi đi lưu thư, oán giận mắ`ng quân vương, còn dám nói với Văn Chung cái gì mà Việt Vương là giồ`ng cỏ dài mỏ nhọn, thề` chẳng phải đem quân vương ví với câ`m thú sao? Tầ`n Thừa tướng nói: Vua bảo bê` tôi chề`t, bê` tôi không thể không chề`t, đầ`y là đại nghĩa vua tôi, uổng cho Phạm Lãi là kẻ bê` tôi mà chỉ khư khư giữ cái mạng nhỏ, chạy vào giang hồ`, còn đẩy quân vương vào chỗ bắ`t nhân, đã bắ`t trung bắ`t nghĩa như thế`, phồ`i thờ vào hàng tiên hiề`n thế` nào được? Cho nên, ngài á`y không được hưởng thờ vào miề`u Tiên Hiề`n ở Cô`i Kê. Phen khổ tâm này của Tầ`n Thừa tướng là muồ`n kẻ làm thầ`n tử về` sau không thể không cẩn thận mà răn giới bản thân.”

Lão mù lạnh giọng mỉa mai, bắ`t chước điệu bộ mua danh của Tầ`n Cô`i cũng thật tài tình. Thẩ`m Phóng chưa từng nghe câu này, nghe rồ`i không kìm được thầ`m chửi lớn: “Đây là cái thứ lý lẽ điều toa gì vậy? Không coi lũ hôn quân gian tướng á`y như cá thịt mà ăn tươi nuồ`t số`ng thì tự nhiên sẽ trở thành bắ`t trung bắ`t nghĩa!” Rồ`i nhúu chặt hàng mày, mắ`ng một tiế`ng: “Rắ`m thồ`i!”

Tiế`ng chửi vang lớn, vô`n chẳng ai chú ý tới bên này, giờ mọi người ngô`i đây đầ`u không làm được quay đầ`u lại, nghĩ ai mà to gan thế`, dám ngang nhiên mắ`ng Tầ`n Thừa tướng là rắ`m thồ`i? Tam Nương Tử biế`t ngay có chuyện không ổn, vội cẩn trọng cười cười với Thẩ`m Phóng mà rằ`ng: “Tướng công không muồ`n thì bỏ qua đi, chẳng qua cũng chỉ uổng công thiế`p phí lời thôi.” Chúng nhân mới vỡ lẽ thì ra hai người đang cãi cọ, cô gái này nói gì đó không vừa lòng, chọc tay kia mắ`ng cho một câu. Chỉ quái lạ là người này trông cũng nho nhã, ôn hòa, sao lại thô lỗ nhường này? Tam Nương lại quay sang bô`n phương, bày bộ dạng đáng thương mà cười xắ`u hổ, xem như thay trượng phu tạ lỗi vì đã làm kinh động đầ`n mọi người. Mọi người

mới quay đầu đi, nghĩ: “Uổng cho gã lầy được một cô vợ dịu dàng như thế!”

Thẩm Phóng chợt tỉnh táo lại, nghĩ nơi đây ven kinh đô, Tần Cố i hẳn phải có tai mắt khắp nơi, huống chi hai người họ lại đương lúc tránh họa, bản thân vừa rồi thật lỗ mãng quá! Hấn cảm kích liếc Tam Nương một cái, thấp giọng cười nói: “Vừa rồi cũng xem như nàng hãm ta vào chỗ bất nghĩa rồi nhé!”

Đang nói, bỗng nghe thấy trên cầu thang vang lên từng tiếng “đang, đang, đang” nặng nề. Người ngồi trên lầu ngạc nhiên quay đầu nhìn về phía cầu thang, thắc mắc không biết nhân vật nào đang lên lầu mà lại có khí thế dõng dạc như vậy? Sắc mặt Tam Nương chợt ngưng trọng, nhíu mày nói: “Người này đã thụ thương.”

Thẩm Phóng ngạc nhiên. “Sao nàng biết?”

Tam Nương khẽ nói: “Thiếp biết mà!” rồi nghiêng tai lắng nghe.

Chỉ thấy thân sắc nàng càng lúc càng kinh ngạc, lầm nhảm tự nhủ: “Phải nặng trái nhẹ, là bước Vong Ưu bộ trong Côn Luân liệu thương thập bát thức, đó là còn đang bị thương ở ngực, đã động tới gan tì. Khí tức không nhịp nhàng, dài ngắn đan nhau, trong ngực hẳn có chỗ tắc, hẳn đã trúng phải chưởng lực của nội gia. Một bước lại nghỉ, một bước đề khí, xem ra vẫn còn bị ngoại thương rất nghiêm trọng... Thật kỳ quái, bị thương nặng như thế, sao người này vẫn có thể bước đi thoải mái đến vậy?”

Thẩm Phóng càng nghe càng thấy lạ, vốn chưa từng nghe Tam Nương nói nàng tinh thông y lý, không khỏi chăm chú dõi về phía cầu thang, xem xem đó là người thế nào. Người nọ đi rất chậm,

mãi sau mới lên hế t câ`u thang nhưng vẫn khiế`n người khác phải kinh ngạc một phen, thật là một nam tử hán oai phong lẫm liệt!

Thẩm Phóng căng mắ t nhìn kĩ, chỉ thấ y người đó trạc tuổi trung niên, diện mạo thô vụng, chân tay thô kệch, mặc một tá m áo vải nâu, vóc dáng không nhỏ, cũng không đặc biệt cao lớn, nhưng vừa nhìn đã khiế`n người ta có cảm giác uy hiế`p rõ rệt. Chỉ thấ y sắ c mặt người này vàng bủng, gò má xanh xao, đờ`ng tử đờ`ng, Thẩm Phóng liề`n biế t Tam Nương nói không sai, người này quả thật đã bị thương.

Bên sườn trái người này còn kẹp một đũa tiểu đờ`ng, nhìn dáng hình cũng chỉ sáu, bảy tuổi, khuôn mặt gầ y gò, đầ u cúi gầ m, không nhìn rõ diện mạo. Hai người này đầ u một thân bụi bặm, giồ`ng như đã bôn ba đường trường. Hán tử nọ lướt mắ t quan sát trên lâ`u một lượt, chẳng nói chẳng rằ`ng đi tới một chỗ tro`ng giáp tường. Vừa xoay lưng, chúng nhân không nhin được đầ u hít vào một hơi, có người còn “ò a” thố t lên, chỉ thấ y sau lưng người nọ máu thấ m ướt đẫm, cơ thịt bầ y nhầ y, vế t thương rách hẳn một mảng, dường như đã bị ai đó dùng cương trảo ngang dọc cào vài đường, khó ở chỗ làm thế` nào mà hắ n có thể chịu nổi? Thịt và áo rách dính bết vào nhau, nhìn mà rợn lòng, thật không thể tưởng tượng nổi đau đón tới mức nào, có người không dám nhìn tiế p, vội vàng gục đầ u, trong lòng phỏng đoán đại hán này tới từ đâu, chẳng phải phường cướp sông cướp biển thì cũng là kẻ giang hồ` hào hùng.

Hán tử kia vừa ngô`i xuồ`ng liề`n gọi: “Tiểu nhị!”, giọng rầ t thấ p, giồ`ng khẩu âm người Trung Châu, hẳn là người phương bắ c. Tiểu nhị nọ thấ y đại hán lên lâ`u thì tim đã đập như tro`ng đờ`n, bắ t đắ c dĩ đi tới, hỏi: “Khách quan có gì sai bảo?”

Hán tử kia vẫn nén giọng nói: “Cho chịu mười lăm cân rượu trắ ng đi!”

Hắ n nói rấ t chậm, như sợ tiểu nhị nghe không hiểu. Điể m tiểu nhị nghe người này vừa mở miệng đã nói chữ “chịu”, da đầ u liề n tê rầ n, hắ n đang sợ cái người tựa ôn thầ n lão gia tử này mở miệng nói mua chịu, sao dám để gã mua chịu được chứ? Nhưng sao dám không cho gã mua chịu đây?

Ngập ngừng hồ i lâu, tiểu nhị thấ p giọng, â p úng nói: “Việc này... việc này... quy củ của điể m là trao tiề n giao hàng, chưa từng cho khách chịu. Tiểu nhân mắ t kém, không nhận ra khách quan, xin chớ trách!” Nói rồ i, tiểu nhị trưng ra bộ mặt nhăn nhó đợi ăn chửi, hoặc ăn đánh, trù tính làm thê nào để thoát thân, lại sợ đại hán nọ nổi cơn tam bành. Nhưng hán tử kia không hề nổi giận, hồ i lâu mới ngắ ng đầ u, nói: “Đời ta trước giờ chưa từng có nợ không trả, cho mang chịu lên đi!”

Giọng của hán tử nén xuô ng cực thấ p, dường như sợ động tới vế t thương trên người. Hắ n vừa ngắ ng lên, tấ t thấy mọi người xung quanh đầ u nhìn thấ y đôi mắ t u trầ m â y - anh hùng sa cơ, không ai không khỏi nghĩ tới bô n chữ này.

Tiểu nhị kia gan ruột lạnh toát, chỉ cảm thấ y cổ khí thê không giận mà uy kia ép thẳng lên người, nê u không phải do chương quỹ hà khắ c, có lẽ hắ n đã cho hán tử kia chịu nợ để gã mau mau lên đường cho xong.

Thẩm Phóng nghe hán tử này khẩu khí bình hòa, không phải đắ m hung tàn gian ác, mà giồ ng hạng kỳ nhân lang bạt giang hồ , lại càng kinh ngạc hơn vì vị này thương thê đế n vậy mà còn đòi uồ ng rượu. Chỉ thấ y người nợ tuy thụ thương nhưng mặt mày vẫn có vẻ anh hùng cô quạnh, khí thê hùng hực, khiế n tinh thầ n người nhìn bắ t giác chấ n động. Thẩm Phóng nghe người này mở miệng nói ra chữ “chịu”, trong lòng sớm đã không khỏi khen thầ m, nghĩ với uy thê của hắ n, nê u cứ gọi lên trước, uồ ng xong rồ i đi, chỉ sợ đắ m

tiểu nhị trên lầu cũng khó mà ngăn nổi, áy vạy mà vừa mở miệng đã dứt khoát nói ra chữ “chịu”, đủ để biết lòng dạ hấn lỗi lạc, không bắt nạt kẻ bình dân. Đang muốn cất lời thế đại hán trả tiền rượu, lại sợ đường đột tráng sĩ, bỗng nghe Tam Nương hô “Tiểu nhị”, tiểu nhị vội vàng thừa cơ quay lại, Tam Nương chỉ nhàn nhạt nói: “Tặng đi!”

Tiểu nhị còn đang ngập ngừng, Tam Nương đã cười khê: “Ghi vào cho ta.” Nói rồi nàng và đại hán nọ bỏn mắ t nhìn nhau, trong mắ t nàng có ý cười, còn trong mắ t đại hán kia lại là một vẻ lạnh lẽo như băng, chẳng vương chút ý cảm tạ. Tiểu nhị thấy có người trả tiền, cuối ng quýt đi ngay, chẳng bao lâu đã đem rượu lên. Người trên lầu đều thấy ngạc nhiên, với thương thế như vậy, sao người nọ vẫn dám uống rượu? Mười lăm cân rượu trắng, chẳng phải có thể khiến mấy người say chết sao? Thế là mọi người nhát loạt quay sang nhìn xem đại hán uống ra sao. Lại thấy đại hán đó nhấc tay, há t đi lớp nấp bùn, đưa mũi người người rồi cười lạnh: “Kêu là rượu Trần Lương chín năm, nhiều lắm chỉ có bảy năm thôi, xem ra cái Hảo Đăng lâu này cũng chỉ đến thế này thôi.” Nói rồi, chẳng buồn để ý tới vò rượu đó mà ôm lấy đứa bé bên cạnh để nó đứng lên bằng ghế. Mọi người giờ mới nhìn rõ đứa trẻ đó. Nó độ bảy, tám tuổi, mũi nhỏ, mắ t nhỏ, khuôn mặt xương xẩu, giống hết một chú gà con mới rụng lông mao. Chúng nhân đều hoài nghi thằng bé liệu có phải bị hán tử kia bắt cóc chăng. Đứa bé bị hán tử kẹp nách đi cả chặng đường, toàn thân y phục mặt mũi đều là bụi đất, áo quần lại rách nát, thật y chang một đứa ăn mày. Chỉ thấy mặt nó trắng bệch, thở không ra hơi. Ánh mắ t hán tử kia trở nên lo lắng, do dự một lát, ánh mắ t đảo đi đảo lại giữa đứa bé và vò rượu, sau đó, tựa hồ đã hạ quyết tâm, bèn nhấc một tay đặt trước ngực đứa bé, ra sức xoa vuốt một trận, rẽ sườn nhỏ nhỏ trên người đứa bé tựa hồ sắp bị hấn nấn gãy. Hán tử đó xoa nấn một hồi, sắc mặt đột nhiên trở nên âm đạm, còn khuôn mặt đứa bé lại hồng hào hơn, Tam Nương ở

bên cạnh thấ p giọng nói: “A, Phấn Chiế u đại pháp, làm vậy sẽ hao tổn tinh khí nhấ t đó!” Bàn tay hán tử xoa càng lúc càng nhanh, trong cổ họng đứ a bé phát ra những tiế ng “u u a a”, rên rĩ không dứt, sau cùng, hán tử vỗ mạnh vào lưng đứ a bé một chườ ng, thổ khí phát tiế ng, lúc này hắ n dùng sức rấ t mạnh, xem bộ dạng thật giố ng như định chấ n rung gan phổi đứ a bé. Nói cũng kỳ quái, đứ a bé lại chẳng hê` hắ n gì, mọi người chỉ nghe thấ y hắ n “hây” một tiế ng, đứ a bé đã “oè” rồ i nhỏ ra một cục đờ m lớn màu xanh lục, móc ruột móc dạ dày mà ho khan không ngừng, ho một trận lại nôn một bãi. Đại hán để nó nằ m trên đùi mình, chỉ một lúc mà mặt đầ t đã lênh láng một mảng đờ m lớn. Xung quanh ai cũng nhăn nhó mặt mày. Đứ a bé ho rấ t lâu mới đờ , dường như chấ t bản trong phổi đê` u đã nôn ra hế t, trông sắ c mặt mới có chút sinh khí. Trên mặt hán tử lộ ra nét cười hiế m hoi, hắ n gậ đầ u, cười với nó: “Lục Nhi, tỉnh rồ i đầ y à, có thấ y vắ t và không?”

Đứ a bé rấ t hiểu biế t mà đáp: “Lục Nhi không vắ t và, là bá bá vắ t và.”

Khuôn mặt hán tử hế t sức ôn hòa, nói: “Lục Nhi, bá bá sắ p trị thương cho con, thương thể` này của con không kéo dài đượ nữa, có thể sẽ rấ t đau, có điề u cha con anh hùng nhường â y, ta tin tiểu Lục Nhi của hắ n hẳn sẽ không sợ đau.”

Tiểu Lục Nhi gậ gậ đầ u, nói: “Nhưng mà, nhưng mà lão đầ u đó nói bá bá chỉ câ`n dùng chân khí thì sẽ... thì sẽ...” Nó không nhớ ra từ tiế p theo, không nói đượ nữa. Hán tử thì chỉ cười, duỗi cánh tay, loáng cái đã cởi sạch y phục, giầy tá t của đứ a bé, để lộ thân thể` vừa nhỏ vừa bản, chỉ thấ y có xương chắ ng thấ y thịt, nhưng nhìn kĩ, các khớp xương toàn thân nó chỗ nào cũng có một khoảng tím bằ m, nhìn mà rợn người, hết như phải chịu cực hình nào đó, sao lại có kẻ nhắ n tâm hạ thủ với một đứ a trẻ bé nhỏ như vậy? Mọi người đê` u không tìm đượ, dán mắ t nhìn nó trầ n trố i.

Hai chân đứa bé khép chặt chỗ xương hổ, có chút thẹn thùng nhưng không hề phản kháng. Hán tử kia chuyển sang vò rượu, hít một hơi dài, nhắm mắt lại, hai tay thọc vào vò rượu. Mọi người đều hết sức kinh ngạc, lẽ nào hắn đòi mười lăm cân rượu trắng chỉ để rửa tay thôi sao? Nhưng thầy hắn đã ngâm tới nửa khế không bỏ ra, Tam Nương Tử khẽ giọng thốt: “Tam Dương chân khí?” Tựa như không chặc lưỡi, chỉ thầy chẳng bao lâu sau, từ miệng vò rượu bốc lên khí nóng, theo gió tan đi, cả vò rượu giống như được đun sôi, toàn bộ lơ lửng trên đầu phảng phất hơi rượu. Lúc này, hán tử mới rút tay lại, về lên người đứa bé. Đứa bé cắn răng, bặm môi, nhin không nổi mà “ư” một tiếng, hẳn là đau lắm. Nhưng nó ráng sức nhẫn nhịn, ban đầu chưa thầy gì, dần dần mặt mũi đều nhăn tít lại, tuy không dám kêu nhưng thân thể đã bắt đầu vận vẹo, toàn thân cũng toát ra hơi nóng hùng hực, như đang tắm trong suối nước nóng vậy. Hán tử kia cứ lựa những chỗ bị thương ở khớp tứ chi của đứa bé mà hạ thủ, hạ thủ cũng rất nặng, không khí khắp lầu đặc mùi hôi thối lẫn vị tanh lờm. Bàn tay to lớn của hán tử hề động là chỗ máu thịt ở vết thương sau lưng lại không khỏi cọ xát một chập, khiến người bạo nhìn mà kinh tâm, người nhát thì không dám nhìn nữa.

Chỉ thầy hơi rượu trên người đứa bé dần đậm, hết chuyển đậm thành nhạt, rồi lại chuyển nhạt sang đậm, đôi tay của hán tử cứ lần tiếp lần nhúng vào vò rượu, cứ thế lật đi lật lại mấy bận, sắc vàng trên mặt hán tử nặng thêm, lông mày nhíu chặt, tiếng rên của đứa bé càng lúc càng bé đi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện ra vẻ thoải mái. E rằng chỉ chốc lát nữa, rượu trong vò sẽ vơi đi phân nửa, bần bản trên người đứa bé cũng theo bàn tay của đại hán mà rơi xuống từng mảng, lộ ra làn da non nớt, khí sắc trên khuôn mặt nhỏ cũng dần hồng nhuận, chỉ nghe thầy chỗ khớp xương vang lên tiếng “lách cách, lách cách”, cũng chẳng biết là thương thế tốt lên hay người đã say mềm rồi.

Tam Nương Tử lúc này lại lằm bằm: “Thì ra không phải là Tam Dương của Thanh Thành, là Khô i Lỗi chân khí. Trừ người đó, còn ai có thể thực hiện được đại pháp này, nói vậy quả nhiên là hắ n sao?”

Thảm Phóng ngạc nhiên. “Tam Nương, nãy giờ nàng đang nói gì thế? Hắ n là ai?”

Bắ y giờ Tam Nương mới sực tỉnh, cười khẽ. “Thiế p cũng chỉ đoán thôi, giồ ng một kỳ nhân trước đây từng nghe người ta nhắ c tới”, rô i không chịu nói thêm.

Thảm Phóng ngó ra, hắ n trước nay chưa từng nghĩ rằ ng thế tử của mình lại có chút hiểu biế t â y về ` giang hồ . Tam Nương Tử nhăn mặt, nói: “Thương thế ` hắ n như vậy còn mạo hiểm trị thương cho người khác, không sợ nội thương nặng thêm sao?” Thắ y nàng lại lảm bảm một mình, Thảm Phóng liề n biế t lúc này có hỏi nàng cũng không chịu nói, nên không hỏi lại nữa.

Thời gian trôi được khoảng nửa bữa cơm trưa, hán tử kia mới ngừng tay, đọi hơi nóng trên người đũa bé tản hế t, hắ n mới cho nó mặc lại y phục. Khí sắ c trên mặt hán tử đã rắ t tẻ, dường như thương thế ` càng nặng thêm. Trên lưng lại có thêm vế t thương mới vỡ ra, máu tươi ứa chảy. Lúc này, tiểu nhị bê lên một mâm màn thầ u, vài món ăn phương bắ c đậm đà và một tô cháo vệt đun nhỏ lửa, đó đầ u là những thứ Tam Nương nhân lúc không ai để ý mà dặn đem lên. Hán tử kia chẳng thèm liế c mắ y món đem lên cho mình, đọi đũa bé ho xong, hắ n múc từng thìa cháo vệt, bón cho nó ăn.

Bồ ng nghe “e hèm” một tiế ng, lão mù nọ hắ ng giọng, thu hút sự chú ý của mọi người. Vô n chuyện được kể xong là lúc lão kêu đũa cháu gái tới xin quan khách ngô i đây thương tiề n, nhưng giờ cứ thế ` bị hán tử vừa lên lầ u kia làm mọi người phân tâm, giờ cũng không tiện trực tiế p xin tiề n, đành vịn đũa cháu gái, tới chỗ từng vị

khách, hỏi: “Khách quan muố n chọn bài chă ng?”, mà làm gì có ai còn tâm tư nghe lão nữa, có người thì cho ông cháu một chút tiề n, có người lại chă ng thêm đễ ý tới, xua xua tay đễ bọn họ đi khỏi. Lúc tới bàn của Thăm Phóng, trong cái làn nhỏ nhỏ trên tay cô bé cũng mới chỉ có mười mấ y đờ ng. Trong mắ t cô bé đã ngân ngắ n lệ, oán giận mà lườm về phía đại hán kia một cái - đễ u tại hắ n, làm cả một buổi sáng kể chuyện thành công cô c rô i. Chỉ nghe lão mù khàn giọng hỏi: “Khách quan, chọn một khúc đi!” Lời nói tràn ngập ý van nài. Thăm Phóng thấ y hai ông cháu ăn mặc phong phanh, mùa thu tháng Chín thề này, trên người cô bé vẫn chỉ mặc đợc áo đờn quầ n chiề c mỏng manh. Hai người nói khẩu âm vùng Sơn Đờng, hẳn là nạn dân từ phương bắ c lưu lạc xuố ng, nghĩ rô i trong lòng không khỏi cảm thấ y buồn rầ u, liề n quay sang Tam Nương gậ gậ đầ u, ý rằ ng muố n Tam Nương quan tâm. Tiều cô nương cũng nhìn ra phu phụ hai người tướng mạo thiện lương, dường như biế t com ăn ngày hôm nay xem như có cửa kiế m rô i, rụt rề hỏi: “Khách quan muố n nghe gì?”

Tam Nương hỏi: “Cô bé hát đợc bài gì?”

Thăm Phóng ngó ra, không nghĩ Tam Nương thật sự muố n nghe cô bé á y hát. Tiều cô nương nói: “Chỉ một vài tiều khúc thôi ạ!”

Tam Nương cười nói: “Thề thì tự chọn bài nào người thích mà hát đi.”

Tiều cô nương ngắ m nghĩ một chút rô i nói với ông mình một tiề ng, lão mù liề n câ m hồ câ m lên kéo. Đàn đã cũ lắ m rô i, thanh âm có chút lạc điệ u, giọng của tiều cô nương hóa ra lại hay, chỉ thấ y cô bé thoắ ng nghĩ, đợi hồ câ m dạo xong liề n uyề n chuyển cá t tiề ng ca, hóa ra là một bài ca dao cũ của Lạc Dương, khẩu âm không đợc thuầ n, hẳn là học trên đờng chạy nạn:

Xuân đi nhé, từ biệt miền Lạc thành! Liễu mê m gió lay tựa tay áo vẫy đưa, bụi lan sương đậm như khăn ướt lệ từ biệt, một mình sầ u nặng mi⁽¹⁵⁾.

Lời ca kể về phong cảnh Lạc Dương, trong số người ngộ i trên lầu cũng có nhiều người vô n ở Giang Bắ c, nhớ lại Lạc Dương nơi kinh đô cũ miền Trung Châu, mẫu đơn khắp chốn, phồn hoa nhấ t thiên hạ, đường lớn tấ p nập, dòng người không dứt, nhưng nay lại lọt vào tay người Kim, không tìm được nhẹ buông tiế ng thờ dài. Hán tử nọ ngộ i bên kia cũng khe khẽ than dài. Tiế ng ca của cô bé trong như ngọc, hát liề n ba nhịp rô i mới ngừng. Quê gồ c của Tam Nương Tử ở Giang Bắ c, nghe hát mà nhớ việc cũ, mãi sau mới sực tỉnh, lấ y trong túi áo má y chục đờ ng, đưa cả cho tiểu cô nương nọ, cô bé cảm tạ, đang định rời đi, Tam Nương Tử chợt nghĩ ra cái gì, bỗng vẫy tay gọi cô bé trở lại.

Tiểu cô nương ngắ n ra, bước tới gầ n, chỉ thấ y Tam Nương nâng mặt cô bé, ngắ m nghĩa một chậ p, nhẹ nhàng ve vuồ t rô i lắ c đầ u, nói: “Năm â y tuổi ta cũng độ này...” Nói rô i than khẽ, tựa như hô i tưởng chuyện cũ thương tâm, sau đó rút cây thoa cài trên đầ u mình, vén tóc mai cô bé, dịu dàng hỏi: “Mẹ cháu đâu?”

Cô bé lắ c lắ c đầ u, Tam Nương Tử liề n biế t quá nửa là đã chề t rô i. Trầ m ngâm một lúc, than rằ ng: “Cũng là người mệnh khỏ”, nói rô i đưa cây thoa gỗ vừa rút trên đầ u xuồ ng cài lên tóc tiểu cô nương, nói: “Thấ y đầ u tóc cháu lộn xộn, ta cho cháu cây thoa này, tuy nó không đáng tiề n nhưng vẫn có chút hữu dụng, chớ có tùy tiện vút đi!”

Cây thoa â y nhìn không ra là loại gỗ gì, chỉ là được dùng rấ t lâu rô i, khá sáng bóng, hình dạng cũng rấ t phổ thông, â y vậy mà Tam Nương lại cực kỳ nâng niu. Thẩm Phóng không khỏi thấ y hơi kỳ quái: Một cây thoa gỗ thì có đáng là bao? Tam Nương trước nay là

người tính tình rộng rãi, sao giờ bỗng trở nên rầy rà thế này? Đại hán ngô ì bên kia lúc bấy giờ tựa như vô tình hữu ý liếc trên đầu tiều cô nương nọ mà ý cái, dường như có điều gì suy tư.

Tam Nương vẫn cẩn thận, nghiêm túc dặn dò rằng: “Trên cây thoa này có khắc mấy câu - cháu có nhận được mặt chữ không? Nếu không nhận được thì tìm người biết chữ hỏi rồi học lấy mà hát. Về sau... nói không chừng có thể giúp được cháu một chút việc nhỏ, nhưng ngàn vạn lần không được vứt đi.”

Cô bé cảm tạ, chúc một câu vạn phúc rồi mới lui đi.

Thầy đưa bé đã ăn hết một tô cháo thịt, đại hán mới vỗ vai nó, hỏi: “Tiểu Lục Nhi, có mệt không? Chúng ta lại phải lên đường rồi. Nói cho bá bá biết, con có sợ không?”

Đứa bé tựa như đã có chút tinh thần, lắc đầu, dứt khoát nói: “Không sợ!”

Hán tử gật đầu, nói: “Đúng, đừng sợ, lại có kẻ xâu đuôi tới rồi, xem bá bá giết kẻ xâu nhé! Sáng nay bá bá giết mấy đứa rồi?”

Khuôn mặt đứa bé không tìm được hưng phấn, duỗi bốn ngón tay, nói: “Bốn tên.” Giọng của nó là giọng Lâm An.

Đại hán nở nụ cười hiềm hoi, nói: “Không sai, bốn đứa, con đừng được rõ ràng chứng tỏ con thật sự không sợ.” Đang nói, hán chợt lật tay, cánh tay cứ thế vòng ra sau lưng, đây là công phu Thông Tí quyết của Thông Châu nhưng e là chương môn Hà Hiểu Dũng của Thông Tí quyết cũng chẳng luyện được tới mức duỗi gập như ý như này. Tam Nương ngậm thở dài, quả nhiên là danh phù kỳ thực! Lại thấy hán giã từng mảnh áo vải dính vào vết thương ra, máu ở đây vẫn đã khô lại, dính vào miếng vải, miếng vải đó liền giống như da thịt trên người, hán giã ra như thế chắc

chấn thâu tim thâu phổi, đau đớn khôn tả, vậy mà đại hán nọ mặt không hề đổi sắc, vẫn nói chuyện với đứa bé kia như thường, sau lưng đã sớm lộ ra một mảng thương tích lớn, thấp thoáng nhìn được xương trắng. Đợi tới khi vải được giặt hết xuống, hấn thò tay vào chỗ rượu còn thừa trong vò, ngậm vận huyệt công, không tới một nén nhang, hơi rượu trong vò lại bốc lên mù mịt, chỉ thấy hấn đảo miệng vò, đổ rượu từ vai chảy thẳng xuống miệng vết thương lớn kia, “xì” một tiếng, đám người trên lầu kinh sợ thét lên, trong lòng ai nẩy đề u khiếp đảm. Khỏe miệng hán tử khê động, Tam Nương biết hấn muốn dùng sức rượu đốt miệng vết thương, tránh cho thối rửa. Mọi người vẫn đang kinh hãi, người nọ đã ôm đứa bé lên, không thèm nhìn người xung quanh một lần, đứng dậy đi thẳng.

Thẩm Phóng thấy hấn hành sự kỳ vĩ, nhất là giữa nơi đông đúc mà dám nói thẳng “giết máy đứa rô i”, có thể thấy việc hấn làm ắt là việc khảng khái, hào hùng, không khỏi ngưỡng mộ lắm lắm. Thấy hấn đứng dậy, Thẩm Phóng vội bật dậy theo, cất tiếng gọi:

“Nhân huynh!”

Người nọ không ngó ngang tới, vẫn đi tiếp xuống dưới lầu. Thẩm Phóng vội bước theo. Người đó chợt quay người, đảo mắt nhìn qua, ánh mắt lạnh toát đến kinh người, vẫn chẳng nói chẳng rằng. Thẩm Phóng liền cảm thấy sống lưng lạnh buốt nhưng cười nhẹ không nói, duỗi tay cởi tằm áo dài khoác trên người mình xuống, chỉ vào vết thương người nọ, mỉm cười, nói: “Tránh làm người khác sợ hãi”, nói rồi hai tay đưa qua. Hán tử nhìn tằm áo khoác trong tay Thẩm Phóng, lại nhìn hấn một cái, nghĩ một thoáng mới nói: “Vớ n là không cần...” Ngừng một chút, hấn vẫn đón lấy, khoác lên người, cũng chẳng xem có vừa hay không, càng chẳng cảm ơn lấy một tiếng, cứ thế ôm đứa bé sai bước mà đi.

CHƯƠNG 2

ĐOÀN ĐẠO

Xong bữa cơm, hai người Thẩm Phóng mượn một cỗ xe lừa kéo tại tiệm cho thuê xe trong thành, không lưu lại lâu thêm nữa, dặn dò người đánh xe chạy hướng huyện Phú Xuân. Giá chạy xe là hai lượng bạc. Thẩm Phóng tuy là nam nhân nhưng không quen mấy việc lật vặt thế này, đều là do Tam Nương ra mặt giải quyết. Lần này hai người dờ nhà võn là để tránh họa, nên tự do, không có mục đích đén. Thêm vào đó, tuy Tam Nương là phận nữ lưu nhưng trời sinh tính tình phóng khoáng, hành lý mang theo rất ít, chỉ một bọc đồ đã đủ quần áo cho hai người thay giặt, đi đường cũng nhẹ nhàng, thuận tiện hơn.

Ngồi trên xe, Thẩm Phóng cười, hỏi: “Cả nửa ngày rồi, sao nàng vẫn chưa mở miệng oán trách ta?”

Tam Nương “ơ” một tiếng, liền biết hấn đang nói tới chuyện tặng áo ở tử lâu, nàng cũng đã lấy một tấm áo lụa màu lam đưa cho Thẩm Phóng rồi, miệng tủm tỉm cười, nói: “Chàng kết giao với kẻ sĩ lỗi lạc bậc ấy, thiếp sao dám trách chàng được? Chàng cũng quá coi thường thiếp rồi. Nếu không phải chàng tranh nói trước, không chừng thiếp cũng muốn tới kết giao với hấn một phen đấy!”

Thẩm Phóng nghe thế liền khẽ nắm lấy tay Tam Nương. Ngoài thành nước biếc non xanh, dọc đường đi qua bao ruộng tốt, mạ trở xanh mơn mớn, sau cơn mưa càng như được gột tẩy, Tam Nương thấy Thẩm Phóng cao húng, trong lòng cũng vui vẻ, cảnh do tâm sinh, vì thế có cảm giác bốn phương trời sáng nước trong, một

cỗ xe lừa yên ả, phu phụ thuận hòa nhường này thật giông như đang dạo chơi trong tranh vẽ vậy.

Đang đi, bỗng có một cỗ xe từ đằng sau vượt qua xe Thẩm Phóng, cỗ xe đó đi rất vội, thoắt cái đã vượt qua, kẻ đang đánh chiếc xe ấy liếc qua bên này một cái rồi vùng roi đánh tách một tiếng giục giã.

Một lúc sau, cỗ xe vừa vượt lên kia đã khuất khỏi tầm mắt nhưng đằng xa vẫn vắng vắng tiếng roi ngựa vọng lại, hẳn vẫn là người đánh xe của cỗ xe nọ vùng roi rồi, xem ra tay đánh xe đó là một tay thiện nghệ, cách xa thế mà tiếng vẫn truyền được tới đây. Tiếng vọng đó đặc biệt, khiến phu xe bên xe Thẩm Phóng nghe thấy, khóe miệng tựa như lộ ra nét cười. Phu xe này tướng mạo thật thà, chắc cũng nhất thời cao hứng, chỉ thấy gã nhấc roi trong tay, giơ cao, vụt mạnh vào không trung, cây roi dài đen bóng xoắn gập liên tục ba vòng, theo sức cổ tay phu xe mà vẩy xuống, trong không trung vang lên ba tiếng “phách phách phách” lanh lảnh, dọa một chú chim sợ hãi bay đi. Con lừa vênh tai, bước nhanh hơn, bàn tay Tam Nương đang nắm tay Thẩm Phóng khẽ run lên. Thẩm Phóng không biết tại sao nàng giật mình, bèn nhìn sang, chỉ thấy sắc mặt nàng có chút tái xanh.

Thẩm Phóng quan tâm hỏi: “Sao vậy?”

Tam Nương lắc đầu, đôi mắt dán chặt vào lưng phu xe, thân sắc tự có chút lạnh lẽo. Thẩm Phóng thấy xung quanh chẳng có ai, liền vươn tay nhẹ nhàng ôm lấy Tam Nương. Bỗng thấy Tam Nương nghiêng mặt, thân sắc rất khác lạ, hé môi thì thào bên tai hắn: “Có thể có rắ c rồi rồi!”

Thẩm Phóng sững người, đang muốn hỏi, Tam Nương đã lắc đầu, khẽ hát hàm về phía phu xe đang ngó quay lưng đằng

trước. Thảm Phóng còn đang nghi hoặc, bỗng thấy bàn tay Tam Nương chọt đưa vào trong bọc hành lý mò mẫm, sau đó thu về, hình như vừa lấy được một món đồ gì đó, nàng nhanh chóng phủ tay áo lên, không rõ đó là thứ gì. Qua một lúc, bánh trước của cỗ xe lăn qua một cái hố, cỗ xe khê nghiêng sang một bên, Thảm Phóng mất thăng bằng, va vào Tam Nương mới phát hiện không biết từ lúc nào trong tay áo nàng đã có một vật thể vừa lạnh vừa cứng.

Chẳng bao lâu, cỗ xe chạy vào một khoảng rừng rậm rạp. Khu rừng toàn là cây tùng, bây giờ Thảm Phóng cũng cảm thấy có gì đó không ổn. Nơi đây rõ ràng không phải đường quan đạo, không thấy bất cứ ai qua lại, cực kỳ hoang vu, chẳng biết sao phu xe lại đánh xe tới đây. Hắn liếc mắt nhìn sang Tam Nương, mặt đầy vẻ nghi hoặc, đang định mở miệng hỏi phu xe, Tam Nương đã kéo tay áo hắn, ý bảo không cần, bản thân nàng chỉ chăm chăm nhìn ra ngoài cửa sổ thùng xe. Đột nhiên nghe thấy phu xe kêu “ô” một tiếng, dây cương giật lại, con lừa “hí” một tiếng dài rồi dừng lại, làm hai người trong xe theo đà ngã về phía trước. Tam Nương vén rèm xe, hỏi: “Làm sao thế?”

Chợt thấy phu xe chỉ về phía trước mặt, trên con đường lớn phía trước có một đám người chặn ngang, mấy người đó vốn đã chặn giữa đường, lại như vẫn sợ xe Thảm Phóng chạy mất nên chặn thêm một cỗ xe nữa, trên đầu xe còn treo một cây cờ nhỏ, trên đó vẽ năm bánh xe, một cái màu son đỏ, một cái màu mực đen, một cái màu xanh chàm, một cái màu tím đậm, cuối cùng là màu xanh nước biển. Thảm Phóng ngẩn ra, trước giờ chưa từng thấy cỗ xe nào treo cờ kỳ dị như vậy. Trên cờ còn thêu bốn chữ: Luân Hành Thiên Hạ, có cảm giác hình như đây là cỗ xe ban nãy vừa phóng qua, cái cờ này như vừa được treo lên thôi.

Tam Nương cũng ngẩn ra, chưa kịp hỏi mấy người nọ tại sao lại cản đường thì chợt nghe người đứng đầu cao giọng hỏi: “Trong xe có

phải phu phụ Thẩm Phóng tiên sinh, phủ Trầ n Giang chẳng?”

Thẩm Phóng nghe có người hỏi, miễn cưỡng cúi người, chấ p tay đáp: “Không sai, là chúng tôi.”

Người đầ i diện lộ vẻ vui mừng, bước tới. Trong tay gã đang vòn một đôi thiế t hạnh đào, phát ra những tiế ng “ken két” nhứ c tai. Tam Nương thở dài, Ngạo Chi quả thật chẳng có chút kinh nghiệm giang hồ ì nào, chỉ một câu đã bị người ta dò ra lai lịch rồ i.

Có vẻ bầ n người phía đầ i diện chẳng phải nhân vật tồ t đẹp gì. Một kẻ rầ t béo, khoác một tầ m áo choàng trắ ng đã sạm màu bản thiu; một kẻ khác lông mày chồ i xề, người cao gầ y, lại cuồ n một cái khăn màu sáp ong; hai người còn lại hình như là huynh đệ, mặt xanh như đầ ng thau, gân cồ t thô khỏe, sừng sững như môn thầ n. Bầ n người đầ u đội mũ vải, kiể u dáng lạ kỳ khó tả. Bọn họ đứng quây thành hình bán nguyệt, chặn hoàn toàn con đường phía trước.

Thẩm Phóng nhỏ giọng hỏi Tam Nương: “Ăn cướp à?”

Tam Nương lắ c đầ u, thắ p giọng đáp: “Không giồ ng. Bắ t luận ra sao, Ngạo Chi, chồ c nữa chàng nhắ t định phải nghe thiế p sắ p xề p.”

Thẩm Phóng ngắ n ra, kề t hôn đã mười năm, đây là lầ n đầ u tiên Tam Nương bảo hắ n phải nghe theo sự sắ p xề p của nàng. Hắ n thầ m nghĩ: “Tam Nương trước nay nhu thuận, sao hôm nay nói năng lại quyề t đoán thề ?”

Lại thầ y trong bầ n người có kẻ đang cầ m một bức họa, lén nhìn rồ i so sánh với mình. Tam Nương thắ y bức họa đó liề n biế t là chẳng có gì tồ t lành rồ i. Kẻ kia đứng thuận nắ ng, xuyên qua tò giầ y cũng có thể mơ hồ ì nhận ra bút tích trên bức họa, Thẩm Phóng quét mắ t liề n nhận ra người trong bức họa đó chính là mình. Hắ n

tinh thông thư họa, chỉ nhìn bút tích liền biết bức họa này vốn được vẽ như thế nào, xem ra đã từng có bản gốc, sau đó được phục chế thành nhiều bản sao. Cảnh thận nhìn lại, Thẩm Phóng liền nhận ra bút tích ấy ngỡ ngợ giống như thủ bút của người bạn thân Cố Chúc Ngôn ở Trấn Giang, trong lòng không khỏi cười khò, ngậm than thở: “Bạn à!” Đến chính hấn cũng chẳng ngờ tới triều đình lại có thể tra xét nhanh tới vậy.

Hai người chỉ đành xuống xe nhưng Tam Nương mở lời trước. Nàng đánh giá đôi phương một lượt rồi mở miệng: “Mấy vị đại ca thiếp ư tiên chẳng? Trên người phụ phụ chúng tôi tuy không đem nhiều nhưng chừ vị cứ cầm hết đi, chỉ mong chớ hại tính mạng phụ phụ chúng tôi.”

Thầy đôi phương trầm ngâm không nói, Tam Nương liền rút chiếc ngân châm khảm ngọc trên đầu xuống, nhìn nhìn đôi phương, rồi lại cúi đôi vòng vàng nơi cổ tay, cơ thể khẽ run rẩy, dường như sợ hãi lắm. Cơ thể nàng hơi cúi về phía trước, chấn hết người Thẩm Phóng, đẩy hấn lùi về phía sau, cứ thế, nàng dường như không kìm được mà sợ hãi đi về phía trước, cơ thể nàng vốn thon gầy, bước từng bước run rẩy càng lộ ra vẻ sợ sệt mà yêu kiều. Thẩm Phóng cho rằng nàng bị dọa cho hoảng hốt, vội vươn tay kéo nàng lại, nhưng không tóm được liền bước theo lên, lại thầy một tay nàng ở sau lưng vậy vậy, rõ ràng đang muốn cản hành động của hấn, đang không biết nàng có tính toán gì, chợt nhớ tới lời nàng lúc còn trên xe, hấn đành ngừng lại.

Bôn kẻ kia quả nhiên sáng mắt, nhìn trân trối vào chiếc vòng vàng, chiếc vòng đó vốn không nặng nhưng là vật lâu đời của Thẩm gia phủ Trấn Giang, chế tác tinh tế, thợ vàng khảm ngọc, nhìn một cái là biết có thể đem đổi không ít ngân lượng. Kẻ có dáng cao gầy, lông mày chổi xể đứng giữa đám đó không kìm được nuốt ngụm nước bọt rồi ho khan một tiếng, như cố gắng áp chế lòng tham

trong người, hắ ng giọng nói: “Không dám, phu nhân hiểu nhậ m rồ i, bọn tôi không phải thổ phi, không câ n tiề n, chỉ muố n mời người thôi.”

Lúc này khuôn mặt Tam Nương như ngắ n ra, hỏi: “Phu phụ chúng tôi không hê ́ quen biế t chư vị... Cái tiề ng “mời” này tới từ đầ u thê ́? Lại nhắ m nơi hoang vu vắ ng về thê ́ này, chủ nhân các vị là ai? Có kiêu mời người thê ́ này sao?”

Hán tử kia kính cẩn, chắ p tay nói: “Chủ nhân chúng tôi chính là phụng mệnh Tầ n lão tướng gia, sai chúng tôi tới mời Thẩ m tiên sinh cùng thân quyề n tới phủ gặp mặt, ở nơi khác lắ m kẻ dòm ngó, chỉ đành ở đầ y kính mời vậy.”

Thẩ m Phóng không ngờ hóa ra vẫn là việc bài từ ở Ngô Giang nọ, đã chạy xa thê ́ này rồ i mà vẫn không thể tránh thoát, nghĩ thôi mà trong lòng không khỏi khiế p sợ. Kẻ họ Tầ n này, không ngờ tay chân búa khắ p, bản thân vừa tới Dư Hàng, hắ n làm thê ́ nào đã biế t rồ i? Bản thân mình rồ t cũng chẳng có gì phải sợ, chỉ là... chỉ là làm liên lụy tới Tam Nương rồ i.

Lại thầ y Tam Nương đỏi sắ c mặt, nổi cơn thịnh nộ. “Tướng công nhà tôi rồ t cuộc phạm phải tội gì, đê ́ n mức các người vẽ hình họa ảnh truy nã? Lại còn chặn đường cản lố i, thật chẳng còn vương pháp gì nữa sao? Mắ y người các vị thuộc nha môn nào?”

Người nọ trên mặt vẫn đầ y nét cười, nói: “Không dám, không dám, phu nhân chớ chắ p nhậ với bọn này, chúng tôi mắ y đầ u chạy việc thì biế t cái gì chứ, chẳng qua chỉ là bọn đánh xe ăn cơm, ha ha, cũng là phụng mệnh hành sự cả thôi. Mà cũng không phải nhận lệnh từ chỗ Tầ n Thừa tướng, bọn tôi làm gì có phúc phận á y, chỉ là đưong gia của bọn tôi nói sao thì chúng tôi làm vậy thôi. Nghe bảo mắ y tháng trước, Thẩ m Phóng tiên sinh ở Trường Kiề u, Ngô Giang

từng viết một bài từ gì đó, vạn tuế gia cũng biết cả rồi, Tà n lão gia tử muố n gặp tiên sinh một lần, liên bảo bọn tôi tới đây... tới đây mời.”

Tam Nương Tử thấy thái độ đố i phương vẫn tốt, sắc mặt đổi đi, gật đầu nói: “Nói thế còn được.” Rồi nàng quay đầu hỏi: “Ngạo Chi, có đi không?”

Thẩm Phóng thuận miệng nói luôn: “Không đi!” Nói rồi nhìn điệu bộ của bốn người đố i diện, liên biết đi hay không sớm đã không còn là do mình định đoạt nữa rồi.

Khẩu khí của Tam Nương Tử vẫn hết sức dịu dàng: “Nhưng chàng xem đây, đi hay không có còn do chúng ta quyết định sao?”

Sắc mặt Thẩm Phóng tái xanh. Tam Nương Tử dịu giọng khuyên nhủ: “Kỳ thực đi rồi, chỉ cần tướng công chịu nhin một chút, nói không chừng cũng chẳng có gì quá tội tệ, xét cho cùng, Thẩm gia cũng là vọng tộc ở Trá n Giang, cộng thêm cái tài của tướng công, trong triều đã có người biết. Xét người xét việc, cũng không thấy nhất định là chuyện xấu. Chỉ cần tướng công ôn hòa một chút, biết đâu vị Tà n tướng gia nọ còn thưởng thức tài hoa của tướng công, từ đây rộng bước đường mây.”

Nói rồi, nàng nở nụ cười nhạt, nhìn Thẩm Phóng, Thẩm Phóng không kìm được, mặt lộ sắc giận, nhìn thẳng vào nàng, nói: “Tam Nương, tới nàng cũng không hiểu lòng ta! Khà khà, chẳng qua là vì một bài từ ở Trường Kiê u Ngô Giang, cũng chưa nói được gì, lão thật muố n khâu miệng thiên hạ thương sinh sao? Sĩ khả sát bất khả nhục. Còn nói “mời”, bảo mấy tay đánh xe này tới chẳng phải bắt cóc sao?”

Tam Nương Tử lại hỏi lại một lượt: “Tướng công, chàng thật sự không muố n đi?”

Thẩm Phóng lắ c đầ u, Tam Nương tựa như lộ nét vui mừng, nhẹ giọng nói: “Thật ra, có đôi chuyện vẫn có thể do bản thân làm chủ được.” Nói rồ i, nàng ngẩng đầ u nhìn bô n người đố i diện, rồ i lại quay nhìn phu xe bên mình, lộ vẻ ngạc nhiên. “A, thì ra các vị đầ u thích đội loại mũ này, người Dư Hàng đầ u thích kiểu mũ này à?” Phu xe của Thẩm Phóng lằ m bằ m, chẳng biế t đang nói gì. Tam Nương đã bước tới gầ n bô n người cản đường kia, khẩn khoản nói: “Bô n vị đại ca, tướng công nhà tôi tính tình nóng nảy, đi cũng chẳng hay ho gì, có khi còn chọc giận Tầ n Thừa tướng lão nhân gia, các vị thả chúng tôi lằ n này đi.” Hình như nàng cũng cảm thắ y nói suông chẳng làm người ta động lòng, bèn tháo đôi khuyên tai xuố ng, ang áng trên tay, trên khuyên tai có khảm hai khô i pha lê, phẩm chấ t không xoàng, lại thêm vòng tay với cây trâm nọ, mắ y món này đặt cùng nhau thì phân lượng cũng không nhẹ.

Nàng định đưa cả mắ y món này cho gã lông mày chổ i xể tựa như thủ lĩnh.

Ánh mắ t bô n người kia đầ u đã bị nữ trang dính chặt, có điề u nghĩ tới mệnh lệnh nghiêm khắ c, không dám sai sót, chỉ nói: “Không, không... Tỷ à, chuyện này bọn tôi không làm chủ được.” Thề đưa cây ngân trâm khảm ngọc trên tay phải Tam Nương bắ t chọt vụt nhanh, nhắ m tới ngực gã lông mày chổ i xể, loáng cái cây trâm đã chọc thẳng vào ngực hắ n, hắ n đau đớn kêu một tiế ng, Tam Nương lại chẳng hề run tay, vận thêm sức nơi cổ tay, trâm đã đâm vào tim. Đôi huynh đệ giố ng như môn thầ n đứng bên cạnh còn chưa kịp phản ứng, tay trái Tam Nương đã vung lên, đôi khuyên tai hóa thành một cặp ám khí bay tới mắ t một trong hai người, thủ pháp của nàng cực chuẩn, khoảng cách lại gầ n, trúng luôn vào mắ t một gã, hắ n rên một tiế ng, kêu thảm đố gục xuố ng đầ t, hai tay mò lên, nhưng đôi khuyên đã cắ m sâu vào óc, hắ n chỉ co giật vài cái liề n chề t thẳng cẳng, cùng lúc á y, ô ng tay áo phải của Tam Nương khua một

đường, trong ống tay áo không rõ có thứ gì đó sắc nhọn thò ra, một tay trắng hán chỉ thấy chỗ cổ họng phun ra toàn máu tươi rồi ngã ngửa, gã béo cuội cùng vừa định tiến lên, cái vòng của Tam Nương đã đánh vào cổ tay gã, nơi đó là mạch Quan Thốn mềm yếu, tay gã béo lỏng ra, cái thiết tủa trong tay nện xuống chính chân mình, gã đang muốn kêu đau, Tam Nương đã vung tay áo, ấn lên trước ngực gã, trên ngực gã bèn có thêm một cái lỗ, đôi mắt trợn trừng nhìn Tam Nương rồi “phịch” một tiếng, đổ gục.

Chuỗi hành động này cực nhanh, mấy người đó còn chưa kịp phản ứng đã bị một cô gái đáng vẻ yếu ớt, mỏng manh như Tam Nương đánh ngã, Thẩm Phóng cũng bị màn biến hóa này dọa cho ngớ người. Tam Nương nhìn bốn người dưới đất rồi quay về bên Thẩm Phóng, cười khê: “Tướng công, không sao chứ? Thiết p nói này, có những lúc chỉ cần chúng ta không muốn, kẻ khác cũng không ép nổi chúng ta.” Khóe miệng Thẩm Phóng nhếch lên, định cười nhưng vẫn đơ như khúc gỗ. Lúc nói câu này, Tam Nương đang đứng cạnh càng xe, quay lưng lại cỗ xe, nàng vừa xuất thủ đã giết luôn bốn người, thân sắc trên mặt vẫn căng thẳng như cũ. Gã hán tử đánh xe đứng sau lưng nàng chứng kiến toàn bộ cảnh nàng ra tay giết người, dường như cũng ngậy ra hết như Thẩm Phóng, tới giờ vẫn còn run rẩy. Tam Nương quay mặt về phía Thẩm Phóng, nói: “Thật ra, thiết p là...”

Chưa dứt lời, nàng và gã phu xe sau lưng hai người đã đồng thời chuyển động. Gã phu xe bỏ thẳng một roi xuống đỉnh đầu Tam Nương, Tam Nương không né, giông như sau lưng mọc thêm mắt, nhanh chóng thọc mạnh móng tay trái để dài vào móng con lừa, con lừa sợ hãi liền chạy về phía trước, roi của gã phu xe vụt vào khoảng không nhưng hấn ứng biến cũng cao minh, tay trái vỗ càng xe, người phóng vụt lên không, có điều vẫn chậm một bước. Tam Nương một chiêu chiếm tiên cơ, há để hấn kịp thở? Chủ thủ ở tay trái sớm

đã đâm về phía gã. Gã phu xe kia nhảy rất nhanh nhưng đuôi trái vẫn bị Tam Nương đâm cho một dao. Hấn tựa hồ không hề nghĩ tới Tam Nương biết được gã sẽ ra tay với nàng, trong lúc cả kinh bèn lùi lại, đáp xuống phía bên kia cỗ xe, định trì hoãn một lúc rồi tính. Tam Nương lại chẳng hề nương tình, cuộn người một cái, thân hình đã lướt qua dưới càng xe, lăn qua. Lúc gã phu xe chạm đất đương nhiên không vững, càng không ngờ tới Tam Nương một thân nữ lưu vậy mà động thủ lại ngoan độc, liều mạng tới vậy, vội vàng lùi lại. Tam Nương cứ thế đánh vào hạ bàn gã, cây roi dài trong tay phu xe đánh được xa chẳng quản nổi gân, khuỷu khoảng lên xuống, đã chẳng uy hiếp nổi Tam Nương. Gã đang định rút roi, Tam Nương đã bắt được mũi roi, thân thể uyển chuyển, thuận thế vòng qua chân gã, tay giật một cái, phu xe kia bèn ngã sõng soài. Gã phu xe cũng là kẻ bản lĩnh, ngã xuống đất, chân lại bị thương, roi cũng mất ấy vậy mà lại như chẳng có ký gì cả. Hấn một cước quét đất, muốn hất ngã Tam Nương, Tam Nương Tử lui tránh rồi cũng một cước quét ra. Nàng mặc váy, một cước này quét đi, làn váy quét mặt đất lúc nhấc lên cuộn theo một mảng bụi mù, phu xe bị bụi chắn tầm mắt, đây là lần đầu tiên hấn động thủ với một nữ nhân chẳng mấy may kiêng kỵ như thế này, giờ hoàn toàn rơi xuống hạ phong, lại chẳng dám nhấm mắt tránh bụi. Thảm Phóng chỉ thấy khắp trời bụi mù, Tam Nương vẫn từng cước từng cước quét đất, bản thân thì đã lo lắng không tìm được mà tay trái siết chặt, móng tay găm vào thịt, đôi mắt liều mạng trợn lên, cố nhìn cho rõ nhưng cát bụi càng lúc càng nhiều, chỉ thấy có hai bóng người, chẳng nhận được rõ đâu là phu xe, đâu là Tam Nương.

Hấn và Tam Nương kết hôn đã mười năm, đây là lần đầu tiên hấn biết thể tứ của mình lại là cao thủ võ học. Đột nhiên mọi thứ trở nên yên ắng, trong cát bụi mù trời, mơ hồ nhìn được một thân người mặc áo đỏ và một bóng người mặc áo xám nhập lại làm một, không chút cử động. Tim Thảm Phóng đã nhảy lên cổ, chẳng rõ Tam

Nương thắ ng bại ra sao, có bị thương không? Thời khắ c ấy, có cảm giác như thời gian tựa hồ ̀ ngưng lại, một lúc sau, bụi cát từ từ lắ ng xuống, tim Thẩm Phóng cũng dầ n dịu xuống, hai bóng người kia vẫn chẳng động đậy. Hồ i lâu, bụi đắ t tản bốt, mới thắ y gã phu xe một tay chố ng đắ t ngồ i bệt xuống, Tam Nương như một người tình dịu dàng ngồ i bên người gã, ó ng tay áo nhẹ tênh đặt trước ngực gã. Khuôn mặt phu xe như không thể tin nổi nhưng người thì đã mê m dầ n, nội lực hắ n không tệt, tuy máu tươi ở ngực trái vẫn không ngừng tuôn nhưng vẫn không dứt hơi ngay lập tức. Tam Nương thương xót nhìn hắ n, khẽ hỏi: “Không phục phải không? Từ thời khắ c người cam tâm đầ u đao dính máu, người sớm nên nghĩ tới ngày hôm nay.” Nàng nói rắ t nhỏ nhẹ, dường như nói với đố i phương cũng là nói với bản thân mình.

Phu xe hỏ n hỏ n nói: “Người... Làm sao người biế t ta sẽ ra tay với người? Nề u chẳng phải ta lúc trước sơ ý, trận chiế n này chúng ta vẫn chưa phân kẻ thắ ng người thua.”

Tam Nương Tử nhẹ giọng nói: “Thật ra, từ lúc người vung roi, ta đã đoán ra người là ai rồ i. Người phạm vào điề u đại kỵ nơi giang hồ , biế t mình mà không biế t người, ta thì lại biế t người biế t ta, nề u không, liệu có thể thật sự ngồ c nghế ch tới mức giế t người xong lại quay lưng về ̀ phía Diệp lão nhị thanh danh hiển hách “sau lưng giế t người” của Dư Hàng Đại Xa điể m đắ t Dư Hàng không? Thủ đoạn của người quá kém, chẳng nhận ra ta là ai cho nên người chề t chẳng oan. Lẽ nào tới Kinh Tam Nương ta mà kẻ mệnh danh “Một roi giòn giã, song luân đoạt hồ n” trong Hạ Ngũ Môn của “Xa thuyề n điể m cước nha” đầ u nhập làm thủ hạ bán mạng cho Tầ n Thừa tướng cũng không biế t sao?”

Đôi mắ t Diệp lão nhị kia đột nhiên sáng lên, tay chỉ miệng nói: “Người là... người là...” Hình như gã đã nhận ra Tam Nương là ai.

Vẻ dịu dàng trên mặt Tam Nương chợt đổi, hoàn toàn biến thành khí chất oai vũ, dường như nhớ lại chính mình khi xưa, nàng nhìn vào mắt gã, gật đầu: “Không sai, là ta.”

Diệp lão nhị liền cúi đầu thật thấp, chỉ buông một tiếng: “Ta chết chẳng oan”, thở hắt ra một hơi cuối rồi tay cũng không đỡ nổi thân nữa, cả người mềm oặt, đổ xuống đất, lại nghe Tam Nương Tử nói: “Yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không để người khác biết ai đã giết ngươi, cũng sẽ chẳng có ai báo thù cho ngươi đâu.”

Tựa như hy vọng cuối cùng cũng bị phá tan, Diệp lão nhị nôn ra một bùm máu, đầu gập xuống, đã vong mang rồi.

Trên mặt Tam Nương tựa như chẳng có gì vui vẻ, đợi một lúc mới quay đầu, trước khi quay đi còn đưa tay khép mắt cho Diệp lão nhị, thấy bộ dạng trợn mắt há mồm ngây ngẩn của Thẩm Phóng, nàng mới khẽ cười trở lại. Thẩm Phóng thấy nàng cười, cũng thở phào một hơi, nhưng quả thật cũng vừa thốt thên. Hắn năm mơ cũng không ngờ thế tử trước nay ôn nhu trầm tĩnh hóa ra lại biết võ công. Tam Nương Tử nhìn qua bên này, vừa một phen lẫn lộn, trên người nàng đã vương không ít vụn cỏ lá tùng, nàng như chẳng hề bận tâm, tay nâng chủy thủ đón ánh nắng chiếu tới, nhìn bóng mặt trời trên đầu phản chiếu trên lưỡi chủy thủ, sau đó đưa chủy thủ tới bên miệng, thổi nhẹ một cái, một đường máu liền từ từ lăn từ rãnh dao xuống, ánh tích dương động trên khuôn mặt nàng khiến nhan sắc nàng có một vẻ yêu kiều vô hạn, tựa như đang trầm tư, lại như đang nghỉ ngơi. Thẩm Phóng kinh ngạc tới mức há hốc miệng, lắp bắp nói: “Nàng... nàng...”

Tam Nương chẳng quản tới sự kinh ngạc của hắn, ngẩng đầu hỏi: “Tướng công, trước giờ chàng vẫn chưa từng thấy cảnh giết người gàn như thế này nhỉ?”

Sau đó, nàng thản nhiên cười. “Hiếm thật, hiếm thật, nếu để một đứa chạy mất thì chúng mình thảm rồi, nhất định không tránh nổi bị đuổi giết liên tục.”

Thẩm Phóng bị tiếng cười làm cho đầu óc trống rỗng, giống như cả thế giới xung quanh mình đều đã thay đổi, đến người vợ bà bạn hơn chục năm trời cũng có nhiều chỗ chính mình cũng chưa từng biết tới như vậy, lẽ nào... đây chính là cái “giang hồ” mà mọi người truyền miệng?

Chợt nghe trong rừng vang lên tiếng vỗ tay vắng vắng, một giọng nói thong dong cất lên: “Chúy thủ tốt thật, thân thủ thật nhanh!”

Hai người kinh hoàng, đồng thời nhìn vào trong rừng, chỉ nghe người nọ tủm tỉm cười, nói: “Phong thái Kinh Tam Nương chẳng kém năm xưa.”

Tam Nương Tử biết đôi phương đã nhận ra mình, bèn vội vàng lùi lại bên cạnh Thẩm Phóng. Chợt thấy từ trong rừng có một người vẫn nhã bước ra, trên mặt hiện nét cười, tuổi độ ba bảy, ba tám, khoác một tấm áo dài lụa xanh kiểu nho sinh, tay áo bông bèo, tao nhã ôn hòa, rất có cảm giác xuất trần, hướng về phía phu thê Thẩm Phóng, lịch lãm hành lễ, nói: “Lão tướng gia mong mỏi được gặp Thẩm tiên sinh đã lâu, đặc mệnh tiêu đề tới đón chân, nghĩ hẳn tiên sinh sẽ không trách đường đột.”

Sắc trời đã muộn, một mảng nắng tàn trải trên mảnh rừng tùng, trên mặt đất vương đầy xác chết, vốn đã cực kỳ nguy dị, lại có một người nhìn như không thấy, đứng giữa đám xác chết mà ung dung vái chào, thật khiến người ta có cảm giác không phải cõi người.

Người nọ vẫn mỉm cười, nói tiếp: “Thật đúng là duyên trời khéo đặt, đang không biết phải đi đâu để tìm, ấy vậy mà lại để tiêu đề gặp

được ở đây. Thảm huynh, chúng ta lên đường luôn, tới yết kiến Tả tướng gia, thế nào?”

Bây giờ Tam Nương Tử mới đột nhiên nghĩ tới một người, trong lòng trầm xuống: Nếu thật là hấn, thế thì hỏng rồi! Nàng nghe đồn thân phận ngầm của “Ngọc Trúc tú sĩ” Văn Đình Các, một trong tam đại cao thủ nổi tiếng Hành Tàng Dụng Xá⁽¹⁶⁾ của Văn gia ở Hồ Châu chính là võ tổng quản của phủ thừa tướng, nếu đúng là vậy, bản thân sợ rằng không địch lại hấn. Chẳng thể đem hấn mà so với đám tiêu lâu la trong Hạ Ngũ Môn vừa rồi. Tam Nương vừa thoáng nghĩ, lòng bàn tay đã không kiềm được mà rịn mồ hôi, lại nghĩ lại, bèn hiểu ra nhất định là Văn Đình Các nhận được tin của Đại Xa điếm, là cùng bọn với hội kia nhưng không rõ vì sao bây giờ hấn mới xuất hiện.

Văn Đình Các nhìn ra nghi vấn trong lòng nàng, cười nói: “Võn nghe Diệp lão nhị của Đại Xa điếm bẩm báo rằng trên Hào Đăng lâu từng thấy người mà Tả tướng gia muốn gặp là Thảm huynh, tiểu sinh bèn lệnh cho bọn họ mau tới mời. Về sau, tin thám báo mới nhất truyền tới, nghe nói phu nhân của Thảm huynh lại có điểm giống Kinh Tam Nương năm xưa một chủ thủ giết khắp giang hồ, tiểu sinh hiểu kỳ, lại thêm trong lòng biết nếu thật như tin báo, Diệp nhị huynh chỉ sợ phải toi công uổng mạng, mới vội vàng chạy tới, tiếc thay, vẫn chậm một bước, không thấy được phong thái sau khi ẩn tàng gần mười năm của Kinh Tam Nương, có thể nói là tiếc nuối một đời.”

Sau đó, người kia hơi hướng sang Tam Nương Tử gật nhẹ, rồi chẳng để ý tới nàng nữa, quay lại nói với Thảm Phóng: “Tài lớn của Thảm huynh, tiểu đệ ngưỡng mộ đã lâu, bài từ ở Ngô Giang càng được người người truyền tụng, chưa có dịp gặp mặt, vẫn lấy làm tiếc hận, ngặt nỗi gót ngọc của Thảm huynh trước giờ chẳng bén kinh thành! Hôm nay có duyên, ắt phải mời di giá.”

Tam Nương Tử biế t gã quen giả bộ, lạnh giọng nói: “Phu phụ chúng tôi là hạng dân đen quê mùa, không quen lễ tiế t, chỉ xin Văn tiên sinh nhường cho một lô i, ngày khác gặp lại, nhấ t định sẽ báo đáp.”

Văn Đình Các bật cười, tựa như rấ t coi khinh nữ nhân, không thèm nhìn tới nàng, vẫn nói với Thẩ m Phóng như cũ: “Huynh đài không nể mặt tiểu đệ, lẽ nào thể diện tướng gia cũng không nể sao?”

Tam Nương Tử biế t chẳng còn cách nào dàn xế p cho ôn thỏa, bèn dứt khoát lạnh lùng cười nói: “Không ngờ Văn Đình Các Văn tiên sinh đại danh đình đình cũng chạy tới tướng phủ, đi theo đường tấ t làm quan rô i, gầ n đây đường hoạn lộ có được thuận lợi chẳng?” Lời nói đượ m về mĩa mai. Miệng nàng tuy nói thề nhưng trong lòng thì không nén được run sợ, võ công của Văn gia trước nay trên giang hồ tiế ng tấm lòng lấy, huớ ng chi người này còn là một trong ba vị cao thủ chưởng môn, hôm nay thật chẳng biế t có xông qua nổi không. Quả nhiên, Văn Đình Các đanh mặt, tức giận nói với Thẩ m Phóng: “Gia quyế n của tiên sinh ban ngày ban mặt ngay ngoài thành Lâm An giế t liề n bớ n, năm người, chẳng lẽ thật sự cho rằ ng không còn vương pháp nữa rô i?”

Chẳng đợi Thẩ m Phóng đáp, Tam Nương đã cười chói tai, nói: “Vương pháp? Hóa ra Tầ n Thừa tướng vẫn còn biế t đê n hai chữ này! Lão vô n quen mời khách chỗ vắ ng về, khách đê n rô i tự nhiên sẽ tặng thêm vài đao.”

Bấ y giờ, Văn Đình Các mới nhìn sang Tam Nương Tử, miệng cười lạnh, nói: “Kinh Tam Nương là hạng cân quắ c anh thư, chẳng nhường mảy râu, đương nhiên có thể đại diện cho Thẩ m huynh. Nhưng ta thấ y Thẩ m huynh là bậc quân tử phong nhã, tức nho khiêm cung nhường á y, lẽ nào cũng theo người một đời ăn gió nắ m

sương, lưu lạc giang hồ - Kinh Tam Nương thật sự đã quên sạch tư vị phiêu bạt giang hồ năm xưa rồi sao?”

Tam Nương Tử khẽ rùng mình, nhớ lại chuyện bản thân thuở trẻ mười bước giết người, nghìn dặm trốn thù, dãi dụa tuyết sương, mãi nghề nuôi thân, đáy lòng không khỏi ngạo lạnh, thàm như: “Mình làm thế này là đúng hay sai? Ngạo Chi trước nay sống cảnh bình yên, loại ngày tháng kia chàng có quen nổi không?” Nhưng mắt vẫn không dám nhìn sang Thảm Phóng, chỉ dăm dăm nhìn vào đôi tay nho nhã của Văn Đình Các, chợt cảm thấy bàn tay đã được Thảm Phóng nắm lấy, bên tai có tiếng hấn nhẹ nhàng: “Tam Nương, nàng cứ làm chủ, *Áo toi một mảnh kệ đời gió mưa*⁽¹⁷⁾, chỉ cần nàng nói, ta liền đi theo nàng”, bất giác trong mắt nhòa lệ.

Nàng biết Văn Đình Các nếu không phải bất đắc dĩ thì sẽ không tình nguyện động thủ với mình, đắc tội với người trong Bông Môn, bèn lạnh lùng nói với Văn Đình Các: “Được, vậy trước hết người để ta hỏi tướng công nhà ta xem, muốn đi cùng ta hay muốn đi với người. *Phu thế vô n là chim đồng mệnh, đại nạn tới thì nậy tự bay*, chưa chắc chàng không có cách nghĩ của riêng mình. Nếu quả thật chàng muốn theo người đi, mạng Đại Xa điếm Diệp lão nhị tấ t do ta đề n, chẳng may may liên quan tới chàng.”

Quả nhiên Văn Đình Các hồ hững gật đầu, hình như cũng không muốn vì một Diệp lão nhị mà chuốc lấy một địch thủ như Tam Nương.

Tam Nương Tử kéo tay Thảm Phóng lùi lại hai bước, quay sang nhỏ giọng nói: “Ngạo Chi, hai người chúng ta chia ra, thiếp cuối n lấy hấn, chàng cười lừa chạy trước, đừng đợi thiếp, sau khi chàng đi rồi, thiếp sẽ tính kế thoát thân, nhớ kỹ, đây không xem là bỏ thiếp mà chạy, võ công của gã họ Văn này rất cao, thiếp hoàn toàn không nắm chút phần thấ ng. Mười ngày sau, chúng ta gặp lại ở

Khô´n Mã Tập ngoài phủ Đô`ng Lăng, tới lúc á´y, chàng đợi thiế´p
tô´i đã ba ngày, nế´u sau ba ngày thiế´p không tới, chàng cứ đi tới
Hoài Thượng trước, đê´n My Lâu ở Phụng Dương tìm một người họ
Cô´ cũng đeo cây thoa gỗ như thiế´p, cô á´y sẽ tiế´p ứng cho chàng.
Tới được đó... chàng hẳn là sẽ an toàn.”

Thẩm Phóng chỉ nói: “Không...”

Tam Nương Tử đã ngắ´t lời: “Nghe thiế´p, chàng ở lại đây sẽ chỉ
vương vúi thiế´p, đi thật nhanh, thiế´p còn có thể sớm thoát thân.”
Thẩm Phóng còn định nói gì đó, lại thấ´y Tam Nương đột nhiên nổi
giận, trở mặt nói: “Chàng cho rằ`ng thiế´p giế´t được Diệp lão nhị,
chàng liê`n không việc gì nữa à? Tiểu nhân! Nhu nhược! Chàng
muô´n co gố´i rứt đầ´u đi hầ´u con rùa họ Tầ`n thì cứ đi đi, đời này
ta không nhận chàng là chồ`ng của ta, hai người chúng ta từ đây một
đao lưỡng đoạn, bèo nước gặp nhau, Kính Tam Nương ta coi như nhìn
lầ`m người chồ`ng này!”

Nàng muô´n kẻ bên cạnh cho rằ`ng Thẩm Phóng nói “không” là
không muô´n đi theo nàng. Nói rồ´i, nàng một chường đẩy ngã Thẩm
Phóng, lộn đứng vào đám bùn, cả người nhom nhóp nào bùn nào
nước. Thẩm Phóng mở miệng “Tam Nương...”, Tam Nương Tử đã một
đao cắ´t vạt áo mình, ném cho Thẩm Phóng, nói: “Hai ta hôm nay
cắ´t áo dứt tình.” Nói xong, nàng đi tới cắ´t dây buộc con lừa. Văn
Đình Các quả nhiên đứng bên cạnh xem nàng diễn xuấ´t, chợt thấ´y
nàng nhắ´c chân một cước đá Thẩm Phóng ngã về` phía mình, Văn
Đình Các vô´n có tính đa nghi, không rõ phụ phụ hai người có thật
đoạn tuyệt hay không, vội lách người tránh đi, lại thấ´y Tam Nương
đã quay người dứt khoát tháo cương cho con lừa, lật người nhảy lên
lưng, muô´n phóng qua người Văn Đình Các mà đi.

Văn Đình Các vô´n đang do dự, thấ´y Thẩm Phóng bị nàng đá một
cước rắ´t nặng, toàn thân bùn nước chẳng phải là giả. Hắ´n vô´n

không tin có người thật sự có thể quên mình vì nghĩa, thầy Tam Nương Tử nhảy lên lừa, mà người hấn phụng lệnh tìm về chỉ có Thảm Phóng, cũng biết danh tiếng Kinh Tam Nương trên giang hồ năm xưa, liền chẳng muốn chọc nàng để sinh thêm việc, liền nghiêng người để nàng phóng qua, rồi cúi người đỡ Thảm Phóng. Lúc ấy, Tam Nương Tử đã phóng đi hơn chục bước, Văn Đình Các bỗng nghe tiếng Tam Nương Tử đằng sau thét lớn: “Ta thà để chàng chết còn hơn thầy chàng tự hủy danh tiếng”, quay đầu lại, liền thầy nàng ngô ì trên lưng lừa quăng tới một ngọn phi đao, nhắm thẳng tới Thảm Phóng. Văn Đình Các kinh nghi, ngờ rằng có giả trá, nhưng thầy ngọn phi đao chớp mắt đã bay tới cách mắt Thảm Phóng có ba tấc. Cần là cần người sống, hấn không kịp nghĩ nhiều, vội một chưởng vỗ tới cán đao. Tay hấn vừa chạm đao liền biết hỏng rồi, ngọn đao ấy tuy lưỡi sáng loáng nhưng rõ ràng chỉ là do giầy bạc gập thành. Hấn không kịp nghĩ kỹ, một chưởng đã đập nát đao ấy, chỉ thầy một đám bụi phấn tan ra. Hay cho Văn Đình Các, ngộ loạn không hoảng, sợ mất phải độc, tay trái vẫn nhắm tới Thảm Phóng, mình thì lập tức khép miệng nín thở, thân thể nhanh chóng lùi về sau. Nào biết tay trái lại chụp vào chỗ trống, thì ra Tam Nương đã tung một sợi dây mềm kéo Thảm Phóng bay thẳng lên lưng lừa. Tay trái nàng cũng không dừng, liên tục ba châm bắn ngã con lừa còn lại cùng hai con tuấn mã ở cỗ xe kia, ngựa Văn Đình Các đuổi theo, rồi thừa cơ phóng thêm một mũi phi đao nhắm thẳng tới lưng Văn Đình Các. Văn Đình Các chỉ cảm thầy sau lưng lạnh toát, hấn phản ứng cực nhanh, vội vàng rụt người lại, duỗi tay vin vào một thân cây, đu một cái rồi phóng đi, tránh thoát mũi phi đao, cũng mượn lực đu nhảy về phía Tam Nương.

Phi đao trong tay Tam Nương Tử liên tục bắn tới, Văn Đình Các tránh được hết, tránh xong, cảm thầy sau lưng mát lạnh liền biết mũi đao trước đã làm rách lưng áo rồi, tuy chưa chĩa vào cơ thịt

nhưng Văn Đình Các cũng không nhin được mà thầ m kêu nguy hiểm, thở ra một hơi, lòng càng giận dữ.

Tam Nương Tử vỗ thân lừa, con lừa lao về phía trước như tên bắn nhưng nói cho cùng một lừa hai người, chạy chẳng được nhanh. Văn Đình Các mắt thấy đuổi chẳng kịp, chợt đứng lại, đưa hai ngón tay lên môi huýt một tiếng. Tiếng vừa phát ra khỏi miệng hắ n, Tam Nương liền biết không ổn, đây rõ ràng là thuật dùng âm thanh khắ c địch của nội gia, công lực Văn Đình Các không đủ, không đả thương nổi người nhưng dọa ngã con vật này thì vẫn thừa. Quả nhiên, thoắ t cái, con lừa nghe tiếng run người, thân thể như con lật đật lung lay má y cái. Tam Nương Tử biết Hồ i Ba tiêu của Văn gia lớp sau cao hơn lớp trước, tuyệt không thể để hắ n giết con lừa này, nếu thế chỉ sợ một người cũng chẳng thoát nổi! Nàng tuyệt vọng nhìn Thẩm Phóng, nói: “Ngạo Chi, chàng vẫn phải đi trước rồi.”

Nói xong, hai chân điềm nhẹ, tay trái cào trên vai Thẩm Phóng, giật ra một mảnh áo nhét vào tai lừa, tay phải chồ ng lên yên, người vọt xuố ng, không dừng lại mà phản công thẳng tới Văn Đình Các, không để hắ n huýt tiếp. Nàng cẩn giữ chỗ tóc rồi, đao trong tay nhát nào nhát nắ y đưa hiểm, hoàn toàn không khách khí, miệng kêu: “Ngạo Chi, đi mau!” Văn Đình Các vì muồ n đổi hơi, má t tiên cơ, bị nàng bức lùi liên tục, nhắ t thời không sao trả đòn. Thẩm Phóng chẳng chịu đi, quay lại cứu Tam Nương. Văn Đình Các nộ thân thủ phi phạm, Tam Nương rút tay lại thế nào được? Thắ y Thẩm Phóng níu lừa chạy vòng vòng quanh mình, nàng nghĩ n rằng, chẳng nói chẳng rắ ng, vung chủy thủ đâm một phát vào mông lừa, quát: “Bám chắ c!” Con lừa hí một tiếng, đầu đón đứng dựng vó rồi men đường phóng như bay.

Tam Nương Tử bắ y giờ mới nhẹ lòng, biết Văn Đình Các tuyệt đô i không đuổi kịp, Văn Đình Các cũng có dịp vọt lên xuắ t thủ hoàn kích. Hắ n dùng một cây quạt, tuy chưa mở ra nhưng đã khô n trụ

cặp chủy thủ của Tam Nương, hắ n nói: “Quạt của ta có rút, điễm, đánh, đâm, tước, mở, quét... tổng cộng mười sáu đường. Kinh Tam Nương, người thật sự không chịu thức thòi ngừng tay?”

Tam Nương Tử không đáp, chỉ một mực liê`u mạng chém giết, Văn Đình Các không hề` luô`ng cuô`ng, giữ nguyên vẻ văn nhã, lịch lãm cười nói: “Kinh Tam Nương, ta thật bội phục hành động quên mình cứu chồ`ng của người, nhưng chớ có nghĩ một mình Thảm huynh mà chạy nổi, cô cũng chẳng nghĩ coi, thật sự cho rằ`ng ta tới đây một mình sao?”

Tam Nương nghe mà cả kinh, liê`c mắ`t trông theo, thắ`y Thảm Phóng cười con lừa kia đã sắ`p xông ra ngoài rừng, sau cái cây đầ`u rừng bỗng đâu vô thanh vô tức hiện ra hai gã công sai, một câ`m xích sắ`t, kẻ kia tay nắ`m thước sắ`t, gã câ`m thước sắ`t đã phang một nhát lên đầ`u con lừa. Con lừa đau đón, kêu hoảng một tiế`ng, đứng dựng hai vó, lập tức hắ`t Thảm Phóng ngã xuô`ng tại chỗ, con lừa đeo yên không cắ`m đầ`u cắ`m cổ chạy đi, Thảm Phóng bị ngã không nhẹ, loạng choạng mãi vẫn chưa đứng lên nổi, hai gã kia đã từ từ ép đầ`n bên người.

Bây giờ Văn Đình Các lại cuô`n lắ`y Tam Nương, không cho nàng tới tiế`p viện. Tam Nương liên tục ra đòn sát thủ nhưng biế`t với võ công của Văn Đình Các, bản thân muô`n cứu Thảm Phóng, chỉ sợ là vô vọng, nàng cũng thật sự quả đoán, đột nhiên thu tay, lùi lại mười bước, sau đó vái sát đầ`t, mê`m giọng nói: “Mong Văn tiên sinh giơ cao đánh khế, thả chồ`ng tôi đi, tôi theo ngài về` chịu mệnh là được, chàng chỉ là một gã thư sinh hủ lậu, ngài bắ`t chàng có ích gì đâu?”

Văn Đình Các vẫn lắ`c đầ`u.

Tam Nương Tử biế`n sắ`c, sắ`c giọng nói: “Bằ`ng không, hôm nay người cũng vị tắ`t chế` trụ được ta. Lúc á`y, chỉ câ`n Kinh Tam

Nương ta còn một hơi thở, còn sống một ngày trên đời thì gian tặc họ Tần với Văn gia Hồ Châu các người chớ mong được một ngày bình yên!”

Văn Đình Các thấy đã chiêm được thế thượng phong, càng chẳng sợ nàng uy hiếp, cười lạnh một tiếng. “Người còn muốn đi? Có chuyện dễ dàng thế sao? Kể cả có đi được, chỉ sợ riêng người trong Hạ Ngũ Môn người đã vướng víu không thôi, hắc hắc, chẳng cần tới Văn mẫu xuất thủ, Kinh Tam Nương thủ đoạn lợi hại, hóa ra cũng có lúc phải cầu xin sao? Người bất tất dọa suông, ta chỉ đem theo có hai công sai này, Tam Nương Tử sao không giết họ cùng với ta một lượt đi, thế chẳng phải càng bình yên mà rời đi sao?” Hấn nhớ tới vừa rồi gặp một đao ám toán hiểm độc của Tam Nương Tử, trong lòng không khỏi nổi giận, ngoài mặt lại càng thêm giả bộ thông dong, mắt híp lại, mở cây quạt thiếp cốt phiến nọ ra, nhỏ nhẹ ngâm câu thơ trên mặt quạt: “*Thu sang quạt lụa cất rồi, vì đâu người đẹp bỏ đi hờ hững tâm? Muốn xin thế tình xem cho rõ, đại đô ai chẳng đuổi hàn ôn*”⁽¹⁸⁾, thần sắc lại giống như đang chăm chú dạy trẻ nhỏ, vô vẻ khuyên bảo.

Bỗng nghe giữa tầng không có người cất tiếng: “Thật sự chỉ mang có hai người sao?” Giọng nói trầm thấp, hết như sấm rền trởng dội, người trong rừng nhát tên ngẩng đầu, mới thấy trên một nhánh cây đại thụ bên trái có một người đang nằm, người đó nhấc tay, hai quả tòng bay đi, đằng sau hai cây lớn sau lưng Văn Đình Các vọng lại hai tiếng rên, lại thêm hai vị công sai lùi ra, trên đầu đã sừng một cục tướng. Hai quả tòng thế bay quái lạ, lại có thể vòng qua đánh trúng người nấp sau thân cây, đủ để thấy thủ đoạn cao siêu của người ra tay.

Văn Đình Các thét hỏi: “Kẻ tới là ai?” Đã thấy trên cây có người nhảy xuống, thế như đá tảng, nện thẳng xuống dưới vừa trúng ngay vai của gã công sai đang vươn tay bắt Thẩm Phóng, chỉ nghe

“rắ c rắ c” một tiế ng, đôi chân gã công sai chịu không nổi lực, lập tức gãy đoạn, đau tới ngắ t đi, người từ trên cây rơi xuố ng, hai chân cuồi lên vai hắ n, mượn thể ngắ ra sau, đầ u đập vào đầ u gã công sai khác, đầ u người nọ như quả chùy sắ t, công sai kia chịu thể nào được, lập tức cũng hôn mê luôn, sau đó mới thắ y người kia đứng thẳng, thân cao dáng hùng vĩ, lâ m lẫm uy nghiêm, chẳng thể mạo phạm, Tam Nương giờ mới nhận ra đúng là vị hán tử mình mới gặp trên tử lâu.

Văn Đình Các mặt mày biế n sắ c, song thủ vổ một cái, hai gã công sai vừa mới xuấ t hiện đã tới tạo thể tam giác, vây người mới tới vào trong, hán tử kia thố t “ha” một tiế ng, ngắ ng đầ u nhìn trời, hoàn toàn chẳng bận tâm, hai chân vững vàng như núi lớn vực sâu. Văn Đình Các cắ n răng, cây quạt gấp lại điể m tới đôi mắ t người nọ. Người nọ không lý đế n chiêu thức của hắ n, thiế t chườ ng nâng lên, áp thẳng tới ngực hắ n Văn Đình Các trước tiên cảm thắ y trước ngực tro ng trái, xung quanh lại đột nhiên có áp lực đè tới, cuồ n cuồ n đầ y tràn, không thể chồ ng cự, rắ t giố ng tuyết học nghe nói thắ t truyề n đã lâu của Trung Châu - hiệu xưng “một chườ ng vổ ra, muôn núi vọng tiế ng” tức “Hườ ng ứng thầ n chườ ng”, hắ n liề n mang máng đoán ra người nọ là ai, lập tức không dám ngắ ng kháng, vội vàng đưa tay gạt. Mới chạm vào mép chườ ng của người nọ, thân hình Văn Đình Các đã vụt cái lùi lại một bước, ánh mắ t lộ vẻ hung ác, hán tử kia đã lại một chườ ng khác kích tới, Văn Đình Các không dám chậm trễ, trầ m eo tá n mã, song chườ ng tiế p lắ y, một tiế ng đánh “bình”, lâ n này hắ n phải bạch, bạch, bạch liên tục lùi ba bước lớn. Hán tử kia chẳng chút nhân nhượng, chườ ng thứ ba lại tới, bắ y giờ lưng Văn Đình Các đã tựa vào một cây đại thụ lớn. Chỉ thắ y sắ c mặt hắ n từ xanh thành vàng, nhỏ khí thành tiế ng, cũng rá ng sức xuấ t ra một chườ ng, hai chườ ng va chạm lại vô thanh vô tức, hồ i lâu, mới thắ y cây tùng sau lưng Văn Đình Các lắ c lư, lá tùng rơi như mưa. Văn Đình Các mép miệ ng ứa máu, mười ngón tay sung vù, hán tử kia

nhìn hắ n, lạnh lùng nói: “Tiế p được ba chương của ta, cũng xem là hán tử, thả ngươi một lâ n, còn không biế n đi cho ta?” Văn Đình Các sũng ra một lúc, cả đời hắ n đâu từng chịu nhục bắ ng này? Da mặt tím tái căng ra một lúc, mới mạnh mẽ nhắ c chân, thù hận nói: “Cảnh Thương Hoài, Cảnh Thương Hoài, ngươi được... ngươi được lắ m...!”

Người mà hắ n và Tam Nương đê u cho là Cảnh Thương Hoài híp mắ t, lạnh giọng nói: “Ngươi vẫn không đi?”

Văn Đình Các sắ c mặt âm trầ m, vẫy tay, hậm hực gọi hai công sai chưa bị thương tới, mỗi người vác một kẻ bị thương nắ m dưới đầ t lên, quay người đi khỏi.

Bọn họ đi khá xa, Tam Nương Tử tới đờ Thắ Phóng dậy, thắ y gò má hắ n xanh tím, toàn thân trên dưới đê u là bùn nước, vụn cỏ đầ y đầ u, cực kỳ nhế ch nhác. Hai người đờ ng thời nhìn sang Cảnh Thương Hoài, đang định tới cảm tạ vị ân nhân đó, khỏ nổi toàn thân chẳng còn sức. Lại thắ y hán tử đó đắ m đắ m nhìn Thắ Phóng, sau đó lâ n đầ u tiên trong mắ t hơi có ý cười mà nhìn Tam Nương, mở miệng nói: “Áo vải đắ m đâu quên lo nước, hai vị rắ t tắ t, rắ t tắ t!” Nói xong, ôm đứ a bé ó m yế u trên cành cây, tắ m thân khô i vĩ thoắ t chuyển liề n bước đi chẳng quay đầ u.

Hai người Thắ Phóng cũng biế t ơn lớn chẳng nói cảm ơn cho xiế t, muố n giữ cũng chẳng giữ nổi hán tử đó. Hai người mãi sau mới định thầ n lại. Thắ Phóng tựa vào một thân cây, một tay kéo tay nàng, tay kia giúp nàng lau đi cỏ vụn trên mặt, cười khỏ nói: “Vắ t vả cho nàng rồ i, Tam Nương...” Sau đó lại khế than một tiế ng: “Chỉ sợ từ nay về sau, chúng ta phải lưu lạc giang hồ ...” Nói mà mặt lộ vẻ thương cảm.

Tam Nương lại lắ c đầ u, cười nói: “Chỉ câ n tướng công không hó i hận, thiế p có khỏ gì đâu!” Ngung một lát, nàng nói tiế p:

“Thiếp lại cảm thấy cả ngày ru rú ở xứ Trá n Giang, bo bo thư phòng, bạc đầ u ôm sách mới thật sự lãng phí tâm lòng báo quốc của tướng công, cái học binh lương sổ sách thường ngày của tướng công cũng chẳng có chỗ dùng.” Theo đó, khuôn mặt nàng chợt hiện ra vẻ tập trung nghiêm túc, thông thả nói: “Giang hồ rộng lớn, chưa chắc không có một, hai bậc kỳ nhân ẩn dật chịu kết giao cùng hai ta, lúc ấy, tướng công vị tất không thể một phen thỏa chí, thi triển tài lược ra thiên hạ.”

Thẩm Phóng thấy giữa hàng mi nàng có nét anh khí, trong lòng cũng thấy thoải mái. Năm lây tay nàng, phóng mắt nhìn về phía trước, chỉ thấy nếu thật được như thế, lại có người vợ thế này đã đủ an ủi cả đời rồi, hà tất phải thân khoác áo tía, thi thiếp thành hàng.

CHƯƠNG 3

MƯA NƠI DỊCH TRẠM

Mưa ở Giang Nam luôn đến bất ngờ. Sau khi tới thì liền liên miên bất tuyệt, bờ mi mai tóc, vạt n vít không thôi. Thảm Phóng ngắm bóng hình Tam Nương đang cười trên chú lừa hoa, giờ mới hiểu bốn chữ “tóc mai sương gió” rốt cuộc có hàm ý gì. Con mưa lúc bắt đầu chỉ lất phất, chỉ hơi cảm nhận được mà không nhìn thấy được, rồi dần dần dần dần không dứt, lại có đôi chút lạnh lẽo, khiến người ta phiến muộn. May mà ở cùng Tam Nương, mưa thu có lúc cũng như mưa xuân vậy.

Lúc hấn và Tam Nương tiếp tục lên đường, Kinh Tam Nương đã tìm một chỗ vắng vẻ đem bán con la của Du Hàng Đại Xa điếm, đổi sang một con la và một con lừa hoa. Hai người song song cười đi, thả lỏng tâm trí, chỉ cảm thấy dọc con đường, phong cảnh ngút ngàn.

Thảm Phóng từng một lần hỏi Tam Nương xem đi đâu, Tam Nương Tử không đáp, lúc hấn hỏi lại, Tam Nương Tử mới cười ngất, nói: “Hoài Thượng.” Hai người đi về phương bắc, Thảm Phóng thấy Tam Nương đi thong dong, không khỏi lầy lầy làm lạ. Không sợ Văn Đình Các đuổi tới sao? Bây giờ Tam Nương Tử bật cười. “Chàng không biết con người Văn Đình Các này, bề ngoài nho nhã, thủ đoạn ác độc, bên trong thì lại tâm cao khí ngạo, một kích không trúng, sẽ thẹn mà không ra tay tiếp, tiếp không biết trong quan trường, gã a dua thế nào nhưng trên giang hồ thì hẳn vẫn giữ quy củ của bản thân.”

Thảm Phóng lầy lầy làm lạ, hỏi: “Nàng ca ngợi hấn lợi hại nhường ấy, sao lại bị một người thân mang trọng thương chẳng nói chẳng

rã`ng đuổi đi thế`?”

Tam Nương Tử lắ`c đầ`u, than: “Đời nay, khí khái võ công có thể bị được Cảnh Thương Hoài liệu được má`y người? Có thể trước mặt người đó tiế`n lui như thường, yên ỏn rút đi cũng tính là không xoàng rồ`i.”

Thẩm Phóng gậ` đầ`u, nhớ lại dáng vẻ hào hùng, kiệ`m lời của Cảnh Thương Hoài, trong lòng không kìm được kích động một trận. Lại nghĩ tới hôm á`y, Tam Nương Tử liề`u mạng cứu mình, càng cảm kích trong dạ, yên lặng mà ngắ`m Tam Nương, hồ`i lâu chẳng nói lắ`y một câu. Tam Nương Tử ngó hắ`n một cái, cũng biế`t trong lòng hắ`n đang quan tâm tới mình, bèn nở nụ cười khế, vổ chú lừ hoa, phóng lên trước.

Nói cũng buồ`n cười, hai người kế`t tóc đã mười năm, tuy trước giờ lòng dạ cởi mở, kính nhau như khách, nhưng trong lòng tuyệt chưa hê` có tâm tình thiế`u nữ như má`y ngày bốn tẩu trên đường này. Một phen lộn xộn, rồ`t lại khiế`n hai người biế`n thành trẻ trung rồ`i. Tam Nương Tử xưa nay một mực kính trọng Thẩm Phóng, rắ`t ít khi vừa thẹn thùng vừa dịu dàng mà nghĩ tới hắ`n như hôm nay; Thẩm Phóng trước nay cũng cảm thắ`y bản thân rắ`t yêu thương Tam Nương nhưng không giớ`ng bây giờ cứ thắ`y nàng vuồ`t tóc nhượng mây là trong lòng dâng lên cảm giác xót xa thế` này, tựa như con tim khe khế run lên. Cảm giác này thật đáng để` trân trọng cá`t giữ một đời một kiế`p. Tới tồ`i, sau khi vào điể`m ở trọ, dưới ngọn đèn đầ`u, hai người thường yên lặng rắ`t lâu, chẳng buồ`n động đậy mà nhìn nhau. Tuy biế`t từ sau cái ngày đầ`u đao nhuồ`m máu á`y, hai người đã ngang với việc kế`t thêm vô số` phiề`n phức - Đại Xa điể`m truy sát, Tầ`n Thừa tướng lũng tim, từ nay về` sau trong chố`n giang hồ` hỗn loạn này chỉ sợ khó có được một ngày yên ỏn. Nhưng chỉ câ`n hai người đó đây lặng lẽ nhìn nhau, tựa như đã cảm nhận được tuế` nguyệt an tĩnh, một đời bình yên.

Lúc này, thầy Tam Nương Tử đã chạy lên trước, Thảm Phóng mới vỗ la, mau bước đuổi theo, nhưng không tìm được lời để nói, đành bâng quơ: “Thật không ngờ, nàng lại quen thuộc địa giới dọc đường đến thế, đúng là lão luyện giang hồ!” Tam Nương Tử ngoái nhìn, cười nói: “Người xưa bảo: “Đọc vạn cuốn sách, đi vạn dặm đường là hai chuyện vui lớn của đời người.” Câu trước đã nhường cho chàng rồi, về sau thiếp cũng không dám khiêm nhường nữa.”

Không nghĩ tới trận mưa thu càng lúc càng to, lúc hai người tới được Khố n Mã Tập ngoài Đô ng Lăng thì đúng thật là bị vây khố n. Khố n Mã Tập chỉ có mỗi một khách điếm, trước sau hai dãy nhà. Chỉ là mấy con suối phía trước nước chảy rất xiết, lại thêm đường bùn lầy lội, mọi người đều sợ mấy con vật trượt chân sút móng, không dám đi tiếp nữa, con đường hẹp đến đây thì tắc lại. Con đường này vốn chẳng phải đường quan đạo nghiêm chỉnh, chỉ bởi nó gần nên vẫn có người đi. Khách điếm đã nhỏ, cứ thế thêm dăm ba ngày, ngày nào cũng có mấy người vừa mở miệng chửi thời tiết vừa tiến vào điếm hong y phục, ăn bữa cơm rồi gục đầu xuống ngủ, đợi mưa tạnh. Mà cơn mưa đó vẫn chẳng chịu dứt. Ngày dài trôi đi một cách buồn bực, những người tới điếm này có bác có nam, tiếng máng ông trời cũng tự nhiên mà muôn hình vạn trạng, nghe riết rồi cũng có thể tính là một thú vui qua ngày dài.

Mấy người như Thảm Phóng tới trước thì còn có phòng, những khách tới sau chỉ đành ngủ trên sàn. Hôm ấy, thầy mưa vẫn không chịu tạnh, Thảm Phóng trong lòng buồn bực, tới chiều bèn mượn nhà chủ một đôi guốc mộc, một cái ô giầy dẫu, ra ngoài ngắm cảnh. Cách điếm khoảng mấy chục bước có một gò đất, Thảm Phóng liền trèo lên đó, căng mắt nhìn về phía xa. Chỉ thấy sắc cỏ xanh nhợt, mưa rơi thành sợi, cõi lòng không khỏi chột cảm thán cho cảnh hoàng hôn bàng lãng của Trung Nguyên. Bỗng nghe thầy tiếng nhạc ngựa, trông sang con đường phía nam, chỉ thấy tám,

chín xe áp tiêu đang chạt vật đi trên đường, ước chừng hai mươi mấ y người áp tải theo phía sau, lép bép trong bùn. Đội xe kéo thành một hàng dài, đánh xe đê u là xa phu lão luyện nhưng bánh xe thi thoảng vẫn sa xuô ng hồ bùn. Hai mươi mấ y người áp tải kia đê u hê t sức tinh tráng, đang độ tuổi trai trẻ, liê n gồ ng mình gắ ng sức đẩy xe ra. Những gã trai này gia giáo cũng tô t, tuy gặp phải thời tiê t quái quỷ cỡ này nhưng không hê mở miệng mắ ng lớn, chỉ lặng lẽ ra sức, nê u mà giồ ng đám khách trong điể m, hai mươi mấ y cái họng đang tuổi khí huyê t tràn trê mà cùng gào lên, ắ t hẳn phải hoành tráng lắ m. Đoàn xe tiêu đắ y cách tiêu điể m có hơn nghìn bước nhưng quăng đường ngắ n là thê mà xe liên tiê p sa lâ y năm, sáu lâ n, một xe dừng, xe trước xe sau đê u phải dừng, mỗi lâ n đê u lưu lại dắ u lắ n sâu hoắ m, đủ thắ y tiêu hàng nặng nê thê nào.

Thắ m Phóng từ xa trông thắ y họ đi vào điể m. Hắ n là bọn họ đã đi quen đường này, quen biê t hê t các lữ điể m, vừa tới cửa, nhà chủ liê n ra chào hỏi không ngừng. Thắ m Phóng đứng thêm một lúc, thắ y cảnh sắ c xung quanh dằ n mờ mịt, cũng lê guồ c gồ trở về .

Vừa về tới cửa điể m mới phát hiện không biê t từ lúc nào đã có một con lạc đà được buộc vào cây cột cạnh cửa. Con lạc đà này gắ y lắ m, cửa mặt của tiêu điể m vô n đã lụp xụp, con lạc đà bị cột vào chỗ đó, sắ c lông vàng xám lại càng hiện rõ. Chỉ thắ y toàn thân nó vừa bùn vừa nước, cực kỳ bản thiú, lưng chỉ có một bướu, mê m rữ xuô ng, cũng chẳng biê t đã bao lâu không được ăn no, trên người cũng hoàn toàn không thắ y yên cương. Con vật khá cao, bớ n chân gắ y chắ c, càng làm nổi bật bớ n cái vó rắ t to. Một cặp mắ t nhắ m hờ, dừ mắ t nhê ch nhác. Giang Nam vô n không có thú này, chỉ ngẫu nhiên có người từ quan ngoại cười tới, không tránh được người ta thắ y lạ mà nhìn, hai đứa con của chủ tiệm thì xúm vào vây lắ y nó dưới cơn mưa, không chịu đi, đúng là “nhìn thắ y lạc đà thì nhận thành con ngựa lưng bị sung”, đúng là hiê m thắ y!

Thẩm Phóng cũng là lần đầu tiên nhìn thấy, không khỏi hiếp u kỳ, đi vòng quanh con vật hai vòng, nhìn thêm mấy cái. Tay chạy việc trong điếm là người nhiều chuyện, thấy hẳn dừng bước, liền cười nói: “Tiên sinh cũng thấy thứ này lạ mắt? Quả thật, tôi lăn lộn trên con đường này cũng hai mươi mấy năm rồi, lần đầu tiên được thấy thứ này. Xem như có được thêm kiến thức. Khung xương con vật này to như thế, một lượt không thể thô được đấy chứ?”

Thẩm Phóng đánh giá khung người con vật một chút, chỉ sợ tay chạy việc kia nói không sai.

Tay chạy việc nói rồi nhún mày. “Cái người mặc đồ đen kia cũng chẳng dặn dò lấy một câu, rốt cuộc cho ăn cái gì đây, lẽ nào dứt khoát để nó chết đói? Chỉ bảo có rượu thì cho nó uống mấy ngụm, thế nuôi được nó à? Dù thế nào cũng xem là khách từ xa tới, rốt cuộc bảo tôi cho nó ăn gì đây?”

Thẩm Phóng không có lòng dạ nghe gã lâu bầu, bèn vào cửa, thấy chủ tiệm vẫn đang lo liệu cho đoàn bảo tiêu nọ, miệng không ngừng xin lỗi mấy vị tiêu sư áp tiêu: “Quả thật rất xin lỗi, mưa thế này, tới hôm nay ngay cả phòng củi cũng chật rồi. Ngài xem phải làm sao đây? Chỉ đành thiết thời mấy anh em thanh niên ngồi trong phòng này một tối, một rồi thì tựa bàn chợp mắt vậy. Hai người bọn tôi cũng không dám ngủ, ở đây tiếp đãi anh em, có gì sai bảo có thể gọi ngay lập tức, như thế liền trống được một phòng, có thể để Tà n lão gia tử với hai vị tiêu sư nghỉ ngơi... Tà n lão gia tử, ngài thấy thế nào? Khiến các vị chịu thiết thời rồi, tôi nói thế nào cũng thấy xấu hổ.”

Người trong tiêu đội đều đang rửa mặt mũi, bà chủ điếm tiếp đãi chu đáo, tự tay đưa khăn mặt cho bọn họ. Hai tiêu sư cũng không nhiều lời, chỉ đợi Tà n lão gia tử phân phó. Vị Tà n lão gia tử kia thoạt nhìn thì như một lão nhân gầy gò, nếp nhăn trên mặt như đao

khắc đá tạc, tóc đã hoa râm, có điều thân sắc tươi tỉnh, không nhìn ra được tuổi tác thế nào, là vì võ công cao nên tinh thần vẫn vượng như thế, hay vì tuổi tác vốn chưa quá lớn, chỉ là vẻ già nua sớm lộ. Chỉ nghe ông ta nói: “Cứ thế đi, ra ngoài làm việc còn có thể cậu kỳ cái gì, muốn cậu kỳ thì ở nhà, đừng ra ngoài. Người làm chút cơm đem lên, rồi lấy thêm ít thịt trâu, anh em đói cả rồi, ăn trước đã, nói sau.”

Chủ điểm vọi vàng dạ, thâm nghĩ chuyên tiêu này do Tân lão gia tử đích thân xuất mã, có thể thấy không phải chuyện chơi. Chủ điểm là người sành sỏi, cũng không hỏi nhiều, chỉ ngậm tính, năm năm trở lại đây, đây là lần đầu tiên thấy lão đầu này tự mình xuất mã, có thể thấy được độ nặng của chuyên hàng này, vừa nghĩ vừa vọi vàng đi lo liệu.

Tiền sảnh vốn là một nhà nô, tiết thu lạnh lẽo, nhà chủ liền nhóm lò sưởi. Lửa không lớn, là bởi chủ điểm vẫn giữ lại củi khô, nhưng ít nhiều gì cũng có chút hơi, trong phòng liền nức mùi gỗ tùng. Ở cửa có treo mảnh rèm vải, coi như để ngăn lạnh, giờ đang là lúc chập đèn, đám khách chẳng có việc gì làm, trừ mấy người gục đầu ngủ, đa số đều ngồi ở nhà trước, hoặc tự nói chuyện, hoặc nghe người khác nói chuyện giải khuây. Người gọi món ăn cơm thì chiế m bàn, người không cậu kỳ ăn uống thì ngả ngón trên ghế băng, hoặc dựa góc tường, hoặc vây lấy lò sưởi kia, tùy tiện ăn chút gì đó. Thảm Phóng thấy Tam Nương Tử cũng chiế m lấy một cái bàn ở một chỗ khá yên tĩnh mé phải, liền đi tới, cười hỏi: “Nàng sao lại cũng ra đây rồi?”

Trên bàn đã bày vài món: một đĩa măng, một con cá, một miếng đậu phụ luộc, một bát đậu phụ ướp ngũ hương thái sợi, trong khách điểm thế này, có mấy món ấy cũng xem như không tô, lại đều là thứ Thảm Phóng thích ăn, cho nên Thảm Phóng vừa nhìn, tuy đang ở nơi đãi khách, trong lòng đã thấy ấm áp.

Tam Nương Tử thấ p giọng cười bảo: “*Chưa đêm tìm quán trọ, gà gáy sớm lên đường; Giang hồ ỉ ả m mưa gió, cẩn thận nghe chuyện trò - đấ y là khẩu quyế t giang hồ ỉ phụ thiế p năm đó dạy thiế p.* Bây giờ chúng ta đã có mắ c mớ, không thể không cẩn thận một chút, buồ n bực trong phòng cũng là buồ n bực, chẳng bắ ng ra ngoài ngô ỉ, một là nghe xem gầ n đấ y có tin tức gì mới không, đường nào đi đượ đường nào không, hay là có tin đồ n bắ t lợi nào không; hai là cũng để bậc quân tử bần bần như chàng nế m chút mùi vị giang hồ ỉ xoàng xĩnh, xem xem so với thâm trạch đại viện, sân lớn tòa to chỗ chàng thì như thế ỉ nào?”

Thẩm Phóng biế t nàng đùa vui, lập tức cười cười, ngô ỉ xuồ ng ăn mấ y miế ng, chợt thấ y một ông một cháu ngô ỉ cạnh lò sưởi, chính là lão mù kể chuyện cùng cô bé đượ Tam Nương Tử cho cây thoa gỗ bữa trước gặp trên tửu lâu. Y phục trên người hai ông cháu mỏng manh, lại ướt đẫm, đang hong bên đố ng lửa tí tách. Thẩm Phóng ngạc nhiên, đúng là nơi chân trời có chỗ nào là không tương ngộ, hai người họ cũng tới rồ ỉ. Tam Nương Tử thờ dài, nói: “Chàng cũng nhận ra rồ ỉ, ài! Những nạn dân này cũng thật đáng thương, đại khái là ở Dư Hàng vẫn không số ng đượ, vừa rồ ỉ vào cùng đoàn áp tiêu kia.”

Nói rồ ỉ nàng chỉ chỉ, trong đoàn tiêu cục có một thanh niên mầy rậm mắ t to, vừa mới rồ ỉ chính hắ n đỡ lão mù sắ p mệ t tới dứt hơi tiế n vào.

Thẩm Phóng “a” một tiế ng, dổi mắ t nhìn bớ n phía, lại thấ y chỗ cái bàn dính đấ y đầ u mỡ gầ n cửa điế m trọ đang có một thiế u niên mình bần đồ ỉ đen ngầ người ở đó, trên bàn còn để một cái túi vải, mới nghĩ, đấ y hẳn là chủ nhân của con lạc đà mà điế m tiêu nhị nói tới. Người này hình như đã ngủ rồ ỉ, mặt vùi trong cánh tay, hoàn toàn chẳng nhìn đượ, chỉ lộ dáng nghiêng nghiêng, thân hình xem ra rấ t gầ y gồ, dáng người rấ t đĩnh đặc, cũng rấ t tiêu

chuẩn. Dưới chân dính không ít bùn lầy, có vẻ như con đường vừa đi không ngã n, người tuy mệt mỏi nhưng xem ra vẫn toát lên một cỗ khí thế tinh thần. Trang phục nhìn có chút giống người quan ngoại, chỉ không biết vì sao lại tới Giang Nam này. Chốt liệu bộ đồ đen của người này cũng rất kỳ lạ, chẳng phải đây cũng chẳng phải gai, khá là thô chặc, cái túi bỏ trên bàn cũng bé nhỏ, trợ trợ, khiến người ta hoàn toàn không đoán ra được hấn làm nghề gì. Thảm Phóng thâm lầy làm lạ: bản thân đứng ở gò đất ngoài cửa điếm lâu như thế, sao chẳng hề thấy hấn tiến vào, cũng chẳng hề thấy hấn đi đường nào tới? Nghĩ rồi, hấn thu hồi ánh mắt, trong lòng thoắt cái bỗng nhiên hỗn loạn, chỉ cảm thấy trên người thiếu niên này có thứ gì đó khiến hấn cảm thấy vừa hưng phấn vừa quen thuộc như đã từng gặp qua, cũng bởi thế mà dấy lên một tia bất an, nhưng lại không nói ra được là cái gì. Thảm Phóng không tìm được, bất giác quay đầu nhìn, chỉ thấy phàn giữa cổ áo đen với chân tóc lộ ra một cái cổ sắ c nâu nhạt, dẻo dai mà cứng cõi, màu sắ c khác lạ, sắ c da cũng cực kỳ nhắn mịn, khiến người ta thấy rồi khó quên. Cái cổ của thiếu niên đó có sự cô chắ p và mềm dẻo đặc hữu của người trẻ tuổi. Tam Nương Tử cũng chú ý tới hấn, nhỏ giọng nói: “Thiếp cũng cảm thấy thiếu niên đó rất lạ.”

Thảm Phóng cười. “Xem ra là người quan ngoại, cũng chẳng biết miền Nam loạn thế này hấn tới đây làm gì? Tái ngoại chẳng phải rất tốt sao? Nàng còn chưa thấy con lạc đà của hấn, trông đến là lạ...” Đang nói, chủ tiệm đã bước tới, mỉm cười xin bọn họ dịch bàn sang một bên thêm chút nữa, thì ra là muốn lầy chỗ kê thêm ba cái bàn cho người của tiêu cục, hai người Thảm Phóng cũng làm theo. Nhắ t thời trong điếm càng là người đông chỗ ngờ i ít, những bàn khác liền có thêm ba tới năm khách ngờ i lẫn vào nhau, phu phụ Thảm Phóng tuy ăn vận bình thường nhưng một người nho nhã, lịch thiệp, một người dung mạo như hoa, liền không có ai tới bàn họ ngờ i. Kỳ lạ ở chỗ, cái bàn của thiếu niên họ cũng không có ai tới, có

thể là vì hắ n cười lạc đà tới, có đôi chút lạ lùng, khiế n người khác không muố n tới gầ n. Mắ y cỗ xe ngựa của tiêu cục bắ y giờ đề u đã được đưa vào hậu viện an bài ổn thỏa. Có bắ n người chuyên thủ trong xe ăn uố ng canh gác, những người còn lại đề u ngồ i kín trong tòa tiề n sảnh này, bọn họ đề u đã đói cả nhưng rắ t có quy củ, không thắ y họ ô n ào thúc giục mang đồ ă n lên như mắ y bàn khác.

Thắ m Phóng tò mò, muố n xem là tiêu cục nào. Hắ n bình sinh có rắ t ít cơ hội giao tiế p với những hán tử số ng đời đầ u đao mũi kiế m này, lúc này nhìn kĩ, chỉ thắ y trên bàn của họ cắ m một cây cờ nhỏ, lúc gọi cơm vẫn không quên cái cờ hiệu này. Chỉ thắ y trên mặt lá cờ có một con rô ng vàng thêu bắ ng chỉ vàng, rô ng có tám móng, bên dưới dùng chỉ đỏ thêu năm đóa mây hô ng, lại dùng chỉ đen thêu hai chữ “Lâm An”, đường thêu cực kỳ khéo léo, có thể thắ y được danh tiề ng tiêu cục không nhỏ. Tam Nương Tử lắ m nhắ m: “Lâm An tiêu cục, Lâm An tiêu cục... đây hẳn chính là Lâm An tiêu cục, tương truyề n năm đó lúc “Ngựa đắ t cồ ng Khang Vương qua sông⁽¹⁹⁾” có công hộ giá, về ̀ sau Hoàng thượng đích thân phê là “Giang Nam đệ nhắ t tiêu cục” chẳng? Chắ p chườ ng tiêu cục không biế t có phải vẫn là Long lão gia tử của Ưng Hạc song bác môn không. Nghe nói mười mắ y năm nay, bọn họ chưa từng hỏng việc, lầ n này là thứ hàng gì mà câ n nhiề u người áp tải như vậy?”

Thắ m Phóng biế t kiế n thức giang hô ̀ của nàng cực kỳ phong phú, cười hỏi: “Thế ̀ nào, nữ hiệp khách của chúng ta cũng có ý cướp hàng sao?”

Tam Nương bật cười khúc khích. “Chàng muố n nói là nữ cường đạo hả?” Nói rô i ti mi đánh giá bàn nọ. Nàng nhìn người không giố ng với Thắ m Phóng, mắ t đưa tựa như vô ý kỳ thực đề u nhìn thắ u đắ o từng người bên đố i phương. Khóe miệng khề nhắ m tính: “A, cả thầy có ba tiêu sư, gã thanh niên mắ t to chỉ e vừa mới xuấ t

su, còn chưa nhìn ra cái gì, hai người còn lại một người luyện công phu thiếp t chương, một người luyện Ngũ hổ đoạn hô n đao của Bành gia.”

Thẩm Phóng biế t nàng đang nói cho mình nghe, không khỏi càng thêm kinh ngạc và khâm phục Tam Nương. Bắ y giờ, Tam Nương chỉ lão đầ u tóc hoa râu, nói: “Nhìn thắ y chưa, cái lão đầ u nhi tóc hoa râu đó, đại khái ông ta họ Tầ n, chàng cho rắ ng cướp miế ng ăn trong miệng Tầ n Ôn là vui lắ m hả? Thuở lão đầ u tử này tung hoành giang hồ , thiế p còn chẳng biế t đang ở nơi nào. Sợ đúng là chỉ có Long lão gia tử mới có thể diện lớn đế n thế , có thể mời được ông ta làm phó tổng tiêu đầ u. Chàng có cho thiế p mượn thêm má y lá gan, thiế p cũng chẳng dám động tới chuyế n tiêu hàng này đâu.”

Thẩm Phóng khế cười, nói: “Phó tổng tiêu đầ u? Lâm An tiêu cục? Tiêu cục này gọi là Lâm An tiêu cục, cũng thật là cái tên tô t. Ài... lâm an lâm an, tạm thời bình yên. Đáng buồ n đắ m quan to hiển quý đó, đang buổi nguy vong thế này, không nghĩ tới chuyện quân Kim tiế n sát biên cương, lang sói đã ở ngay sát giường, chỉ biế t mướn má y tiêu sư bảo vệ nhà cửa, vợ con của mình, mà chẳng biế t dưới gót giặc dữ há còn trứng lành, bảo tiêu có tô t hơn nữa thì có tác dụng gì? Quả thật chẳng qua là bình yên tạm bợ, cầu thả trộm lắ y bình yên đắ y thôi!”

Giọng của Thẩm Phóng không lớn, ở giữa lại cách má y bàn, tiế ng người ô n ào nhưng vẫn thắ y bên phía tiêu cục có hai người nhìn lại, một chính là lão giả họ Tầ n, người còn lại là thanh niên mày rậm mắ t to. Trong mắ t gã thanh niên mơ hồ lộ nét không vui, lão giả họ Tầ n thì thầ n sắ c không đổi, nhìn thẳng Thẩm Phóng. Thẩm Phóng sừ ng ra, Tam Nương khế cười, nói: “Đã biế t sự lợi hại của bọn họ chưa?”

Nói rõ ì, Tam Nương Tử quay sang bên đó, gật đầu cười nói: “Chu vị chớ trách, tướng công nhà tôi thư sinh nghị luận, lão sư phụ người xin bỏ quá cho!”

Giọng nàng thanh thúy, tuy không thật lớn nhưng cô ý nói cho bên đó nghe, đã số mọi người đều không nghe được nhưng người bên đó lại nghe rất rõ. Lão gia đứng đầu lại liếc Tam Nương một cái, hơi khom người, nói: “Không dám, vị tiên sinh này nói vô n cũng không sai, chỉ là bọn tôi má y đưa dân đen, vì nuôi vợ con cũng chẳng biết làm sao, đành phải làm thôi.”

Lần này Thẩm Phóng đúng là giật mình. Cách nhau xa như thế, Thẩm Phóng lại cảm thấy giọng của ông ta không cao, không thấp, vang ngay bên tai mình, cứ như đứng ngay bên bàn mình ngồi mà nói vậy. Liếc nhìn xung quanh, người bên cạnh tựa hồ đều không nghe thấy, trong lòng càng thấy rúng động. Nhưng thấy Kinh Tam Nương thần sắc không đổi, cùng lão đầu kia bó n mắt nhìn nhau một lát rồi tách ra. Chỗ ánh mắt giao nhau, mơ hồ như có ánh kiếm tóe lửa, ngay cả Thẩm Phóng cũng trông ra được. Sau đó, hai người họ đều quay đầu, không để ý tới nhau nữa. Qua một lúc, Tam Nương mới nhẹ “hic” một tiếng, cười nói: “Lão lộ công phu đó là để cho thiếp xem, rốt cuộc đúng là lão gia từng hồ, vừa vào cửa đã nhìn chăm chăm thiếp rồi, lẽ nào trên mặt thiếp có viết chữ “trộm” sao?”

Thẩm Phóng không kịp được cũng cười, nghĩ Tam Nương khi chát bắt tục, có là người bình thường cũng sẽ chú ý tới nàng, nhưng Thẩm Phóng tính tình trầm ổn, tuy cùng Tam Nương vợ chồng hòa hợp nhưng cũng ngại mồm mép trên chộc, chỉ cười cười coi như xong, hoàn toàn chẳng hiểu má y thứ phép tắc đường lối giang hồ của bọn họ.

Đang nói, chợt nghe rèm cửa vén lên đánh “phật” một tiếng, một người sai bước tiến vào, là một hòa thượng cường tráng, tay xách một cây thiền trượng sắ t, hắ n là đã đi tới nóng người, vạt áo trước hé ra, cả người hùng hực hơi nóng. Y phục của hắ n đã bị nước mưa nhuố m ướt sũng, bám dính lên người. Hắ n miệng rộng, mũi sư tử, lông mày ngang rậm, khoác lệch một tá m tăng bào màu vàng đỏ, đám con gái mặc cái màu á y trên người còn thắ y thẹn đôi chút, vậy mà hắ n chẳng bận tâm, dứt khoát khoác lên người, á y vậy mà lại tôn thêm vẻ hung ác.

Hòa thượng nọ vừa vào đã gọi rượu, rô i lướt mắ t nhìn sang chỗ má y tiêu sư, hình như có vẻ không hài lòng, liên tục gọi chủ quán. Trong lúc đợi chủ quán, hắ n lại nhìn sang bên má y tiêu sư lâ n nữa, “hừ” lạnh một tiế ng, cực kỳ khinh miệt. Lúc này, chủ quán chạy tới, hòa thượng kia mới bảo: “Lắ y cho ta ba cân rượu trắ ng với ba cân thịt trâu, không quản chín hay chưa, phải nhanh, chủ yế u là phải nhanh!”

Chủ quán vội đáp ứng, tính toán định tìm chỗ ngồ i cho hắ n, thuận miệng nói: “Đại sư phụ muố n ăn cơm còn dễ, nhưng muố n ở trọ thì trong điể m đã chậ t kín rô i.”

Chủ quán nhìn ra vị hòa thượng này không dễ chọc, vội nói hế t những lời câ n nói, tránh lát nữa hòa thượng nổi nóng sinh sự, đây âu cũng là điể m nhanh trí của người mở tiệm. Ai ngờ hòa thượng nọ tính tình tựa như rắ t tô t, không hế bận tâm. Hòa thượng lại nhìn sang má y người tiêu cực rô i nói: “Dù có phòng ta cũng không ở, hòa thượng còn muố n trông má y đưa con cháu nhà rùa.”

Nói rô i lắ m bắ m trong miệng: “Đám con cháu nhà rùa chạy đế n nhanh, lão tử uố ng ngụ m rượu, thiế u chút nữa đuổi không kịp, hắ c hắ c, làm hòa thượng chạy cuố ng một trận.” Lời nói không chút che giắ u địch ý.

Thanh niên mắ t to, mày rậm trong tiêu cực nổi giận, hình như muố n đáp lời, đám người tiêu cực các bàn cũng đờ ng loạt biế n sắ c, bắ y giờ lại bị lão giả họ Tầ n lờm một cái, liề n bắ t giác cúi đầ u, kìm chề .

Người trong điể m cũng không khỏi kinh hãi. “Lẽ nào hòa thượng này lại là cường đạo?” Trong lòng vừa lo lắ ng vừa hiế u kỳ, đang không biế t chỉ có mình hắ n thôi, hay là tới trước dò đường. Chẳng qua nhìn hình dáng này của hắ n, một mình hắ n tới quầ y tựa hồ cũng đủ lắ m rồ i. Người cẩn thận thì càng thêm lo lắ ng, không kìm được sờ sờ hành lý của mình.

Hòa thượng nọ thắ y bàn nào cũng đã có người, không khỏi bực dọc, mắ ng: “Lão tử hôm nay sồ hắ m, dính cơn mưa ôn dịch không nói, khó khăn lắ m mới tìm được cái quán, tới chỗ ngồ i cũng không có sao?”

Chợt thắ y chề chề góc khuấ t tồ i tắ m cạnh cửa ra vào có một thiế u niên một mình chiế m một bàn, đang ngủ gục, hòa thượng không nhiề u lời, bước thẳng tới, miệng lằ m rằ m: “Nhiề u người thế này, người dựa vào cái gì mà một mình một bàn?” Nói xong thì đã tới nơi, tới rồ i cũng không nói thêm gì, vồ một chườ ng lên mặt bàn, thật đúng là núi rung đấ t động, suýt nữa vồ nứt chiế c bàn. Vồ xong, hắ n mới mở miệng: “Tiểu tử người dựa vào cái gì mà một mình độc chiế m một bàn?”

Thiế u niên nọ bắ y giờ mới giật mình tỉnh lại, ngơ ngác ngắ ng đầ u, mặt vừa lộ, người nhìn thắ y đề u không kìm được khen thắ m, chỉ thắ y trên cái cổ da màu nâu nhạt là một khuôn mặt ngũ quan cân đố i, đầ u mày thanh tú, gò má lạnh lùng, phồ i với bộ đờ đen trên người cực kỳ chín chu. Những nhân vật đẹp đẽ miề n Giang Nam vồ n chẳng ít, nhưng trước giờ chưa từng gặp qua kiể u thắ n thái phong độ như thiế u niên này, cũng không thể nói hắ n đẹp thế nào

nhưng cảm thấy thân khí của hắn càng có thêm phần tự nhiên. Hòa thượng kia lại chẳng buồn nhìn, vươn tay, há t cổ thiêu niên, muốn thiêu niên ngò i xê ra cho mình ngò i.

Hòa thượng cũng không ước lượng lực tay của mình lớn bao nhiêu, thiêu niên kia không đề phòng, thân thể vô n nhẹ, loáng cái bị hòa thượng há t cho loạng choạng má y bước mới đứng vững lại được. Hòa thượng ngò i xuô ng rô i, thấy hắn bị đẩy thành bộ dạng á y, cũng có chút xâ u hổ, miệng lảm bảm: “Con mẹ nó, sao nhà người nhẹ thế, ta cũng chưa dùng sức đâu...” Vừa nói, hắn vừa nhìn sang thiêu niên suýt bị hắn há t ngã kia. Thiêu niên kia vừa đứng vững, thân sắ c của hòa thượng không khỏi ngáy ra, mọi người giờ cũng nhìn rõ thiêu niên nọ, cũng nhấ t loạt ngáy ngán. Lúc thiêu niên vào điể m, trong điể m vẫn chưa đông, sau khi vào rô i lại chỉ gục đầ u xuô ng bàn ngủ, cho nên chẳng má y người nhìn đén hắ n, bây giờ hắ n bị hòa thượng đẩy ra ngay dưới đĩ a đèn đầ u sáng trung, thật sự soi tỏ tường con người hắ n, dáng vóc của hắ n khiế n người ta chỉ nhìn một lâ n đã khó có thể quên: vai thon tay dài, eo nhỏ mỏng hẹp, gáy thẳng cổ thuôn, không chỗ nào không khiế n cho người khác cảm thấy đẹp, dường như hợp với lòng người. Phầ n đông vẫn chưa từng gặp qua thiêu niên nào đẹp đẽ tới vậy, có người không khỏi đưa ánh má t tức giận nhìn hòa thượng nọ, trong má t rá t bá t mãn: “Người ta trêu chọc gì người? Vừa mới tới đã thiêu chút nữa xô ngã người ta.” Hòa thượng cũng tự gãi đầ u, lâ m bầ m: “Cậu nhóc thật đẹp trai! Con mẹ nó, hòa thượng lại thô lỗ rô i.”

Mọi người thấy hòa thượng ngó c ghé ch ra mặt, không nhìn được đầ u cười ô lên. Chủ quán đã tìm thêm được một cái bàn nhỏ, đặt thật xa khỏi hòa thượng kia, sợ lại sinh sự, rô i mời thiêu niên ngò i đó. Thiêu niên câ m bọc đầ u của mình, tới cái bàn đó rô i lại gục xuô ng bàn ngủ tiể p.

Người xung quanh bình thường trở lại, mới nghe thấy giọng nói non nớt của một tiểu cô nương: “Ông ơi, ở đây có hai cái bánh bao, một cái của ông, một cái của cháu.” Thì ra là hai ông cháu lão mù đang ngồi bên lò sưởi hong quần áo ướt. Bàn tay trái của cô bé lại chỉ có một cái bánh, tay phải thì vờ như cũng cầm một cái. Cô bé đưa cái bánh trong tay vào tay ông mình rồi mới nói: “Ông à, cái này bé, ông ăn đi nhé!”

Ông lão mù có chút nghi hoặc, hỏi: “Chẳng phải buổi trưa chỉ còn lại một cái thôi sao, thế nào lại biến thành hai cái rồi?”

Lại nghe cô bé cười nói: “Buổi trưa là cháu để m nhâm, dưới đáy túi vẫn còn một cái.” Nói rồi làm bộ cắn một miếng, còn “ui” lên một tiếng, nói: “Ông ơi, cái này của cháu hơi thiu rồi.” Mọi người mới biết thì ra vì lương khô không đủ, chỉ còn lại có một cái bánh bao, sợ ông mình không chịu ăn nên cô bé mới phải lừa ông ăn một mình. Thấy cảnh đó, không ai không cảm thấy khóe mắt cay cay.

Lão mù giờ mới tin, bắt đầu ăn chiếc bánh trong tay, miệng vẫn không ngừng nói: “Tiểu oa nhi, chớ có kén chọn quá, lương thực trông được không dễ, có ăn là phúc rồi, không được nhè ra đâu đấy. Đây là đồ ăn hôm nay, ngày mai còn không biết có cái ăn hay không đâu.”

Mọi người thấy tiểu cô nương tuy bé mà hiểu thuận nhượng áy, trong lòng không khỏi ngậm cảm thán, đều đang nghĩ muốn giúp cô bé một bữa. Hòa thượng bên kia cũng nhìn thấy, gãi gãi cái đầu, làm bầm: “Con mẹ nó, con mẹ nó.” Rồi đập bàn một cái thật mạnh, gọi như sấm rền: “Tiểu nhị!”, dọa cho chủ quán sợ giật nảy mình, hòa thượng đã to tiếng bảo: “Còn không mau đem cho ông cháu tiểu cô nương đó mấy cái bánh bao? Phải nhân thịt đấy, thêm mấy khoanh thịt trâu sậy khô để họ đem đi ăn trên đường, mang thêm hai bát canh nóng nữa, nhanh lên!”

Chủ quán nghệt ra, hòa thượng đã giận, quát: “Làm sao, sợ lão tử không trả tiền à?” Chủ quán vội vàng chạy đi. Người xung quanh lúc trước thấy hòa thượng tướng mạo xấu xí, hành vi thô lỗ, vô nhân rất ghét, không ngờ hẳn hóa ra lại là người tốt. Tiểu cô nương cũng không nghĩ lại có việc tốt đến vậy, cô bé hiểu chuyện, vội vàng đứng dậy tới cảm tạ, nghĩ chắc bởi cũng có lòng tự tôn, hoặc giả nhớ tới chuyện gì khác mà trong mắt đã lạng lẽ đỏ lệ.

Bây giờ mưa bên ngoài vẫn tiếp tục tít tách rơi không ngừng, được một lúc mới nghe thấy lại có tiếng ai đó dă t ngựa rửa trời đi tới trước cửa. Chủ quán vội ra nghênh đón, buộc ngựa, chỉ nghe người ngoài kia cất giọng the thé, khẩu khí nghênh ngang, vênh váo, vén rèm tiến vào, thì ra là một hán tử tuổi ngoài ba mươi, mỗ nhọn má khi, thân mặc áo lụa, trang phục kiểu gia nhân phủ quan. Thật đúng là “*tể tướng gia nhân thât phẩm quan*”, chỉ thấy gã thên khí kiêu căng, đưa mắt quét một lượt trong quán, đúng như gã nghĩ, chẳng hề có vị quan gia nào, mặt bèn lộ vẻ khinh rẻ. Đến khi nhìn tới bàn của tiêu cục thì thoáng ngó ra, nhưng hình như có quen biết liền chấ p tay hướng tới lão giả họ Tâ n, vái chào: “Tâ n lão gia tử, ngài cũng ở đây sao?”

Bên kia Tâ n lão gia tử hơi khom người, đáp: “Lai quán gia cũng ra ngoài làm việc à? Không ở nhà hâu hạ Mặc Kỳ đại nhân sao?”

Bộ dạng kẻ kia nhìn thế nào cũng không giống hạng quan gia đúng mực, Tâ n lão gia tử gọi như thế có lẽ là để cho dễ nghe. Vị “Lai quán gia” nọ nghe rồi quả nhiên mặt mày vui vẻ, giậm giậm chân rũ bìn, miệng nói: “Chẳng phải sao, vì một lão mù lão bấ t tử với một con nha đầ u tiểu bấ t tử, Mặc Kỳ đại nhân ra lệnh xuống dưới, sai tôi đi thông báo tới các phủ nha truy bấ t, khiến cho mưa gió thế này mà chẳng được yên thân.”

Mây cái giậm chân của gã rất mạnh, nước mưa lẫn bùn đất bắn cả lên mặt mây người ngờ i ghé tháp gần đây. Mây người bị bùn bắn thây khí thế gã như thế, cũng đều không dám mở miệng, chỉ đành nhẫn nhịn, nhận mình xui xẻo mà lau đi.

Lão giả họ Tân gật đầu, không nói thêm gì nữa. Từ lúc gã tiến vào, hai ông cháu ngờ i bên kia đã sợ hãi run cầm cập, sợ gã nhìn thây mình, bèn cố sức thu người ẩn vào bên trong. Có điều căn phòng nhỏ thế này, hai người lớn bằng ấy, có trốn cũng trốn được đi đâu đây? Lai quản gia nọ vừa quay người liền thây ngay hai người đó, lập tức mặt mày vui vẻ, cười lạnh: “Ta bảo vì sao chỗ nào cũng tìm không được các người, hai đứa nô tài không biết số ng chết là gì - hóa ra hai đứa ăn mày nhà người lại chạy tới đây, làm bọn ông tìm mãi! Ngoan ngoan ngờ i yên đây cho ông, đợi ông đây ăn cơm xong thì theo về... Hại ông đây mưa to thế này mà cũng bị lão gia tử phái ra ngoài chạy đôn chạy đáo, rồi đây xem xử lý bọn bay thế nào!”

Cô bé kia cầm tay ông nội, nước mắt sớm đã rom róm, lúc này kinh sợ không nhịn nổi nữa, cuối cùng “oa” một tiếng bật khóc. Bánh bao nhân thịt trâu trong tay không nuốt được miếng nào, khuôn mặt bé nhỏ bị dọa cho tái nhợt, mắt đỏ quạnh, vô cùng đáng thương.

Mọi người đều không biết là chuyện gì, cũng không tiện mở miệng. Lão giả họ Tân thây tiểu cô nương đáng thương, đang định lên tiếng, gã “Lai quản gia” kia đã phát hiện, tranh trước nói: “Đây là việc đại nhân nhà chúng tôi đích thân giao xuống”, lão giả họ Tân thờ dài, chỉ đành không nói nữa.

Lai quản gia nọ hẳn cũng đói rồi, trước gọi gà gọi thịt, loạn lên một lúc, hồ i lâu sau mới gọi xong món. Gã vừa cầm đĩa lên, nhìn sang ông cháu kia một cái mới sực nhớ ra gì đó rồi lẩm bẩm: “Tiểu

nha đầu người lanh trí, lặn trước để cho người chạy măt, lặn này ta phải đề phòng một chút mới được.” Nói rồi móc trong túi ra một cái công cụ kỳ tinh xảo, xem trọng lượng chẳng quá hai, ba cân nhưng chế tạo rất công phu, chỉ thấy mặt dưới hai cái vòng to có râu xích, xích này gắn với hai cái vòng nhỏ hơn ở mặt trên, dùng để trên trời tay, dưới cột chân. Thẩm Phóng cùng Tam Nương nhìn nhau một cái, gã này mở miệng đại nhân, khép miệng Mặc Kỳ, xem ra nhất định là Mặc Kỳ Tiết rồi. Vợ chồng Thẩm Phóng ở Trấn Giang từ lâu đã nghe rằng, từ lúc môn sinh của Mặc Kỳ Tiết là Ngô Cảnh đảm nhiệm chức Đại Lý Tự Thừa tới nay đã chế tạo ra rất nhiều hình cụ mới mẻ, gã gia nhân này đại khái là người của Mặc Kỳ gia. Món hình cụ kia đúng là mới lạ chưa từng thấy, thanh niên măt to mày rậm của tiêu cục nhìn thấy không nhận được đang định mở miệng, Tãn lão gia từ bây giờ vừa cẩn thận nhìn lên trên đầu tiêu cô nương một cái, liền lắ c đầu với hắ n.

Thanh niên kia ngăn ra, thấp giọng vội hỏi: “Sư bá, bọn họ tồ t xắ u gì thì cũng là tới cùng đoàn xe của chúng ta, cũng rất đáng thương, tiêu cô nương kia lại hiếu thuận, ngài cậu tình một phen, một tiêu cô nương có thể mắ c được tội lớn thế nào?”

Lão giả họ Tãn vẫn lắ c đầu như cũ.

Gã thanh niên vẫn muố n nói gì đó: “Nhưng mà...”

Lão giả đã chỉ vào đầu tiêu cô nương, nhẹ giọng nói: “Người xem trên đầu cô bé.”

Gã thanh niên nhìn về phía trên đầu tiêu cô nương, thấy ngoài cây thoa gỗ ra thì chẳng có gì đặc biệt cả, bèn nghi hoặc nhìn về lão giả họ Tãn, Tãn lão gia từ chỉ nhẹ giọng nói: “Nó là người trong Bồng môn, cây thoa gỗ đó là tín vật của Bồng môn, người yên tâm, tự nhiên sẽ có người ra mặt cho cô bé.”

Tiểu cô nương đã bị dọa cho chỉ trực trố n, gã kia vẫn đi về phía cô bé. Hòa thượng nọ đã ngựa mắ t lắ m, bèn mắ ng: “Cầu nô tài, người bắ t nạt một đứa tiểu nha đầ u là nghĩa làm sao?”

Lai quản gia kia nổi giận, hắ n thê nào mà chịu thua người khác đây? Đang định chửi lại, lại thắ y hòa thượng này thân hình hùng tráng, bản thân gã đơn độc một mình, hảo hán không chịu thiệt trước mắ t, chỉ đành miệng hùm gan sứa nói: “Người xuấ t gia lại tới qua việc không đâu làm gì? Nó trộm đồ của lão gia tử nhà ta! Ta mang nó về không được sao?”

Nói rõ i nhìn sang bàn Tầ n Ôn, yên tâm trở lại, muố n trước tiên lố i kéo một vị trợ thủ mới nói: “Không tin người hỏi vị Tầ n lão gia tử này xem ta từ đâu tới, lại có thể nói bậy, đồ oan cho nó à?”

Tiểu cô nương kia tuổi nhỏ mà đã rắ t hiế u thuận, với rõ i ai ai cũng thắ y, tự nhiên chẳng quá tin cô bé đi trộm đồ của người khác. Người khác còn chưa nói gì, cô bé đã khóc nói: “Không phải, cháu không trộm”, rõ i bắ t giắc trố n ra sau lưng hòa thượng. Khuôn mặt hòa thượng lộ vẻ ôn hòa hiế m có, hỏi: “Cô bé, cháu nói đi, rõ t cuộc là có chuyện gì? Không phải sợ, có hòa thượng làm chủ cho cháu.”

Lai quản gia nọ hình như sợ cô bé nói ra, chạy tới định túm lắ y cô bé. Hòa thượng đại nộ, một cước đạp qua, gã kia nhảy giật lùi tránh được nhưng không né thoát một chưởng khác vỗ vắ vào mặt, một chưởng này tiế ng thật vang dội, trong lòng mọi người không nhịn được đầ u ngắ m khen: “Đánh hay lắ m!” Lai quản gia không ngờ hòa thượng này lại dám động thủ, vội lùi lại hai bước, bung mặt, chỉ tay chửi mắ ng: “Con lừa trọc nhà người chán số ng rõ i, tới việc của Mặc Kỳ gia người cũng dám quản, môn sinh của lão gia tử nhà ta chính là quan Đại Lý Tự Thừa, cẩn thận bắ t người vào đập nát ba trăm sáu mươi đố t xương của nhà người.”

Gã không nói câu này ra còn đỡ, vừa dứt lời, hòa thượng lại càng động nộ. Đương thời Đại Lý Tự có thể xem là danh tiếng hiển hách, bên trong là vô số oan hồn chết oan, tới bậc trung thân như Nhạc thiếu bảo⁽²⁰⁾ cũng chết ở đây. Hòa thượng trong lòng giận dữ nhưng không động thủ ngay, ngược lại liền ngồi xuống, vấp chân, hỏi tiểu cô nương: “Thứ chó má này muốn bắt cháu rớt cuộc là vì chuyện gì, cháu nói thật ra đi.”

Tiểu cô nương thấy có người làm chỗ dựa, dần dần bớt run, bèn kể lại đầu đuôi. Cô bé sớm đã nghe quen ông nội kể chuyện, tự nhiên miệng lưỡi cũng lanh lợi. Lai quản gia nọ không muốn nó nói nhưng cũng không dám tiến lên. Chỉ nghe cô bé kể: “Năm ngoài nhà cháu vẫn ở quê cũ vùng Sơn Đông, vì cha cháu bị người ta đánh chết, mẹ cháu lấy người khác, quan phủ lại muốn đánh chết ông nội nên ông cháu cháu mới trốn đi.”

Người bên cạnh hỏi: “Sao lại muốn đánh chết ông nội cháu?”

Tiểu cô nương khóc nói: “Bọn họ bảo ông nội là “Bát tự quân”! Giống như cha cháu.”

Hai mươi năm trước, Bát tự quân ở một dải Kỳ Bắc vùng Sơn Đông kháng Kim giết địch, uy danh lẫy lừng, rúng động một thời. Người trong quán không khỏi đều nhìn về phía lão mù, thấy lão bây giờ đói rét, cùng quần áo rách thương bần khổ, hóa ra năm xưa cũng là một trang hảo hán, trong lòng không khỏi trào dâng chút tôn kính. Lão mù nghe thấy ba chữ “Bát tự quân”, bất giác lưng dựng thẳng dậy, hình như cũng đang hồi tưởng năm tháng chinh chiến oai hùng khi xưa.

Tiểu cô nương kể tiếp: “Đầu tiên ông và cháu lưu lạc tới Trung Đô, không có cơm ăn, cháu với ông nội bèn dựa vào việc kể chuyện xướng khúc sống tạm. Nhưng cũng thường là một bữa no một bữa

đói, hôm đó, lạnh lắm...” Nói rồi, người cô bé run lên, tựa như trở về với ký ức, đủ để thấy ấn tượng với chuyện lúc ấy rất sâu. Trung Đô năm ở Bắc Quốc, người xung quanh thấy cô bé quần áo mỏng manh, chắc hôm ấy cũng chẳng khác hơn là bao, có thể tưởng tượng được nỗi bi thảm của hai ông cháu cô bé lúc bấy giờ.

“Hôm ấy, hai ông cháu lại một ngày không có cơm ăn, trên phố tuyết vừa đổ, cháu với ông nội đi loanh quanh ngoài tửu lâu, muốn xin người ta chọn một khúc, mong đổi chút canh nóng uống. Cháu chỉ còn một chiếc áo đơn thêu hoa là còn sạch, áo khoác rách quá rồi, cháu không dám mặc, sợ khách nhìn thấy không thích, chỉ đành mặc cái kia. Đáng thương nhất là ông nội cháu, ông vốn bị bệnh thập khớp từ hồi trong quân, chắc chắn là lạnh hơn cháu nhiều. Ông và cháu tới cửa một tửu lâu lớn, cười nhìn những quản gia sai vật ra ra vào vào, cười tới mức mặt cứng lại, hy vọng bọn họ dắt tới trước mặt chủ nhân hát một khúc, đợi mãi đợi mãi, trời sắp tối rồi, trong tửu lâu vứt bỏ cơm thừa canh cặn, cháu muốn xin đầu bếp một ít để ăn nhưng bị ông ta quát mắng, liền không dám xin nữa. Ông nội không nói gì nhưng cháu thấy đôi mắt mù lòa của ông ngấn lệ.”

Người trong điếm đa phần xuất thân khổ cực, nghe mà càng cảm thấy thảm thiết, không khỏi có chút cảm động, cô bé tiếp tục kể: “Về sau, có vị nữ chân nhân đội nón lớn gọi hai ông cháu vào. Trong tửu lâu ấm áp lắm nhé, nhóm than đỏ hồng, hai ông cháu tới một phòng nhỏ, trên tường dưới đất toàn là thảm lông, bên trên còn có hoa, ông nội không nhìn thấy, cháu lại nhớ được hết đây. Mà vị ngài ở thủ tịch toàn là quan lớn, ngài hai bên đều là quan nhỏ, vào rồi cháu mới biết thì ra còn có mấy vị là quan của nước Tôنگ chúng ta. Cháu cũng không biết bọn họ tới làm gì, có lẽ là sứ thần của triều đình phương Nam mình từng nghe qua rồi. Vị đứng đầu trong đó là một người không có râu, béo múp múp...” Nói rồi sợ

hải liê c gã quản gia kia một cái, mọi người liê n biê t có liên quan tới gã. “... có lẽ chính là Mặc Kỳ đại nhân. Hôm ấy cháu lạnh cóng rồi, nhưng sợ hát không hay, ông nội lại bị đói một đêm, vừa vào cửa bèn ra sức xoa cổ họng. Hôm đó, người này...” Cô bé chỉ Lai quản gia. “... đứng cạnh vị quan nhà Tô ng mặt trắng nõ. Hôm đó, cháu hát tiêu khúc của Sơn Đông, không biê t tại sao lại nhớ tới núi này, sông này, mùa xuân ấm áp hoa nở ra ngoài chơi này hồ i còn ở quê, thật đấy, hôm ấy cháu hát hay lắm cơ, hát tới mức chính cháu còn quên mình đang ở đâu, lúc sực tỉnh thì thấy mấy người đó đều vỗ tay cười reo hào hứng vui vẻ, thế là cháu biê t com tô i nay có rồi. Vị quan nhà Tô ng mặt trắng, không râu cũng cười nữa. Cháu nghe vị quan nhà Kim nói tiếng Hán cứng đờ rằng: “Tiểu cô nương hát thật hay, thưởng!”, thế là có người thưởng cho cháu một nén bạc nhỏ, cháu mừng lắm. Vị quan nhà Kim mới quay sang vị quan nhà Tô ng mặt trắng, không râu, nói: “Chúng ta vừa nghe tiểu cô nương phương Nam hát rồi, nghe bảo đàn ông phương Nam hát cũng rất hay, lão già mù này không được, nghe nói Mặc Kỳ đại nhân đa tài đa nghệ, liê n mời ngài cũng hát một khúc đi.’ Ông ta nói thế, một vài vị quan nhà Kim bên dưới người vỗ tay cười, nói: “Hoàng thượng của chúng ta năm xưa cũng từng xem hai vị Hoàng đế của các ông nhảy múa rồi, hôm nay chúng nghe Mặc Kỳ đại nhân hát ca thôi.” Cháu thấy mấy vị quan nhà Tô ng khác că n rằng không nói gì, có người cúi đầu đỏ bừng mặt, chỉ có vị Mặc Kỳ đại nhân kia mặt không đổi sắc, nói: “Nê u hạ quan hát hay, đại nhân cũng phải thưởng gì đó mới được.” Vị quan nhà Kim nõ cười bảo: “Được, ngài hát, ngài hát đi, hát hay có thưởng”.”

Người ngô i đây vô n đều biê t sứ giả đi sứ nước Kim luôn là chịu nhục mà về, chỉ có điê u không nghĩ tới có người mặt dày vô sỉ tới trình độ đấy, quả thật còn chẳng bằ ng nhìn nhục lạng thình, hòa thượng kia giận hỏi: “Hắ n hát à?” Tiểu cô nương gật gật đầu. “Có hát.” Hòa thượng đại nõ, một chương vỗ lên bàn, chửi mắ ng: “Quân

rùa đen trúng thỏ i khôn nạn!” Thầy Lai quản gia nọ đứng bên cạnh, hòa thượng động thân, loáng cái đã tới bên cạnh Lai quản gia, một chưởng tát vào mặt Lai Phúc, Lai Phúc tránh không thoát, “ô i” một tiếng, đương trường há mồ m phun ra ba cái răng bị vả rụng. Hấn là dạng người khi yếu sợ mạnh, lúc này không ai chố ng lung, mắ t tuy trọn trùng nhưng cũng không dám hé răng phản kháng.

Tiểu cô nương kể tiếp: “Về sau, chúng cháu lui ra. Sau đó, hai ông cháu cháu không số ng nổi ở phương Bắc, trời lại lạnh thêm, ông nội mới đưa cháu chạy xuống phương Nam. Ngày qua ngày số ng vẫn khổ nhưng cũng không thấy cảnh người Kim đánh người Hán nữa. Hai ông cháu trước ở Dur Hàng một chập, nhưng người Hán lại cũng vẫn đánh người Hán! Hai ông cháu cháu đến đâu cũng bị ức hiếp. Về sau, ông nội nói: “Đi, ông cháu mình vào kinh thành.” Mười mấy ngày trước, chúng cháu mới tới được Lâm An. Thành Lâm An lớn lắm nhé, vừa đẹp vừa phú quý, không ngờ ngày nọ, cháu hát kiếm tiền ở Thính Vân cư, vị Lai quản gia này lại tới dẫn hai ông cháu vào, ông ấy không nhận ra cháu, nhưng cháu nhận ra ông ấy. Đây là một gian buồng thượng khách, bên trong chỉ có hai vị lão gia tử uống rượu, còn có một vị tỷ tỷ, thị hầu bọn họ. Trong đó có một vị lão gia tử, chính là Mặc Kỳ đại nhân đây. Hôm trước, ông ấy hát, đèn từ lâu rất sáng, cháu nhận được ra. Ông ấy thấy cháu vào, hình như sững sốt, cháu biết ông ấy nhận ra cháu rồi, nhưng ông ấy vờ như không nhận ra cháu vậy. Cháu cũng sợ ông ấy biết cháu nhận ra ông ấy liền không dám nói gì, ông nội cảm thấy cháu run, liền hỏi: “Tiểu Anh Tử, cháu sao thế?” Cháu không dám đáp, vị Mặc Kỳ đại nhân nọ trùng mắ t nhìn cháu, cháu biết ông ấy không muốn để cháu nói. Cứ thế hát được mấy khúc, Mặc Kỳ đại nhân liền bảo Lai quản gia đưa cháu ra sau nghỉ ngơi, lấy đồ cho hai ông cháu ăn, hai ông cháu cháu liền tới một gian phòng nhỏ phía sau.”

Lúc này, mọi người đã đoán ra vị Mặc Kỳ đại nhân kia lòng mang ác ý, lão ở Lâm An trước nay bề vệ như ai, sao chịu để tiểu cô nương kia nói ra trò hề của mình lúc đi sứ được. Tiểu cô nương kể: “Cháu với ông nội đợi trong gian phòng nhỏ đây, đợi mãi, đợi mãi, bỗng thấy vị tỷ tỷ lúc trước đi tới, tỷ ấy nhìn chúng cháu một lượt, thờ dài, chỉ điềm tâm nói: “Hai người ăn thêm chút đi.”, rồi cũng không rời đi, cứ nhìn cháu thờ dài, tới mức trong lòng cháu thấy sợ, bèn lên hỏi tỷ ấy làm sao. Tỷ ấy nói: “Rốt cuộc hai người thế nào lại dấn c tội với Mặc Kỳ lão gia tử thế, ông ấy vừa tiễn khách về, ta nghe trộm được ông ấy nói với Lai Phúc, sai đem hai người vào Đại Lý Tự giam lại đây. Chẳng mấy chốc Lai Phúc sẽ tới thôi, há giờ đang chong đèn đưa Mặc Kỳ lão gia tử về phủ nha, không tới một tuần trà nữa là tới.” Cháu sợ chết khiếp, cháu với ông nội tới phương Nam tuy chưa lâu nhưng cũng nghe được đã vào Đại Lý Tự rồi rất ít người còn sống mà ra được. Cháu mới nói: “Vậy bọn em phải trốn thôi” Tỷ tỷ kia bảo: “Hai người trốn đi đâu, uổng phí công sức thôi, sao thoát khỏi lòng bàn tay ông ấy? Lại nói ông ấy sai ta tới chính là để trông hai người đây.”

Cháu với ông nội không biết làm sao, chỉ cầu xin vị tỷ tỷ đó, vị tỷ tỷ đó cũng chỉ than thở, không nói năng gì. Bỗng nhiên tỷ ấy nhìn lên đầu cháu một cái, thân sắc thay đổi, tỷ ấy chỉ cây thoa gỗ trên đầu cháu, hỏi: “Cái này ai đưa cho ngươi? Trên đó có khắc chữ phải không?” Cháu liền gật đầu.

Mọi người không khỏi dán mắt lên đầu cô bé, trên đầu cô bé quả nhiên có một cây thoa gỗ rất bình thường, không hiểu nổi tự dung nhắc tới cây thoa là ý gì, chỉ nghe tiểu cô nương kể tiếp: “Vị tỷ tỷ ấy sáng mắt lên. Tỷ ấy nói: “Có thể cho ta xem không?” Giọng tỷ ấy hơi run run. Cháu mới để tỷ ấy rút cây thoa xuống, chỉ thấy tỷ ấy vuốt ve một lúc, hình như rất xúc động, nhìn thật kỹ chữ trên đó, mãi một lúc mới hạ quyết tâm, sắc mặt sáng bừng. Vôn trên

mặt tử ấy sai phạm nhiều quá, cháu cảm thấy không đẹp, lúc bấy giờ chợt cảm thấy tử ấy đẹp rồi, chỉ nghe tử ấy thì thầm: “Không nhìn thấy cây Tử Kinh mộc thoa này mười năm rồi, trọn mười năm rồi.” Sau đó mới khe khẽ dạy cháu đọc chữ trên đây...”

Nói rồi, cô bé học theo khẩu âm của cô gái kia mà đọc: “... *Cửa hèn chưa biết mùi nhung lụa, Muôn cây người mai lại thấy đau, Ai mến phong lưu cao nhã hỡi, Cùng thương nghèo khó nhạt tô trang.*”⁽²¹⁾ Người biết chữ ngô ì đây thì biết đó là bài thơ nổi tiếng của Tản Thoa Ngọc gọi là *Bàn Nữ*, hóa ra được khắc trên cây thoa gỗ đó, nhưng không biết bên câu ấy rốt cuộc lại mang hàm ý gì? Thâm Phóng nhìn Tam Nương Tử, lại thấy nàng thẹn sắc xa xôi, ánh nhìn trong đôi mắt trở nên mơ hồ.

Tiểu cô nương nói: “Vị tử tử ấy đọc xong hình như rất nhẹ nhõm, mở toang cửa sổ sau phòng, hát tung đồ trên bàn, lại chạy ra mở tung cửa sau mở ra mặt phố của tiểu viện. Khi về liền cho cháu với ông nấp lên trên giường. Trên giường có nhiều chăn lụa lấm, cháu sợ làm bẩn, không dám lên, tử ấy thì lại không để chúng cháu cởi giày, đem chăn chôn chặt thật cao, tử tử nói: “Nhanh nhanh, nấp vào đi, nếu không thì không kịp mất!” Cháu với ông nội vội trốn đằng sau đồ chôn, đợi chúng cháu nấp xong rồi, nghe tử ấy vừa sửa chăn vừa nói: ‘Sớm mai trời chưa sáng đoàn xe tiêu ở dưới điện phố sẽ rời đi, hai người cậu xin bọn họ đưa mình theo. Bọn họ tốt bụng, nói không chừng sẽ đồng ý đây, hai người trốn được hay không phải trông vào đó. Một lúc nữa có xảy ra chuyện gì cũng không được lên tiếng, nhớ kỹ, nhớ kỹ đây.’” Sau đó, tử răn cháu một câu cuối: “Sau này, nếu người may mắn gặp lại người tặng người cây thoa, thì nói tử muội bọn ta đều rất nhớ nàng.” Nói rồi cháu nghe bên ngoài có tiếng bước chân.” Tiểu cô nương chỉ Lai quản gia. “Ông ta tới!”

Cô bé vô n rấ t sợ người này, lúc này giọng nói lại chột trở nên sắc nhọn, tựa như có thâm cừ đại hận, sắc mặt Tam Nương Tử khế biế n. Tiểu cô nương kia chỉ quản gia nọ nói: “Hắ n, hắ n vừa tới liề n ép hỏi tý tý xem ông cháu cháu đâu, tý tý nói nàng vừa vào, không thấ y đâu cả. Hắ n nhú mày, nhìn cửa sổ sau, lại nhìn ra cửa hậu viện, lầ m bầ m: “Hai đứa tiện nhân này cũng tinh tường góm, lại gây phiề n toái cho ông đây rô i.” Hắ n định đi bỗng chột quay đầ u lại, chỉ tý tý nói: “Nhấ t định là người thả đi rô i”, tý tý nghe thấ y thế thì biế n giọng nói: “Lai Phúc, lầ n trước người ép ta không được, người không được hại người như thế chứ.” Hắ n cười khặc khặc: “Giờ người mới nghĩ ra cũng không kịp rô i, ta nói với lão gia tử, chỉ sợ lão gia tử nhà chúng ta liề n có lừa gổ cho người cười.”

Chúng nhân vừa nghe thấ y hai chữ lừa gổ thầ n sắc đề u cứng lại, đấ y là một thứ cực hình tàn hại phụ nữ thời cổ, quả thật không phải là thứ người thường nghĩ ra được. Tiểu cô nương kia rõ ràng không biế t lừa gổ là ý gì, kể tiế p: “Cháu thấ y tý tý sợ tới mức mặt mũi trắ ng bệch. Lai Phúc lại nói: “Vậy thì hôm nay người thế nào đây?”, tý tý định cười nhưng cười không nổi, cháu biế t tý vẫn là người trong sạch chỉ bán nghệ. Chỉ thấ y tý chột nói: “Người xem, chẳng phải nó kia sao”, cháu sợ run người, cho rằ ng tý sợ rô i, chỉ chỗ bọn cháu, nhưng lại thấ y tý chỉ ra ngoài cửa, Lai Phúc vừa quay đầ u, cháu thấ y tý tý bên kia đố ng chần cá t tiế ng cười, tay câ m một cây kéo đâm vào ngực mình, nói: “Ta có chế t cũng không chịu vắ y bản trong tay loại nô tài người.” Cháu sợ hãi thiế u chút nữa kêu lên rô i, đành cắ n chần, cái chần đó chắ c chắ n bị cháu cắ n rách rô i. Cháu thấ y tý tý vẫn đang co ro dưới đấ t, máu chảy rắ t nhiề u, rắ t nhiề u. Hắ n, hắ n lại nhổ vào mặt tý tý, chửi: “Con điế m chế t toi, xúi quắ y!”, rô i đá vào người tý tý một cái mới vội vàng chạy, cháu biế t đấ y là muố n đá đi xúi quắ y.”

Lệ trong mắt Tam Nương Tử rơi lã chã, cây đũa trong tay cũng đang run rẩy. Răng cắn chặt, mặt vừa ngẩng, nước mắt cứ thế rơi xuống. Thẩm Phóng thấy mi mày nàng nhú lại, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Lai Phúc, liền biết bất kể trên trời dưới đất thế nào, thằng tiểu nhân này khó thoát một đao đoạt mạng của Kinh Tam Nương rồi.

Một đoạn chuyện cũ này kể tới mức người ta nghe mà kinh tâm động phách. Con giận của hòa thượng nọ so với người xung quanh lại càng đậm, vừa đứng dậy đã vả thẳng một chưởng vào mặt gã quản gia kia, liền này đánh rất nặng, mặt gã quản gia sưng vù một mảng, miệng hở ra mấy cái răng, hòa thượng kia giận dữ nói: “Cô nương kia thế nào mà lại là điếm, dầu có là thì con mẹ mày cũng không bằng được, cái ả sinh ra thằng Mặc Kỳ kia mới đúng là điếm, nếu không sao lại sinh ra hạng tạp chủng ấy!” Mọi người chỉ cảm thấy cú đánh của hòa thượng đúng là đã giải hận trong lòng người, tới cả người trong tiêu cục cũng ngậm khen hay. Bỗng có người cất tiếng lạnh băng, nói: “Kim hòa thượng, người uy phong gớm!”

Người lên tiếng ngồi ở trong góc, cái bàn ấy tổng cộng có sáu người, người kia vừa nói xong liền cởi áo ngoài, lộ ra một thân sắc phục công sai, là trang phục của bổ khoái. Ngay sau đó, bốn người sau gã cũng đứng dậy, cởi áo ngoài, đều trang phục công sai. Bốn người vừa đứng lên vừa cởi áo khoác rồi nhảy ngay ra, vây lấy bốn góc xung quanh Kim hòa thượng. Người lúc này vừa lên tiếng lạnh lùng nói: “Kim hòa thượng, tìm người quả không dễ chút nào!”

Kim hòa thượng bật cười quái dị: “Ta đang bảo kẻ nào rứt cổ rùa ở đây, thì ra là Hà đại bổ khoái, người không cần nói lão tử phạm tội gì, một câu thôi, thằng nhãi nhà họ Lưu là ta thít đây!”

Hà bổ khoái cười lạnh: “Đúng là hảo hán, rất sáng khoái!” Nói rồi nhìn về cái bàn mình vừa ngồi. Chỗ đó vẫn còn một người nữa

đang ngồ`i, gã ngồ`i trong phòng mà vẫn đội nón, vành nón kéo rấ`t thả`p, lại thêm ánh đèn ả`m đạ`m, căn bản nhìn không ra mặt mũi. Tam Nương Tử không nhìn Kim hòa thượng, không nhìn Hà bồ`khoái nhưng nhìn chắ`m chắ`m gã này, nhỏ giọng nói với Thẩm Phóng: “Ngạo Chi, kẻ này là cao thủ.”

Thẩm Phóng ngạc nhiên, lại thắ`y gã đội nón nghe lời Kim hòa thượng nói xong, chột mở miệng nói: “Người giế`t? Tóm lại là có nguyên do chứ, chớ ép ta ra tay... Người nghĩ kĩ rồ`i hắ`ng nói!” Trong lời nói tựa như vẫn lưu cho Kim hòa thượng một đường lui.

Hắ`n nói không nhanh không chậm, khí phách như của kẻ ra vào trồ`n thiên quân vạn mã, tới khí thể` như của Kim hòa thượng mà cũng bị hắ`n đè ép xuô`ng. Nhưng trong lời kẻ này, sắ`c thái quan cách quá nặng, hòa thượng cười ha ha: “Nguyên do? Hòa thượng giế`t người trước giờ chẳng có nguyên do, mà có vì nguyên do gì thì cũng không nói với lũ ung tráo các người, mình làm mình chịu, các người có bản lĩnh thì tới bắ`t ta, không đủ bản lĩnh thì mau rút xéo.”

Kẻ đội nón cũng không nhiề`u lời nữa. Hà bồ`khoái nhìn về` phía gã như dò hỏi, gã trầ`m ngậm, không biểu thị gì. Hà bồ`khoái cắ`n rắ`ng, phá` tay, bắ`n thủ hạ kia lập tức rút đon đao ép tới. Người xung quanh thắ`y có chuyện đã sớm nhường chỗ, lập tức dư ra một khoảng trồ`ng, Kim hòa thượng lầ`m lắ`m đứng giữa. Chúng nhân bắ`y giờ đã cảm thắ`y hòa thượng kia là một hán tử ngay thẳng, kẻ có giế`t người thật cũng chưa chắ`c là việc xắ`u, tuy nhiên công sai làm việc, ai dám nhiề`u lời, chỉ mong tai ương không dây tới mình là xem như vạn hạnh rồ`i.

Hà bồ`khoái cười lạnh: “Cháu trai của Lưu Kỳ Lưu đại soái mà người cũng dám giế`t, thật đúng là không còn vương pháp, Kim hòa thượng, lầ`n này người phiề`n phức to rồ`i... còn chưa bắ`t lại!”

Vừa dứt lời, bốn gã bỏ khoái lập tức xuất thủ, họ nhanh, hòa thượng càng nhanh, thiếp t trưng trong tay khua lên, hất một cái đĩa đánh thẳng vào đầu một gã công sai, miệng cười nói: “Lão tử bình sinh giết người chính là phường quan to rộng tuế ch, công tử thiếp u gia, đây là tính khí trời sinh của lão tử, thấy bọn nó ức hiếp người tốt thì ta bực mình, giết một đứa ít đi một đứa, giết hai đứa bớt hai đứa.” Lúc đang nói, mấy người đã quăng đầu một chỗ, chỉ khổ mấy thứ bàn ghế chén bát kia, bị người ta tung đi hất lại, chẳng mấy chốc đã loảng xoảng vỡ tan.

Hòa thượng kia tuy không đánh thoát ra được nhưng một cây thiếp n trưng vẫn vung vù vù. Món binh khí này của hòa thượng ở trong phòng có chút không triển khai được, bốn công sai kia thì chỉ lấy khéo chế mạnh, quăng lấy khiên cho hấn chẳng động đậy được. Hòa thượng càng đánh càng buồn bực, miệng mắ ng tới rung trời lệch đất, nhưng ra tay lại chẳng thấy hiệu quả, thấy cứ quăng chiế n thế này không biết bao giờ mới xong, trong lòng đã có chủ ý, thấy có kẻ một đao chém tới liền không tránh nữa, một trưng đánh lên mình kẻ khác, tuy chân hòa thượng bị chém chảy máu nhưng kẻ bị hấn đánh trúng lại càng bị thương nặng hơn, một chân lập tức gập xuống, không thể tái chiế n. Hòa thượng cười nói: “Thôn g khoái, thôn g khoái, thứ lão tử thích giết nhất chính là công sai.” Nói rồi, chớp mắ t chiế m được ưu thế, càng cười mắ ng chửi không thôi.

Hà bỏ khoái trước vẫn lạnh lùng đứng cạnh tụ thủ bàng quan, bây giờ chợt một đao đánh tới, đao như độc xà thổ tín, trên vai hòa thượng liền thấy có máu, nhoàng một cái, Hà bỏ khoái lại lui ra lạnh lùng quan chiế n, hòa thượng giận dữ mắ ng: “Ngắ m ngắ m đánh lén, cái thứ hảo hán ở đâu thế!”

Hà bỏ khoái kia lạnh lùng nói: “Ta là bỏ khoái, chẳng phải hảo hán, ngươi là cường đại, tự nhiên càng không phải hảo hán.” Rồi

nắm cơ hội, bày thế như định hành động, hòa thượng lên này đã đề phòng, vội vàng che kín chỗ hở. Hà Trừu Đầu lại chẳng động nữa, trên eo hòa thượng đã lộ ra chỗ hở, bị người khác lại một đao vạch phá áo, thiêu chút nữa rách bụng lòi ruột.

Người bên ngoài tuy không biết võ nghệ nhưng cũng hiểu cứ đánh thế này, hòa thượng tất bại vô nghi. Người ngồi bàn nọ chợt nói: “Kim hòa thượng, niệm tình người là trang hán tử, mau mau bỏ vũ khí xuống theo ta đi, miễn phải chịu nhục.”

Hòa thượng giận nói: “Người lại ở đó mỉa mai gì đây, theo người đi chính là nhục, cái gì mà miễn phải chịu nhục! Hòa thượng ông đây chính là chiến tử cũng không muốn nhìn nhà người giả nhân giả nghĩa mèò khóc chuột kiêu đó.” Lúc nói, tăng bào lại bị rách thêm hai miếng, may mà chưa bị thương, chỉ thấy hòa thượng mặt mày hung ác, áo rách tung bay, trở thành nhà sư điên chính cống.

Bỏn thanh đao quăng chặt lấy hòa thượng, Hà bỏ khoái lại thấy được khe hở, một đao chém tới, nhát đao này của gã nhắm vào vai trái hòa thượng, chỉ cần đỡ thủ, sợ gì không chặt xuống được một cánh tay. Lại chợt nghe có tiếng huýt gió, trước khi hất xuống đao đã có ba cái đòn gánh khóa lấy ba thanh đao của ba gã công sai kia, hòa thượng rảnh tay, lập tức toàn lực đánh trả, một trượng khóa lấy chiêu Hà bỏ khoái đánh tới. Binh khí của hòa thượng thô nặng, lúc cứng đối cứng tự nhiên có lợi. Lên này Hà bỏ khoái không chiếm được tiện nghi, đao bị toác một vết lớn, cổ tay cũng bị chấn cho tê rần, cơ hô không cầm nổi đĩa ăn cơm nữa, trong lòng cả kinh, ăn phải một phen lỗ không nhỏ. Nhìn ba người cầm đòn gánh lại là ba hán tử bộ dạng thôn dân hiền lành chân chất, đều là dáng vẻ nông dân điển hình, mặt mày chất phác, nhận ra được đây là ai, Hà bỏ khoái lập tức cười lạnh, nói: “Trương Nhân, Trương Nghĩa, Trương Dũng, ta vốn định thả các người một lên, đây là các người tự mình tìm tới cửa. Xem ra các người cũng có liên quan tới án này. Chớ cho

rằng cây chửi võ công Hổn Giang Long truyền lại là các người có thể xưng tên tuổi trên giang hồ, quan gia chính đang tìm lỗi lầm của các người mà chưa được đây!”

Ba người kia rõ ràng là huynh đệ, lão đại lão nhị thoạt nhìn có vẻ rất thật thà, chỉ có lão tam xem ra là giống thanh niên nóng nảy, hấn liền lên tiếng trước: “Người cày ruộng bọn ta với thứ ăn thuê các người vốn là thể bất lưỡng lập, hôm nay có liêu cái thân này cũng không thể để người giết ân nhân của bọn ta được.”

Hà bồ khoái cười âm lãnh: “Hừ, ân nhân? Bọn bây với Kim hòa thượng đúng là một phường, thể cũng đủ để chém đầu các người rồi... Vậy việc giết Lưu công tử hiển nhiên các người cũng có phần? Ngài là hậu nhân của công thần, các người tới ngài cũng dám giết, thật quá mức xứng bậy! Hắc hắc! Cho dù hôm nay ta không xuất thủ thì cũng có người sẽ xuất thủ.” Nói rồi liếc người đội nón gõ bàn nọ, hấn biết hiện Kim hòa thượng có thêm ba trợ thủ, chỉ sợ đô i phó không dễ, cho nên muốn dẫn lửa đốt núi. Người kia lại chẳng nói chẳng rằng. Trong ba huynh đệ vẫn là người trẻ tuổi nhất, tiến lên một bước, nhìn hai huynh trưởng nói: “Đại ca, nhị ca, hai người vẫn nhìn được, đệ nhìn không nổi nữa rồi. So với việc bị đâm chuột đờng này từ từ gặm nhấm tới còn da bọc xương, chẳng bằng thối khoái liêu một trận.” Hòa thượng kia liền vỗ vai hấn một cái, nói: “Được, tay họ Trương này được, tuy hòa thượng giúp các người một lần nhưng trước gió trong lòng nhìn không lọt cái dạng cạm cũi cây của các người, không ngờ người hóa ra lại là hán tử nhiệt huyết.”

Thanh niên kia cười ngượng, sang sảng nói: “Hôm nay tôi sẽ nói rõ ràng cái đoạn kỳ án này, để mọi người nghe xem, người trong quán này đều không thân không thích với bọn tôi, đúng sai phải quấy tự có công luận, bây giờ bọn tôi có chết cũng sẽ không để Kim đại sư

bồng dung chịu oan, mà cũng sẽ đem nỗi oan khiên của mình rửa sạch với thiên hạ.”

Lưu Kỳ vốn là danh tướng thời trung hưng, giết địch lập công, có ơn huệ với dân chúng, mọi người lúc trước nghe kẻ Kim hòa thượng giết là cháu của ông, đều không khỏi cảm thấy hòa thượng này lỗ mãng, giờ nghe lời nói của gã này tựa hồ bên trong còn có nội tình khác.

Thanh niên kia chỉ đại ca mình, nói: “Chư vị, xin nhìn coi, ba huynh đệ tôi khỏe mạnh, trông mười lăm mẫu ruộng, đáng ra nên đủ sống qua ngày rồi nhưng thuê thân có ba tháng, dân đen lại phải nộp một đấu, đại ca tôi hơn ba mươi rồi vẫn chưa thành thân, tới tận năm nay mới gom đủ tiền cưới chị dâu.” Người xung quanh không hiểu thế nào lại liên quan tới chị dâu gã, gã này nói năng thật không lành lợi bằng tiểu cô nương kia. “Không ngờ người chị dâu này của tôi còn chưa nhập môn thì đã bị Lưu công tử nhìn trúng. Chúng tôi nào biết được, mà tới cả chị dâu chỉ e là cũng không biết, nàng vốn là con gái nhà bán đậu phụ trong thành Hồ Châu, thế nào mà lại rước lấy một trường đại họa vào thân. Cảnh chỗ chúng tôi còn có một phú hào, gọi là Chu Đại Hữu, nhà có mấy chục khoảnh đất, là bá chủ một phương, mười mấy năm nay đã nhìn chằm chằm vào mười mấy mẫu ruộng trong tay ba anh em tôi... Có được mảnh đất này của chúng tôi, ruộng của gã liền thành một mảnh, bèn ngấm ngấm cả ngày tính kế, ngặt vì thấy mấy huynh đệ chúng tôi có mấy người đây nên mới không bị hấn đoạt mất.”

Nói rồi khuôn mặt gã hiện nét bi thương. “Nào ngờ, chị dâu tôi mới vào cửa được ba ngày, ba anh em tôi ra ngoài thăm đất, lúc về đã thấy chị dâu bị giết rồi, trên người không một mảnh vải, đầu lâu cũng không thấy đâu, ba anh em tôi hoảng sợ, mới khuyên đại ca nén cơn khóc lóc, vội vàng báo quan. Không nghĩ tới mắc phải nỗi oan bằng trời, chúng tôi mới tới sảnh quan thì đã bị huyện lệnh gông

lại, ném vào nhà ngục, nói là ba anh em tôi lấ y chung một vợ, luân phiên cưỡng gian không được, bèn giết người diệt khẩu, định vào đại tội, lập tức tống vào đại lao, định sau thu sẽ đem ba anh em tôi trăm quyết, đây há chẳng phải oan uổng tày trời sao! Nhưng phép quan như thế, dân đen biết làm sao? Ca ca tôi sợ liên lụy bọn tôi, chỉ đành một mình nhận tội, nói mình với chị dâu nhất thời bất hòa, mới động chân tay, tôi với nhị ca chẳng biết gì, chị dâu là do một mình mình giết, huyện lệnh mới thả hai chúng tôi ra. Đại ca trong lao, nha môn đòi nộp phí, chúng tôi muốn cứu đại ca thì phải nộp ngân lượng. Nhưng tiền trong nhà lúc cưới chị dâu đã dùng hết rồi, chỉ còn lại có mảnh đất. Chu Đại Hữu là thân thích của huyện lệnh, nhân chấy nhà tới hỏi của, mười lượng bạc liền mua đứt mảnh ruộng tốt của chúng tôi, mà đại ca tôi vẫn y nguyên, không được thả ra.”

Cái việc phú hộ chiếm đất bán nông này bấy giờ quan Tư Không nhìn quen rồi, mà mọi người cũng không lấ y làm lạ. Thanh niên kia chỉ hòa thượng, nói: “Nếu không phải nhờ vị đại sư này, ba anh em chúng tôi vẫn một mực mù mờ không biết gì. Hôm đó, hai anh em chúng tôi đi thăm đại ca xong, dọc đường về nhà ôm đầu gào khóc, không ngờ vị đại sư này vừa hay đi ngang qua, thấy chúng tôi khóc, người mới hiểu kỳ, ghé một bên nhìn. Chúng tôi cũng không có lòng nào để ý tới, lúc sóng chết đến nơi rồi, mắt thấy huynh trưởng cùng mẹ sinh ra sắp chết oan trong ngục, làm sao không lòng dạ rồi bời cho được. Không ngờ đại sư thấy chúng tôi khóc lóc không ngừng, người mới bực mình, đột nhiên đi tới, mở miệng mắ ng chúng tôi: “Hai thầ ng đàn ông, lẽ nào bị cắ t cu rồi? Gào gào khóc khóc, còn ra cái gì nữa!””

Mọi người thấy hắ n kể lại lời tục tĩu của hòa thượng kia, trên mặt lại hoàn toàn không có oán giận, không khỏi buồn cười. Chỉ nghe hắ n kể tiếp: “Anh em tôi lúc ấy không có lòng dạ cãi vã với ông

ấy, cũng không thêm bận tâm. Vị đại sư này tuy thô lỗ nhưng rất nhiệt tình, lại truy hỏi tiếp, sau cùng bị đại sư ép quá, chúng tôi liền kể lại hết đầu đuôi sự tình. Đại sư ngò i đấ y nghĩ ngợi một lúc, chúng tôi cũng chẳng biế t người đang nghĩ gì, chỉ thấ y mãi lúc sau, mặt trời đã chiế u khiế n đầ u đại sư vẫ đầ y mô` hôi, người vẫn ngò i yên bấ t động, đời này tôi đứ ng là chưa từng gặp đượ c ai nhiệt tâm như thế . Rồ i đại sư bỗng nháy bật dậy, to giọng nói: “Không đứ ng, không đứ ng”, chúng tôi mới hỏi có gì không đứ ng, ngài không đấ p, lại nghĩ tiế p, hô i lâu chộ t cười ha ha, nói: “Không phải lo, ta muố n xem, người chị dâu kia của ngươi chề t thật hay chưa?”.

Anh em tôi nghe mà ngấ y ra, chúng tôi tận mắ t nhìn thấ y thì sao mà sai đượ c? Mới đem câu này hỏi xem ông ấ y nói sao? Đại sư mới hỏi: “Đại ca các ngươi đứ ng là mới kề t hôn có ba ngày?” Chúng tôi gậ t đầ u, ngài lại hỏi: “Vậ y hai người họ ngủ với nhau là ban ngày ban mặt hay buổi tồ i? Có thấ p đèn hay không?” Câu hỏi này khiế n tôi mù mờ, mới nghĩ ngươi là người xuấ t gia, sao có thể nói ra miệng những lời này, còn bày trò cười, không phải là khinh người quá lắ m sao! Chúng tôi lập tức nổi giận, đang định xông vào đấ nh, không ngờ câu tiế p theo của ngài rấ t có lý: “Không phải cái xác ấ y không có đầ u sao? Lại không có y phục? Không thấ y mặt mũi, huynh đặ các người thấ y, sao xác định đấ y là chị dâu ngươi? Nữ nhân trầ n truồ ng ngươi thấ y đượ c bao nhiêu rồ i? Ngươi làm sao biế t cái xác ấ y không phải là của người khác, mà chính là chị dâu ngươi? Đừ ng lo, ta đã đoán đượ c người đó quyế t không phải chị dâu ngươi, hung thủ thật sự làm thế` để che mắ t người khác, khiế n người ta cho rằ ng người chề t là chị dâu ngươi để tiện bê` động tay chân thôi, nế u không đã giế t chị dâu người rồ i lại còn cắ t đầ u làm gì? Cho vui à? Có thể làm bô tiể u đêm sao?”.

Mọi người nghe mà buồ n cười, nhưng cảm thấ y lời hòa thượ ng tuy thô tục nhưng trong thô tục có tinh tế , án này đứ ng là khả nghi

thật.

“Đại sư nghĩ ngợi một lúc lại hỏi: “Các người có thù với ai không? Quanh đây mấy ngày nay có nhà nào thất lạc con gái không?” Hai ngày nay, anh em tôi cuống cuống chuyện bản thân, còn quản gì việc khác? Anh em tôi trước giờ vẫn hòa hợp với láng giềng, chỉ vì chuyện bán ruộng mà có chút mách mớ với Chu Đại Hữu, ngoài ra thất p thoáng nghe nói một đứa con gái của Vu Lão Thuyên làm nha hoàn cho Chu gia mấy hôm trước đã bỏ trốn, lúc ấy cũng không chú ý. Giờ kể mấy chuyện ấy cho đại sư nghe, ngài lại nghĩ một lúc, cuối cùng vỗ đầu, nói: “Không sai, chính là Chu Đại Hữu này!”, nói xong liền lảng lảng rời đi, bọn tôi không hiểu, đang định đuổi theo hỏi, chỉ nghe đại sư nói: “Sau ba ngày nữa, ta sẽ quay lại trả cho các người sự trong sạch”.”

“Ba ngày sau, hai anh em tôi đang ngồi trong lều cỏ, lòng vẫn ghi nhớ chuyện này, không biết vị đại sư đó có trở lại hay không? Chợt thấy đại sư toàn thân đầy máu, tay cầm đầu người lác lác lư. Sau lưng ngài là đại ca tôi, thứ cầm trong tay kia chính là đầu của Chu Đại Hữu. Bọn tôi bị dọa đến ngất người, nhưng không dám hỏi, thấy đại ca được cứu ra, trong lòng vừa mừng vừa sợ, liền chuẩn bị rượu, mời đại sư uống một hớp, uống xong mới tính đường chạy trốn. Đại sư vừa uống rượu vừa kể lại đầu đuôi. Ngài hỏi: “Người có biết cái xác ấy là ai không?”, đại ca tôi rơi lệ đáp: “Là vợ tôi.” Đại sư liền phun nước bọt, mắng: “Ốc lợn, tởm mình còn không nhận ra được, bị bắt là đáng! Ta tra ra rồi, cái xác ấy chính là khuê nữ của Vu Lão Thuyên làm nha hoàn trong nhà Chu Đại Hữu. Nó vì làm vỡ bát ngọc liền bị Chu Đại Hữu đánh chết, giết xong lại sợ bị người ta truy cứu, mới nghĩ ra cách ác độc, chặt đầu lột quần áo ném vào nhà các người, rồi bắt vợ người đi, vu cho người giết người, hấn lại có thể thừa cơ chiếm đất của các người”.

Chúng tôi đề`u ngậy ra, mới hỏi: “Thê` chị dâu đâu?” Đại sư cười ha ha, đáp: “Đang khoái hoạt cùng một gã thiê`u gia họ Lưu. Chu Đại Hữu thú nhận hê`t rô`i, các người không biê`t chị dâu các người vô`n có chút lảng lơ, sớm đã bị thiê`u gia họ Lưu kia nhìn trúng. Nê`u chẳng phải Chu Đại Hữu tìm được người giao cho Lưu thiê`u gia, chỉ dựa vào mình Chu Đại Hữu hắ`n, cái án này lại có thể kê`t thúc tron` tru thê` sao?”.

Mọi người nghe mà lung đở`m ô` hôi, mới nghĩ Chu Đại Hữu này âm mưu thật độc! Trương Dũng lại kể tiế`p: “Đại sư không chịu nhận ba người chúng tôi đập đầ`u, mắ`ng bọn tôi hèn yê`u, không có chí khí, không dám vào thành đoạt lại chị dâu, ngài tức giận bỏ đi, nghĩ lại thì chính là cứ như thê` đi giê`t Lưu công tử, Lưu Kỳ Lưu đại nhân tuy là có ơn với thiên hạ thương sinh, nhưng giê`t Lưu công tử nọ lại thực sự là có nguyên nhân, không phải cái sai của vị đại sư này.”

Chúng nhân nghe rô`i cũng ngắ`m ngắ`m gật đầ`u, hòa thượng kia lại ha ha cười: “Nói cái gì đúng với sai! Xin chúng nó tha cho à? Hòa thượng ta giê`t người chính là giê`t người, không quản đúng sai. Người sợ con mẹ nó vương pháp, đầ`y chỉ là vương pháp của một mình Triệu lão nhi, bủa giãm chính là đắ`m cá nhỏ trùng nhép xám xịt các người, lão quản gì thương sinh bách tính thiên hạ?” Nói rô`i, liê`c nhìn bắ`n phía, thầ`n sắ`c khinh miệt.

Thẩm Phóng thắ`y hắ`n một mực thô` lỗ, tục tĩu nhưng lời này lại cực kỳ sâu sắ`c, nghĩ một hô`i càng thắ`y khắ`c sâu vào lòng, quay sang nhìn Tam Nương Tử, chỉ thắ`y trên mặt nàng cũng toát lên cảm giác gặ`p kẻ tri âm.

Người bên cạnh chỉ cảm thắ`y lời này chẳng biê`t kiêng kị, đơn giản là công nhiên tạo phản. Hà bỗ` khoái cười lạnh: “Kim hòa thượng, nói thật đi, lâ`n này người chạy tới đây rô`t cuộc là theo hiệu triệu của kẻ nào? Tới để làm gì? Khai ra, ta sẽ tha cho người một mạng.”

Kim hòa thượng cười ha ha: “Ta hả, ta đê n chính vì chuyê n tiêu này; người nào kêu gọi hả, chính là không nói đư ợc, không thể nói!” Nói rồ i, hắ n đột nhiên bật người, một chươ ng đánh tới người đội nón ngô i ở bàn nọ, miệng nói: “Lão tử chơi nửa ngày, tiểu tử người cũng tới chơi đi, chuyê n tiêu này lão tử không cướp nữa, trước tới đầ u với người.”

Hà bồ khoái lộ vẻ vui mừng, tựa như đúng với ý địn h, gã chỉ sợ Kim hòa thượng không ch ọc người này! Hà bồ khoái nhắ c tay, sai bồ n tay thủ hạ chăm chú trông ba anh em Trương gia, còn mình chắ p tay đợi người kia xuấ t thủ.

Người ngô i bên bàn nọ chẳng buồ n đứng dậy, tùy tiện đưa tay ngăn liê n hóa giải luôn một chiêu của Kim hòa thượng, trả một chiêu Kim hòa thượng liê n bị bức tới mức chỉ có thể tự vệ, lại một chiêu nữa, mọi người đê u không kịp nhìn rõ thì Kim hòa thượng đã lùi liên tiế p mắ y bước, lồ ng ngực nhắ p nhô hít thở một trận. Vừa rồ i chúng nhân đê u từng thắ y Kim hòa thượng sức lớn chiêu nặng, nhưng không biế t tại sao chạm vào tay người này thì hoàn toàn chẳng có tác đ ụng, đúng là “cờ sai một nước, trời tay trời chân”. Kim hòa thượng quả đúng đ ững mãnh chẳng sợ chề t, gào nói: “Chu Phi Sách dưới trườ ng Lưu lão nhi quả nhiên lợi hại, danh bắ t hư truyê n!”, nòi rồ i lại vung trườ ng đánh tới, hòa thượng đã dùng tới bản sự giữ nhà “phong ma trườ ng”. Người nọ ngô i tại chỗ, tùy tay chiế t chiêu nhưng không hê hoàn thủ, hẳn là nghe xong một phen nói năng vừa rồ i lòng sinh mâu thuẫn, không biế t rộ t cuộc nên hay không nên bắ t Kim hòa thượng này, mà bắ t rồ i thì lại phải làm thế nào. Hắ n là ái trườ ng dưới trườ ng Lưu Kỳ, quan hệ với Lưu phủ rấ t sâu, không bắ t người về, thật không biế t giao phó thế nào mới đư ợc; mà bắ t hòa thượng về quả thật là không nhẫn tâm. Hắ n từ lâu đã biế t Lưu công tử kia làm người thế nào, cậ y vào uy thế của chú, quả đúng không gì không làm, mọi người ngại thể diện, cũng

không tiện nói với Lưu Kỳ. Bấy giờ thầy Kim hòa thượng không biết tiên thoái, trong lòng buồn bực. Cuối cùng, hấn cắn răng, một tay gạt đi thế công của Kim hòa thượng, tay kia vừa duỗi đã hướng tới khóa họng Kim hòa thượng, đây là “Trường Bạch tỏa hậu thủ” nổi tiếng, bàn tay dựng thế, cổ tay phát lực, ngón tay phá họng, Tam Nương Tử bên kia nhướng mày, trong đám tiêu sư cũng rung động một trận, đều nhận ra cái hiểm độc của một chiêu này. Kim hòa thượng hoảng hốt, liệu được không tránh nổi, thân sắc ngang ngạnh, cất tiếng cười ha ha, không lùi mà tiến, cũng chẳng quản cánh tay kia, song chưởng hướng thẳng tới ngực người kia đánh tới, đây chính là lối đánh liên mạng. Người kia cả kinh, thân hình lùi lại, khiên cho chén bát rơi xuống đất, kêu loảng xoảng, trong lòng không khỏi giận dữ, một chiêu kia của hấn vốn chỉ muốn chế trụ hòa thượng, không ngờ hòa thượng này lại dũng mãnh như thế, có gan liên mạng. Hấn đô ỉ địch trước nay chưa từng lỗ mặt tiên cơ, vừa rồi sơ ý, vì tự cứu mình, lập tức từ chụp hóa móc, chưởng hình đổi thành mỏ hạc, chính là đau lòng hạ sát thủ! Mắt thầy hòa thượng sắp phải cổ họng vỡ nát, hồn về tây thiên, ba anh em họ Trương đều kêu “Không được”, Thẩm Phóng cũng khom người, chợt thấy một bóng người xông thẳng tới, đánh vào ngực người ngỗ ỉ bàn nọ, hấn chính là đánh vào chỗ không thể không đỡ, người ngỗ ỉ bên bàn kia tay vốn là sắp đánh tới cổ Kim hòa thượng lại không làm sao được đành phải lật lại nghiêng đón chưởng đang đánh tới, nhưng vẫn dùng tay kia vỗ vào đầu Kim hòa thượng. Hai người vừa chạm nhau thì đều chấn động, người xuất thủ tương cứu kia liền thò ra một ngụm máu nhưng thân thủ không ngừng, kéo Kim hòa thượng lùi lại một trượng, ngừng ngay ở cửa, thuận tay đánh rụng đơn đao của một bồ khoái, rồi hướng về ba anh em họ Trương quát: “Chạy!” Ba anh em họ Trương ngậy ra, họ phản ứng quá chậm, lại do dự một lúc, bấy giờ thời cơ trở nên chạy chỉ còn thoáng chốc, ngẩn ngừ như thế, Hà bồ khoái đã đem bốn công sai kia khóa kín đường đi.

Kim hòa thượng tuy thoát hiểm nhưng trên cái cỏ thô dày lưu lại một vết tím, trông rất dọa người. Hòa thượng hít thở đã có chút khó khăn nhưng vẫn hướng về phía người bên bàn nọ, cười nói: “Rốt cuộc ngươi vẫn phải đứng dậy rồi!” Tựa như rất vui vẻ, người ở chỗ cái bàn kia gỡ chiếc nón trên đầu xuống, để lộ một khuôn mặt chữ quắc, sắc mặt hiện vẻ giận dữ nhưng vẫn khí vũ hiên ngang. Vừa rồi, tuy hấn hung hiểm đánh lui hai người kia nhưng ngực cũng đã bị Kim hòa thượng quét trúng, trong ngực nôn nao không dứt, bèn lạnh lùng nói: “Không ngờ “hoạt mộc đầu” Vương huynh cũng tới rồi, may kẻ trộm sông cướp bể vẫn là đi cùng một đường.”

Kim hòa thượng nhìn người vừa ra tay tương cứu kia, thân sắc rất hiền hòa, nói: “Vương Mộc, ngươi cũng định không lại lão tiểu tử này, việc gì phải khổ thế?”

Người tên Vương Mộc tuổi tác không lớn, khuôn mặt cứng ngắt, bộ dạng thiếu niên già dặn, hấn vỗ ngực nói: “Ta... đã gọi ngươi tới đây, tự nhiên nên cùng sống cùng chết.”

Hòa thượng than: “Xem ra chuyện tiêu ngân này cướp không được rồi, có điều dù cho chúng ta có chết, bọn chúng cũng chẳng thấy được hàng chuyển tới đâu kia, chỉ là, chỉ là, ngươi nói người kia hiện đang cấp bách như thế, chúng ta giúp hấn chuyện đại sự này không thành rồi. Hòa thượng chết cũng chẳng đáng gì, ngươi chết rồi chuyện đại sự kia ai làm bây giờ?”

Vương Mộc đáp: “Có việc ắt có người lo... Hôm nay, huynh đệ ta liên thủ, trước cứ xem xem có ứng phó nổi Trường Bạch phi tảo Chu tướng quân dưới trướng Lưu lão soái năm xưa cùng đại tiểu tảo hâu nhất thập cửu thủ của hấn không!”

Kim hòa thượng gật đầu, nói rồi hai người tựa lưng vào nhau, tuy người mang vết thương nhưng sát khí vẫn bức người, thế như

hùm beo.

Không khí trong phòng căng như bong bóng, chợt nghe có người nói: “Chu tướng quân, xin nghe lão nói một câu.” Chu tướng quân quay đầu lại, thấy nơi cất lên tiếng nói có hai lão già. Hai người cũng không xem là quá già nhưng mặt mày phong sương, chẳng hề bắt mắt. Hai người đều một thân áo vải gai giày cỏ, một người mặt xám xanh, ánh mắt âm trầm, người kia lại râu lùn thấp, mái tóc màu vàng. Lúc hai người đó ngó đi thật chẳng khác gì những người xung quanh, tựa như nước nhỏ vào biển, hoàn toàn không khác biệt nhưng vừa đứng dậy liền có một loại khí thế khiến người khác không dám coi nhẹ.

Chỉ thấy người bên trái ôm quyển “Lão hủ Đỗ Hoài Sơn”, người kia khom người: “Tiểu lão nhi Tiêu Tứ Ân.”

Chu tướng quân cau mày, người có danh cây có bóng, biết đây là nhân vật có tiếng trong nghĩa quân Hoài Bắc, chỉ đành đáp lễ, nói: “Hoài Tứ nhi lão, ngưỡng mộ đã lâu, không biết có gì dạy bảo?”

Lão già bên trái than rằng: “Không dám, không dám. Vô n là tiểu lão nhi cũng không nên lắm chuyện, dựa vào hai anh em lão đây, cũng không dám khuyên Chu tướng quân thế này thế nọ. Nhưng mấy người hậu sinh này tuy có làm bừa làm bậy đôi chút nhưng cũng là do nghĩa khí, một thân nhiệt huyết hiêm có, lại nói chuyện kia, Lưu công tử vô n không đúng, cứ thế bắt đi chịu tội cũng có chút đáng tiếc, triều đình vô n có luật sung quân giảm tội, nếu bọn họ tình nguyện, không bằng bảo bọn họ tới Hoài Thượng, kháng Kim giết địch, chế t nơi biên cương, đối với mấy người họ mà nói, cũng là cảm thấy chế t không oan khuất rồi; đối với Lưu lão soái mà nói, cũng tính như kết thúc đoạn ân cừu này.”

Họ Chu nọ nhíu mày, ánh mắt dịu xuống tựa đang cân nhắc. Bả̀ng vào thể diện hai người Đỗ, Hoài, hắ n tuy không tiện không nề nhưng ân tình của Lưu Kỳ đố i với hắ n cực nặng, hắ n không đê ́n mức vì một câu của hai người này liê ́n thu tay tại đây, chỉ là Kim hòa thượng tuy việc kia làm quá đáng nhưng cũng không thể tính là sai, Chu tướng quân bởi thế ́ không khỏi trầ m ngâm, lại nghe hai lão già kia nói: “Chúng tôi cũng biế t Chu tướng quân cứ thế ́ mà về ́ thì khó gặp chủ xưa, bọn lão đây nói cũng không đáng gì nhưng Chu tướng quân cứ xem như nề mặt người nọ ở Hoài Thượng đi, năm xưa ngài từng ký “Đào tử lệnh⁽²²⁾” với Lưu lão soái, hiện giờ bên người ngài cũng quả thật thiế u người, tiểu lão nhi thay mặt ngài xin về ́ cái mạng của năm người này, Chu tướng quân thắ y sao? Dù Lưu lão tướng quân có biế t, hắ n cũng không khiến trách gì.”

Chu tướng quân nhướn mày: “Hoài Thượng?”

Lão già kia khẽ cười, chợt đưa một ngón tay trái vẽ một vòng nhỏ trước ngực, sau đó đưa lên cạnh miệng ngựa đầ u, giồ ng như đang uồ ng rượu. Kim hòa thượng trên mặt đang cứng ngắ c không phục, vừa thắ y tư thế ́ ấy vẻ hung dữ bỗng nhiên rút sạch, tựa như lập địa thành phậ t. Lão già lại rút trong người ra một tờ giấ y làm bả̀ng da dê, ắ t hắ n là cái “Đào tử lệnh” gì đó, tung về ́ phía Chu tướng quân.

Chu tướng quân tiế p lắ y, thắ y tư thế ́ kia, gậ t đầ u lĩnh ý, rô i chợt nhắ c ly rượu, một hơi uồ ng cạn, nói: “Được, nề mặt người kia.” Giậ m chân một cái, người đã phóng ra ngoài cửa, chỉ nghe có tiế ng vó ngựa, hắ n vừa rô i trực tiế p nhảy lên lưng ngựa rô i, mọi người còn chưa kịp phản ứng, hắ n đã lao vào cơn mưa.

CHƯƠNG 4

SÊN VÀNG

Ngoài điếm, mưa càng rơi càng lạnh lẽo, men hiên nhà mái ngói, chảy miết không ngừng. Qua một phen náo nhiệt, kẻ gan bé sợ phiến sớm đã trở về phòng, má y bàn còn người ngồi lại đều là hạng to gan cả. Người trong tiêu cục vẫn ở lại, Kim hòa thượng, Vương Mộc cùng ba anh em Trương gia tụ vào một chỗ, hẳn họ vốn đã có hẹn trước; hai lão già Đỗ, Tiêu vẫn ngồi nguyên xi trong góc, thiếu niên mặc áo đen vẫn ngủ gục chưa tỉnh; ông cháu lão đầu mù chẳng có nơi nào để đi, đành cứ ngồi cạnh lò sưởi; còn có Thảm Phóng, Tam Nương Tử cùng má y kẻ qua đường to gan lớn mật từng trải thế đời. Chỉ khó xử cho Hà Bồ Khoái cùng Lai Phúc sáu người kia, đi cũng không được mà ở cũng không xong, cứ phải gượng gạo tại chỗ.

Tam Nương Tử thấp giọng nói với Thảm Phóng: “Đỗ Hoài Sơn kia hiệu là Động minh thủ, Tiêu Tứ Ân trên giang hồ hiệu là Luyện đạt kiếm, là hai nhân vật cực kỳ lợi hại trong giang hồ, nghe nói mấy năm gần đây chuyên lo liệu lương thảo, chiêu binh mãi mã cho nghĩa quân Hoài Thượng. Hai người này đều là cáo già, Động minh, Luyện đạt một đời rất ít giao thủ với người khác, đánh không lại thì tuyệt đô i không đánh, đã đánh thì nhất định không thua.” Thảm Phóng khẽ gật đầu, Tam Nương Tử lại ngẫm chỉ Tãn lão gia tử nói: “Vị phó tổng tiêu đầu Lâm An tiêu cục kia họ Tãn tên Ôn, ngoại hiệu Ôn như Thái Sơn, áp tiêu ba mươi năm, thời buổi binh đao loạn lạc nhưng trước giờ chưa thất thủ lần nào, tên tuổi lẫy lừng quyết không phải hạng thùng rỗng, má y người Kim hòa thượng so với họ vẫn non lắm.”

Thẩm Phóng hỏi: “Nàng làm thế nào mà biết hết thế?”

Tam Nương Tử bật cười: “Chàng quên thiếp chính là nữ cường đạo giết người phóng hỏa sao?”

Đèn đu trong quán tối tăm, ánh lửa chiếu trên nền đất vốn có chút quái dị nhưng ánh lên mặt Tam Nương, chỉ cảm thấy xinh đẹp động lòng, phong tình vô hạn. Người bên cạnh cũng thấy kỳ lạ, không hiểu sao đôi vợ chồng vẫn sẵn sàng lại can đảm như thế.

Tên lão gia tử phía tiêu cực bên kia bỗng ngẩng đầu, nghiêng tai nghe ngóng, sắc mặt khế biến. Không hẹn mà cùng, Đổ, Tiêu hai người nhìn nhau một cái, thân sắc tựa cũng kinh ngạc, vành tai trái của Tiêu Tứ Ân càng đột nhiên vểnh lên, hơi thở cũng nín lại. Qua một hồi, mọi người mới nghe thấy trong tiếng gió mưa bên ngoài vọng tới từng hồi từng hồi nhạc ngựa, thập thoảng trước sau, lẫn trong tiếng gió mưa, di chuyển không ngừng. Đây tuyệt đối không phải một con tuấn mã, nói không chừng phải là ba hoặc bốn chục con tuấn mã, tiếng vó giẫm loạn, không biết vì sao lại phải phi chạy trong đêm mưa. Sắc mặt Vương Mộc liên động, nghĩ một chút, chợt nói: “Đề kỵ?”

Sắc mặt Kim hòa thượng liên trở nên căng thẳng, vểnh tai lắng nghe, gạt đầu, bực bội nói: “Hình như đúng.”

Vương Mộc lâm bẫm: “Sao lại nhiều như thế?”

Ba anh em Trương gia cũng cảm thấy lo lắng, Kim hòa thượng trước nay hiên ngang, giờ cũng phải vươn tay cầm lấy thiềm trượng, Vương Mộc bậm chặt môi, dù là Tên Ổn bàn bên kia cũng chẳng hề thoải mái.

Thẩm Phóng lầy lăm lầy, không biết vì sao người trong quán ai nấy đều hoảng hốt, chỉ có mấy người Hà bả khoái là trên mặt lộ

vẻ vui mừng. Một lúc sau, Tân Ổn bên kia mới thả lỏng chân mày, nói: “Không phải tới bên này.”

Đỗ Tiêu nhị lão bên kia cũng gật đầu, hai bên bọn họ vốn không liên quan gì tới nhau, rõ ràng vì chuyện Đê ký bất ngờ xuất hiện đã phá đi lẫn ranh giữa hai bên. Mọi người nghe thế mới yên lòng một chút. Lại thấy Tân Ổn quay đầu nhìn sang phía hai người Đỗ, Tiêu gật đầu, khuôn mặt lộ vẻ hàm súc, xem như một nụ cười, thấp giọng hỏi: “Là vậy giết?”

Hai người kia sắc mặt ngưng trọng, trầm ngâm một lúc rồi gật đầu.

Đây là mấy lão gia từng hô dựa vào kinh nghiệm mà phán đoán, xung quanh tự nhiên tin phục. Ba người kia cũng không nói tiếp, trong lòng lại đang nghĩ: là nhân vật nào đáng giá đến mức Đê ký hiệu úy phát ra ba, bốn chục thiết kỵ đêm mưa tập kích, dốc sức vây giết. Con mưa đêm nay đúng là càng rơi càng thêm lương rồi.

Lúc trước, Thẩm Phóng nghe nói Phùng Tiêu Phi Tử là người trong cái gì mà “Đê ký tam thập nhị vệ”, đám con cháu bá môn ông qua cha ông theo hầu Hoàng đế, một đám hư danh, cũng chẳng ra gì, bây giờ nghe mấy người kia khẩu khí trịnh trọng, nói chuyện cũng không dám to tiếng, xem ra trong Đê ký nhất định có không ít nhân vật phi thường, thậm chí là cao thủ tuyệt đỉnh, tổ chức lại dày đặc, nếu không sao có thể bức ép đám người lang bạt kỳ hồ này bất an?

Hắn mới hỏi Tam Nương Tử: “Đám Đê ký rốt cuộc là hạng người nào?”

Sắc mặt Tam Nương Tử cũng nghiêm túc thêm thấy, nàng nghĩ một chút rồi đáp: “Tướng công,... chàng còn nhớ mười năm trước, ở Cao Thăng lão điếm?”

Thẩm Phóng gật đầu, đương nhiên hắ n nhớ, mười năm trước hắ n chính ở Cao Thăng lão điể m gặp gỡ Tam Nương, khi ấy, Tam Nương đang mang bệnh rấ t nặng, trên người còn bị thương, một thân nữ nhi lâm bệnh chố n tha hương, Thẩm Phóng cũng từ thương thành yêu, sau lại từ yêu mà kính, cuối cùng nên nghĩa vợ chồ ng với nàng.

Tam Nương Tử im lặng một thoáng mới nói: “Khi ấy là lúc Đê` ky vừa mới tổ chức thành, thanh thế` còn xa mới được như hôm nay nhưng kể cả như thế` cũng đã không thể xem nhẹ được. Lầ n ấy, lúc thiế p gặp chàng, không phải là thiế p ó m mà là thụ thương. Thiế p chính là bị thương trong tay bọn chúng. Tập tra hiệu úy Nhan Kỳ Cương, một đời này thiế p không thể quên, lợi hại, thật lợi hại! Ngũ bộ sưu hồ` n thủ của hắ n, thiế p tình nguyện đời này không gặp lại nữa. Có biế t vì sao thiế p gả cho chàng không? Từ khi Đê` ky trải khắ p, trên giang hồ` gầ n như không còn thân phận nào có thể trà trộn vào, đặc biệt là một dải Mân Chiế t Ngô Cán, càng là bát nước không lọt. Bọn chúng tổ chức rấ t chặt chẽ, cũng rấ t phức tạp, trong đó có con em quan lại thương buôn, cũng có đám trộm cướp giang hồ` được chiêu hàng, có cao thủ trong các môn phái, lại có cả ngục thừa từ Đại Lý Tự. Gã Phùng Tiểu Phì Tử kia chính là đại biểu cho đám có bồ` i cảnh thế` lực quan trường, tới hắ n cũng nói e sợ Viên lão đại, đó thật sự có thể gọi là cao thủ tuyệt đỉnh, võ lâm thiên hạ, thấ t môn tam phái còn chưa nghe có ai dám nói là đố i thủ của hắ n. Hắ n là lão đại của Đê` ky tam thập nhị úy, năm xưa mới hơn ba mươi, vậy mà “Nhấ t kiế m tam tinh” nổi tiế ng từ trước hồ` i nam độ chề t trong tay hắ n. Từ khi hắ n tới Đê` ky, quân kỷ ngay ngắ n, thế` lực bành trướng. Có bọn chúng, địa vị của Tầ n Thừa tướng yên ổn hơn nhiề u, bấ t luận quan lại hay thương buôn, quân đội hay thổ phi, trong triề u đình hay ngoài thôn dã, kẻ thuận theo được hưng vượng, kẻ đố i nghịch thì tiêu vong. Nhắ m vào nơi nào, ắ t giế t không tha.”

Trước nay, Thẩm Phóng chưa từng nghe Tam Nương kể chuyện ngày trước, hắ n tôn trọng Tam Nương nên cũng không hỏi. Không ngờ hôm nay Tam Nương hình như muố n kể cho mình nghe rồ i. Chỉ thấ y Tam Nương Tử nghĩ một chút rồ i lại nói: “Mười năm rồ i, cuố i cùng thiế p cũng rút cây Tử kinh mộc thoa á y ra.”

Ánh mắ t nàng mê man, ngậ ngừng: “Chàng biế t không? Tên của thiế p là Kinh Tử. Năm xưa cái tên này trong võ lâm Giang Chiế t cũng xem như có chút tiế ng tăm. Hồ i bé, thiế p cũng giố ng tiểu cô nương hát rong kia, chịu không ít khổ cực. Thuở á y, đang trong cơn loạn li, thiế p theo một gánh tạp kỹ biểu diễn đi trên dây. Nhưng thiế p may mắ n hơn nó, thiế p gặp được một vị lão nhân, ông á y biế t võ công. Thật ra thiế p chỉ theo ông á y trọn ba tháng, ông á y cho thiế p một cây chủy thủ, còn truyề n cho thiế p một bộ võ công, một thiên khẩu quyế t, dạy xong ông á y nói: “Tu chấ t con không tồ i, đáng tiế c ta không thể ở lâu.” Sau đó hỏi thiế p: “Vê` sau gặp phải kẻ ức hiế p đám tử muộ i các con, con làm thế` nào?” Thiế p nói: “Giế t!” Ông á y cười ha ha, nói: “Được, ta không dạy nhậ m người.”, rồ i đi mắ t.”

“Bọn thiế p làm nghề` này, người ta gọi là nữ kỹ, có múa võ, đi trên dây, xiế c gậy, ca hát, thêu hoa. Tử muộ i bọn muộ i có Trương Chân Nô đánh đàn, Thẩm cô cô hầ u cờ, Lâm Tứ Cửu Nương bắ n nỏ, Sử Tuệ Anh hát tạp kịch, Hắ c ma ma diễn rồ i bóng cũng xem như mỗi người một tuyệt kỹ, núc tiế ng thiên hạ. Thiế p giao hỏa với họ, kẻ khác đê` u nói bọn thiế p là đám tiện nữ, khinh rẻ bọn thiế p. Có điề u làm cái nghề` này, bọn thiế p cũng đã nghĩ thoáng nhiề u rồ i, không bận tâm kẻ khác khinh hay không khinh. Nhưng dù có vào chồ n phong trà` n cũng không thể để kẻ khác ức hiế p. Đám người giàu thường hay nói: “Vị tha”, nhưng việc Kinh Tam Nương thiế p muố n làm là báo thù!”

“Bọn thiếp tổng cộng có mấy chục tỷ muội, mỗi người một nghề. Có người biết dầm ba chiều, cũng có người yếu ớt hoàn toàn không biết võ công, nhưng đều có một tấm lòng, cốt cách quật cường. Nam nhân các người lúc nào cũng bàn đại nghĩa xa vời, nếu thấy được tỷ muội bọn thiếp khi ấy một người gặp nạn người bên cạnh nhảy vào dầm sâu, bỏ mình cứu giúp chỉ sợ đều xấu hổ muốn chết! Trong đám tỷ muội chúng thiếp có người chết thảm dưới cơn uy trên công đường, có người vung dao tự vẫn trước bọn dâm ô... Vừa rồi cô bé kia kể chàng cũng nghe thấy rồi, thiếp không biết nàng là ai, là vị tỷ muội nào!... Trong đám chị em, thiếp giết người phạm tội nhiều nhất, chúng tỷ muội vì che chở cho thiếp mà đã bỏ mạng mất bảy người.”

Tam Nương Tử cười thắm: “... Cho nên cây Tử kinh mộc thoa kia chính là nhuộm máu mà thành! Người trong giang hồ gọi bọn thiếp là “Bồ ng môn”, cây mộc thoa đó chính là phù hiệu của thiếp, máu nhuộm trên cây thoa ấy không phải chỉ là máu huyết của mình thiếp, mà còn là máu tươi của các tỷ muội. Năm xưa, cây Tử kinh thoa lệnh này trong đám nữ tử yếu đuối trên giang hồ cũng có thể coi là không ai không biết, không ai không hiểu, mười bước giết người, nghìn dặm báo thù... Phạm là nghe thấy chuyện bất bình, thiếp không hề để yên, nào sợ liên lụy nhiều người bỏ mạng. Mấy kẻ bọn thiếp đây tuy sống tạm bợ trên đời nhưng cũng không thể để kẻ khác tàn hại, chỉ cần đạo nghĩa vẫn còn, đó đây nào có tiếc gì.”

Thở dài một tiếng, nàng chỉnh lại tâm tình, lại kể: “Năm đó, có một vị tỷ muội bị một đám côn đồ cưỡng hiếp đến chết ngoài thành Vô Tích, quản phủ bắt được bọn chúng, chỉ phán sung quân, bởi trong lòng mọi người giết hại nữ kỹ không giống như giết hại con gái nhà lành. Đây cũng không nói làm gì, một vị tỷ muội của thiếp ở Vô Tích lại nghe báo, đám côn đồ kia một mực khẳng định

lúc bọn chúng cưỡng gian, người đó đã chết rồi, với lại y phục trên người không chỉnh tề, là một vị quan gia trong phủ Tri phủ Vô Tích ném cái xác này ra ngoài thành, bọn họ thực ra chỉ xem là cưỡng gian xác chết. Bọn chúng nói vậy, tội sung quân liền phán thành tội tử hình. Thiếp nghe được chuyện này, biết bên trong nhất định có uẩn khúc, vị tỷ muội bỏ mình kia của thiếp sống đời trong sạch, giữ mình như ngọc, tính khí của thiếp khi đó không ngờ yên được một khắc, lập tức chạy tới Vô Tích, nghe ngóng được cái ngày vị tỷ muội kia chết, nàng được Tri phủ triệu tới hậu tiệc, tiệc mời Tả đô ngự sử, mấy vị quan trong Binh mã ti đều là đám trác táng, phường vô sĩ. Thiếp liền đoán được có thể là chuyện gì rồi. Hai ngày sau thiếp nghe nói Tả đô ngự sử muốn đáp lễ, những kẻ có mặt hôm người tỷ muội kia của thiếp bị hại đa số đều sẽ đến, thiếp bèn nhờ người giới thiệu, cải trang làm người đi dây mãi nghệ trà trộn vào. Hôm ấy, một bàn yến tiệc nhỏ được bày trên đình ở hậu sơn nhà hấn, mấy đứa quan lại ấy y quan nhẹ nhàng ngồi đây, đại khái là nghe báo thiếp tư sắc không tệ, liền chỉ gọi mình thiếp tới, đầu tiên vẫn còn làm bộ làm tịch, báo thiếp mặc dây lên cột đình, đi tới đi lui cho bọn chúng xem, thiếp cũng biểu diễn. Chẳng mấy chốc thiếp nghe một đứa trong bọn chúng nhỏ giọng bảo: “Con nhỏ này không tệ, báo đám hạ nhân lui xuống hết, thế nào, bọn mình lại chơi nó một trận như bữa trước ấy.” Tả đô ngự sử kia cười gian rồi sai hạ nhân lui xuống hết, bảo: “Xuống hết chân núi cả đi, bất kể nghe thấy cái gì, dù có là giết người cứu mạng cũng thế, cũng không đứa nào được phép lên.” Trong lòng thiếp liền rõ là chuyện gì rồi, đây đúng là một bày cạm bẫy! Mới cười lạnh mà nghĩ: “Càng hay!” Đợi bọn người hậu kia lui hết, mấy kẻ làm quan kia mới lộ ra vẻ bản thủ, mê mẩn nhìn thiếp, hỏi xem thiếp có còn món gì hay không, dâng hết lên đi. Thiếp nghe ra bọn chúng đang đùa cợt mình, mới nói: “Tiểu nữ còn có thể múa chủy thủ.” Bọn chúng nghe thấy một đứa con gái có thể múa chủy thủ, càng thấy vui vẻ, vội nói: “Mau, mau”.

Thiế p chẳng thùng thành từng đường vây quanh đình, bọn người bên trong vẫn cứ cười, cho rằng thiế p đang tự bủa lưới chính mình mà không biế t bản thân chẳng thoát ra được nữa rồi. Thiế p mới bắ t đầ u múa chủy thủ, trong lòng nhớ tới người tử muội đã mắ t, tâm tình phần hận, vị sư phụ dạy thiế p năm xưa từng nói bộ võ công đó cảnh giới chiêu số cao nhấ t chính là “u buồ n nhịp nhàng, cảm kích mênh mang”, lúc trước thiế p không hiểu nhưng ngày đó tựa như thấ u được chút gì rồi. Thiế p nghe má y bọn quan kia vỗ tay cười nói ồn ào, nhìn tới nhỏ nước dãi, cực kỳ đáng ghét. Thiế p múa đế n thề cuối cùng “Bài như giang hải”, thân thể theo chủy thủ lao đế n, một đao cắ m vào cột đình, ngập tới tận cán, má y kẻ kia nhìn mà hoảng hốt, mặt biế n sắ c, thiế p đứng giữa đình hỏi: “Hôm đó rồ t cuộc là kẻ nào gian sát Như Ngọc?” Bọn chúng còn định tỏ quan uy, thiế p đã rút chủy thủ chém chề t một đũa tiêu nhân cáo mượn oai hùm rồi cười hỏi: “Là kẻ nào?” Bọn chúng giờ mới thấ y hoảng, định chạy nhưng lại bị thùng cản lố i, muố n kêu, thiế p cười bảo: “Các người dặn dò rồi đấ y thôi, đám dưới kia bắ t kể nghe thấ y gì cũng không dám lên đầu, kể cả hô “cứu mạng” cũng vô dụng. Các người nói coi, có phải đũa nào cũng có phầ n không?” Bọn chúng thấ y thiế p vẫn còn thân thiện, đũa nào đũa nấ y liề n quỳ xuố ng dập đầ u, nhận tội. Thiế p hỏi: “Hôm đó cô á y có hô cứu mạng không?” Bọn chúng mặt vấ đầ y mô hời mà gậ đầ u, thiế p rơi lệ rồi cá t giọng hô to “Cứu mạng”, bọn chúng đầ u cho rằng thiế p điên rồi, thiế p kêu một tiế ng giế t một mạng, rồi lại thổi roi máu dính trên chủy thủ, bọn chúng đúng là đám nhát gan, đế n kêu cũng không dám, đầ u sợ rúm người, chỉ ảo tưởng rằng không lên tiế ng rúm ró một chỗ thì cuối cùng thiế p có thể bỏ qua chúng. Nhìn bộ dạng thảm hại của chúng, thiế p thật vui vẻ, cho tới khi thiế p giế t tới thắ ng cuối cùng, bên dưới chẳng có ai dám lên, thiế p vẫn một mực cao giọng gào “cứu mạng”.

Tuy nàng chỉ nhỏ nhẹ kể lễ nhưng Thẩm Phóng nghe mà kinh tâm động phách. Tam Nương Tử mặt mũi đỏ bừng, đưa tay vén mai tóc. “Cứ thế thôi thì không nói làm gì, hôm ấy, tuy thiếp toàn vẹn rút lui nhưng chẳng phải cũng đã phạm vào phép vua lệ trời của Triệu lão nhi rồi sao? Đê kỵ tam thập nhị vệ vừa mới lập nên, bèn lấy chuyện này lập thành đại án xử lý, thiếp thân gái yếu ớt đâu không lại bọn chúng, bị thương, bị bệnh, nhưng bọn chúng cuối cùng vẫn không tìm nổi thiếp. Ai mà ngờ được đưa dạ xoa ma nữ như thiếp ấy thế mà lại có bậc danh sĩ Trác Giang phong lưu nho nhã chịu cưới về chứ?”

Nói rồi, đôi má nàng ửng hồng, cười nói: “Thiếp độc ác, tàn nhẫn như thế, chàng biết được nhất định là hỡi hân rồi.”

Thẩm Phóng chỉ cảm thấy chưa bao giờ yêu kính Tam Nương tới nhường này, bèn nắm lấy tay nàng, nói: “Tam Nương...”, rồi lại không thốt nên lời.

Mưa vẫn luôn làm bầu không khí thêm nặng, đêm đã khuya, tiếng nhạc ngựa bên ngoài thì thoảng vang vọng, đông tây nam bắc, kêu loạn khắp nơi. Kim hòa thượng vỗ đùi, nói: “Đánh tới rồi!” Chỉ nghe tiếng nhạc ngựa vang lộn xộn, tựa như vậy được ai đó, chợt có tiếng hô nhỏ, liền có một tiếng nhạc ngựa dứt lạng, Đỗ Hoài Sơn ngồi trong góc nhướng mày nói: “Xuất thủ thật nặng, người chết đến kêu đau cũng chẳng kịp.” Hẳn người bị vây kia là một cao thủ. Chợt lại nghe có tiếng hô nhỏ khác, lại một lần người chết ngựa vong, cũng bớt đi một vòng nhạc ngựa.

Tiêu Tứ Ân nói: “Đê kỵ còn ác hơn, người là do địch nhân giết, ngựa lại do bọn họ một đao chém chết, thà giết ngựa còn hơn có ngựa trống để người kia cướp chạy đi mất.”

Bên ngoài có tiếng gió, tiếng mưa, tiếng nhạc ngựa, trong phòng có ánh nến, ánh lửa, ánh sáng phản chiếu trong mắt người, mấy kẻ giang hồ lão luyện vênh tai nghe ngóng, thi thoảng bình luận một câu, cực kỳ thỏa đáng, cũng rúng động kẻ khác. Chợt nghe nhạc ngựa đuổi gáp về phía đông, sắc mặt mấy người đều giãn ra: “Chạy về phía đông rồi!”

Mọi người đều thoáng hận Đê ky, đoán rằng người bị bọn chúng vây bắt kia quá nửa là người tốt. Đỗ Hoài Sơn nghĩ một chút rồi chợt nói với Tiêu Tứ Ân: “Huynh cảm thấy ta so với hã n thế nào?” Lão chỉ vào người bị vây kia, hai người là tri giao cho nên Tiêu Tứ Ân có thể thẳng thắn dứt khoát, chỉ thấy Tiêu Tứ Ân lắc đầu. Đỗ Hoài Sơn lại hỏi: “Huynh thì sao?” Tiêu Tứ Ân càng lắc đầu. Đỗ Hoài Sơn nổi hứng hỏi: “Hai lão già chúng ta liên thủ thì sao?” Tiêu Tứ Ân nghĩ một lúc. “Kém một đoạn, kém một đoạn.”

Đỗ Hoài Sơn ngược lại càng cực kỳ cao hứng: “Phen này Đê ky rá c rồi to rồi, có nhân vật bậc này đời đầu với chúng, chúng ắt phải cuống cuồng một trận đây.”

Lời còn chưa dứt, trong phòng bỗng có gió thổi rung đèn, mọi người ngẩng đầu, lúc ánh đèn tỏ lại, ở cửa đã có thêm người, nói người này đứng ở cửa thì cũng không phải, hã n mặt mũi trắng bệch, phải tựa vào tường mới miễn cưỡng đứng vững, dưới nách vẫn còn cắp một đĩa nhỏ, Thẩm Phóng nhìn qua, hóa ra chính là vị hán tử dọa lui Văn Đình Các, Cảnh Thương Hoài. Thương thế của hã n rõ ràng càng nặng hơn rồi, máu trên người bị nước mưa xối vào, màu sắc nhạt đi nhưng cũng càng thêm sôi động. Hã n hít vào vài hơi mới từ từ bình phục lại, thả đĩa bé xuống, nhứt thời không nói năng gì. Tàn Ôn đã đứng dậy, ôm quyền gọi: “Cảnh đại hiệp!” Hán tử kia lắc đầu: “Ta không phải tới vì tiêu ngân.” Lúc ấy, Tàn Ôn mới như yên lòng. Trong quán đều là cao thủ, nhưng bị ánh mắt của hán tử người mang thương tích này quét tới đều cảm thấy trong

lòng phát lạnh. Cảnh Thương Hoài nhìn người trong điếm, tựa đã hơi an tâm, ôm quyển hành lễ một vòng: “Huynh đệ vì đứa bé này mà bị Đê kị đuổi giết, thân lại mang trọng thương, huynh đệ có chết võn cũng chẳng đáng tiếc, chỉ tiếc cho chút máu mủ của cô nhân này. Đê kị thiết vệ bên ngoài đã tưởng lầm ta chạy về phía đông, nhât thời còn chưa tìm được tới đây, cho nên huynh đệ muốn lưu đứa bé này tại đây, hy vọng nó qua được phen kiếp nạn này, đây cũng là cách khi không còn cách nào, bằng như có vị nào chịu trọng nghĩa thu nhận, đât y chính là tạo hóa của nó, huynh đệ tự sẽ dẫn dụ truy binh, không để liên lụy đến mọi người.”

Hắn lòng dạ thẳng thắn, tuy gặp hung hiểm, phải cầu người khác nhưng vẫn cứ đem lợi hại trong đó nói ra rõ ràng, để người khác tự lựa chọn, không để người ta ngày sau hối tiếc. Chúng nhân thấy võ công tới bậc Cảnh Thương Hoài mà cũng trọng thương thế này, có thể thấy cứu đứa bé này không khỏi can hệ rất lớn. Người đang ngờ i đây ai ai cũng vẫn là kẻ có lòng, nhưng muốn vừa lo toan cho bản thân, lại phải chiế u cô cho đứa trẻ, một tiếng đáp ứng này biế t là rất nặng nề nên đều trầm ngâm khó quyết. Qua một thời gian, Cảnh Thương Hoài thấy không ai tiếp lời, cười khổ nói: “Là mệnh của đứa bé này thôi! Thời gian không nhiều, chỉ mong các vị liệu bề che chở, cũng đừng hại thêm.”

Hắn tuy như hùng sư trước khi chết nhưng dư uy vẫn khiếp p người, mắt nhìn đứa bé một cái, lắ c đầu, quay người định đi. Bỗng nghe có tiếng nữ nhân trong trẻo cất lên: “Cảnh huynh cứ đi, đứa trẻ ta sẽ chiế u cô.”

Chúng nhân kinh ngạc, nhât tê quay đầu, thấy người lên tiếng lại là một cô gái, chính là Kinh Tử Kinh Tam Nương. Hán tử kia gật đầu với Tam Nương Tử, dường như rất cảm kích, ngẩng mặt hít một hơi, bỗng dung xuất thủ, xông về phía Hà bổ khoái đã ng sau lưng, Hà bổ khoái cả kinh, vội vàng xuất thủ theo nhưng sao

đánh trúng được Cảnh Thương Hoài? Hán tử đó tay kia liềm hướng tới bốn công sai thủ hạ của Hà bổ khoái vung tới. Hà bổ khoái xuất thủ sau, mắt thấy Cảnh Thương Hoài đã chế trụ xong bốn thủ hạ của mình mà mình vẫn còn cách người kia một bước, lòng càng thêm hoảng, bèn xoay eo rút đao, lại thấy Cảnh Thương Hoài tóm một cái đã bắt được đơn đao của mình, kẻ đến bản thân cũng bị hấn chế trụ bịch một tiếng ngã xuống đất. Giờ mọi người mới biết ánh mắt Cảnh Thương Hoài cực chuẩn, trước khi đi muốn quét sạch lối cho Tam Nương Tử, miễn mấy người này gây họa, bèn không khỏi vừa kính trọng vừa khâm phục. Cảnh Thương Hoài xuất thủ xong, kìm không được hít vào một hơi, hẳn vì vết thương trên lưng khá nặng, mặt tỏ vẻ đau đớn, chuyển thân ra khỏi cửa đi mất.

Tam Nương Tử nhìn theo bóng hấn rồi cười tủm tỉm, bế đứa bé về chỗ mình, nói với Thẩm Phóng: “Thế này chàng hài lòng chưa?”

Thẩm Phóng biết nàng đang nói tới việc thu nhận đứa bé, lắc đầu bật cười: “Tự nàng muốn rước lấy phiền phức, lại cứ muốn quàng lên người ta.”

Tam Nương cũng bật cười. Hai người đề cập việc này hung hiểm, nhưng chỉ cảm thấy có tri âm bà bạn, chế t thì có sao? Ngày tháng sau này, chỉ cần thoải mái một đời thong thả, thong thả, thong thả, khổ ngày khác vị tất không phải khoái lạc hôm nay.

Đứa bé kia cực kỳ yếu ớt, sớm đã hôn mê rồi, Tam Nương Tử lấy rượu hơ dưới mũi nó một lúc, lại hấn huyết Nhân Trung, lát sau đứa bé mới tỉnh lại. Vừa thấy trước mặt chỉ có Thẩm Phóng với Tam Nương, lại còn ở một tiểu điếm xa lạ, không thấy Cảnh Thương Hoài, trong mắt đứa bé không khỏi lộ vẻ hoảng hốt. Tam Nương Tử tuy chưa có con nhưng vẫn là phụ nữ, bèn đưa tay xoa nhẹ đầu nó, nói: “Đứa bé ngoan, đừng sợ, Cảnh bá bá của con ra ngoài lo chuyện rồi, giao con cho ta chiếu cố.” Nàng vốn định nói Cảnh Thương

Hoài “một lúc nữa sẽ quay lại”, có điê`u chính mình cũng khó biế`t Cảnh Thương Hoài đi chuyế`n này còn có thể quay lại được nữa hay không. Đứa bé yên lòng một chút, nó cực kỳ tin tưởng Cảnh bá bá, nghe nói hắ`n giao mình cho người phụ nữ này liê`n cảm thấ`y người phụ nữ này thân thiế`t hơn một chút.

Tam Nương Tử hỏi: “Bé con, con tên là gì?”

Đứa bé kia đáp: “Con tên Tiểu Lục Nhi.”

Tam Nương Tử bật cười: “Thế` nhà con ở đâu? Có phải ở Lâm An không? Cha con là ai, họ gì?” Sở dĩ nàng hỏi như vậy bởi đã nghe ra đứa bé nói khẩu âm Lâm An.

Đứa bé không đáp, nắ`m tay nhỏ siế`t chặt, sau đó mím môi rồ`i bật khóc, hô`i lâu mới nói: “Cha con họ Hứa, người chề`t rồ`i!” Nhìn dáng vẻ nó thì hình như phụ thân qua đời chưa lâu cho nên mới đau lòng như thế`.

Tam Nương lắ`y làm lạ, hỏi: “Cha con làm gì? Sao lại chề`t? Mẹ con đâu?”

Đứa bé quệt nước mắ`t, nói: “Cha con là vệ sĩ cung Minh Thành, sáng hôm đó người nói với con “Tiểu Lục Nhi, cha trực ban lâ`n này không về` được nữa, sau này con có nhớ cha không?”, con đang muố`n nói “nhớ” thì cha lại nói: “Có điê`u, con hẳn cũng chẳng có sau này nữa rồ`i.”

Hẳn là cha đứa bé vô cùng yêu thương nó, cho nên đố`i với việc hôm đó, đứa bé cũng nhớ rắ`t rõ: “Hôm trước, con nghe thấ`y mẹ lau đao cho cha cả một tồ`i, con không biế`t cha muố`n làm gì. Chỉ là ngày trước, trước khi cha rời nhà, mẹ luôn cười, lâ`n này trông như muố`n khóc, lại gắ`ng nhịn lại. Cha nói: “Vân Nương, ta không phải với nàng, ta vô`n muố`n đợi thêm hai ngày, đợi Cảnh đại ca tới rồ`i

đem mẹ con nàng giao phó cho huynh ấy rồi mới động thủ, nhưng hộ vệ mặt trước sắp đổi rồi, hôm nay là cơ hội cuối cùng”.

Mẹ nói: “Kính Hòa, chàng tận trung tận nghĩa, thiếp không ngăn chàng. Nhớ lấy, không được run tay, chớ lo liên lụy gia đình.” Hôm ấy, cha tựa như không nữa đi, sau cùng vẫn nặng nề đi khỏi. Cha vừa đi, mẹ liền bật khóc, mẹ cho tỷ tỷ đeo hoa trắng rồi mình cũng mặc đồ trắng, hôm ấy nhìn mẹ rất đẹp!” Nó là trẻ nhỏ, nhớ lại tình cảnh hôm ấy, không nhịn được thêm một câu tán thán.

Trong phòng yên ắng tới mức cây kim rơi cũng nghe thấy tiếng, chúng nhân đều đã đoán ra phụ thân của đứa bé là ai. Vệ sĩ cung Minh Thành Hứa Kính Hòa thích sát Tần Cô i, sự bại thân vong, tuy Tần Cô i cực lực che giấu cuối cùng thiên hạ đều biết, không ai là không than thở. Trước khi chịu hình, Hứa Kính Hòa nói: “Chẳng phải mình ta muốn giết mày, trăm họ trong thiên hạ đều có lòng giết mày cả, tuy mày thoát được trừng phạt lúc còn sống cũng khó thoát hậu thế chửi rủa.” Ai trong lòng cũng có chính nghĩa đúng sai, đều cảm thấy việc vị ấy làm chính là việc bản thân dám nghĩ mà không dám làm, chúng nhân trong điếm đối với hậu nhân của vị liệt sĩ ấy không khỏi cũng thêm phần kính ý.

Đứa bé kể: “Tối trưa, mẹ thấy bên ngoài ồn ào, liền gọi ba vị tỷ tỷ uống canh, trong canh ấy có ngân nhĩ với táo đỏ, ngọt ơ là ngọt, con cũng muốn uống, mẹ lại không cho uống, con khóc, mẹ cũng khóc, nói: “Có lẽ cho con uống, về sau con cũng bớt phải chịu tội vạ một chút, nhưng nhớ kỹ, nam tử hán đại trượng phu sinh ra là để chịu tội, người chịu được khổ mới xem là hảo nam nhi. Cảnh bá bá của con trọng nhứt nghĩa khí, hai ngày nữa bá bá sẽ tới, người biết tin nhứt định sẽ có cách cứu con. Bá bá võ công cao siêu, chỉ cần người muốn cứu con, con vẫn còn một tia hy vọng, Hứa gia ta cũng còn một tuyệt sinh cơ.” Con thấy ba vị tỷ tỷ uống canh xong thì từng

người từng người ngủ thiếp đi, sau đó mẹ nghe bên ngoài có tiếng bước chân liền cũng uổng canh rồi ngủ mất.”

Mọi người đều biết, họ đã uổng thuốc độc tự vẫn. Tam Nương Tử không khỏi sinh lòng kính trọng mẹ con Hứa thị, liền xoa đầu đứa bé, bảo: “Sau đó, con bị nhốt lại phải không? Hôm trước ta ở lâu nhìn thấy con, trên người toàn là thương tích, là do ở trong nhà lao đã bị bọn chúng đánh hả?” Nhớ lại những vết bầm xanh trên người đứa bé hôm ấy, lòng nàng vẫn thấy xót xa.

Đứa bé gật đầu: “Dạ, họ hỏi cha con có những ai là bằng hữu, con không nói, họ liền đánh.”

Tam Nương Tử hỏi: “Sau đó Cảnh bá bá của con cứu con ra ngoài phải không?”

Đứa bé gật đầu: “Đúng ạ, nửa đêm hôm ấy, Cảnh bá bá giết vào đại lao, cười với con rồi đem con chạy ra ngoài. Truy binh đông lắm nhưng bọn họ không đuổi kịp Cảnh bá bá. Có một lão đầu tử cũng đuổi theo, ông ấy chạy rất nhanh. Dọc đường, Cảnh bá bá giết mấy người đồ đệ của lão nhưng cũng bị thương trong tay lão, Cảnh bá bá cũng đánh lão một chưởng, lão đầu đó liền không đuổi nữa, con nghe Cảnh bá bá cười lạnh: “Ha, Chiêu Nhiên Nhược Yết, Chiêu Nhiên Nhược Yết, sau này còn gặp lại”. Nó học theo giọng điệu Cảnh Thương Hoài khi ấy, hơi rùng mình, có thể thấy được trận ấy Cảnh Thương Hoài bị thương không nhẹ.

Cả phòng lặng ngắt như tờ, bên kia Đỗ Hoài Sơn chột vồ vào vai Tiêu Tứ Ân, hai người đồ đệ ảm một chén. Chiêu Nhiên Nhược Yết là đệ nhất cao thủ trong cung, hiệu xưng tông sư võ học trong thiên hạ, tên gọi Lý Nhược Yết. Nhân có lời đồn việc Nhạc Phi bị hại ở đình Phong Ba lão cũng có phần, lời Nhạc Phi nói lúc lâm chung: “Mặt trời soi tỏ!” chính là nói cho lão nghe. Người trong giang hồ phần

hận thay tiếng lòng áy của Nhạc Phi, liền ghép với tên lão gọi lão là “Chiêu Nhiên Nhược Yết⁽²³⁾”. Cảnh Thương Hoài cư nhiên có thể hạ nhục lão mà rời đi, dù thấy sự kịch liệt của trận chiến áy, sau lại mang đứa bé trốn chạy nghìn dặm, thẳng tới Đông Lăng cạnh Trường Giang, dọc đường còn gặp Đê kỵ đuổi giết, phần nghĩa khí can đảm áy thật khiến người ta phải giơ ngón tay cái khâm phục.

Bỗng nghe từ xa vọng lại tiếng huyên náo, ắt hẳn Cảnh Thương Hoài lại giao thủ cùng Đê kỵ rồi. Tiếng vọng từ mạn tây, gió mưa ồn ã, trong phòng nghe không được rõ, lão giả họ Tiêu vênh tai, hồi lâu mới vỗ đùi, nói: “Đáng tiếc, đáng tiếc, hạ được hai đứa nhưng không xông ra được!”

Chúng nhân không khỏi lo thay Cảnh Thương Hoài. Thẩm Phóng hỏi: “Đi đâu rồi?”

Tam Nương Tử đáp: “Hình như chạy xuống phía nam rồi”, nỗ lực của nàng còn xa mới bằng Tiêu Tứ Ân, Tiêu Tứ Ân lại gạt đầu với nàng, có ý tán thưởng.

Chăm chú lắng nghe liền nghe thấy phía nam hỗn loạn một trận, qua một lúc, âm thanh lắng dần, Thẩm Phóng lòng ôm hy vọng hỏi: “Xông ra chưa?” Tam Nương mặt mày ưu tư, hình như cũng khó đáp, Tiêu Tứ Ân bên kia thở dài nói: “Lên phía bắc rồi.” Kim hòa thượng vỗ đùi một cái nói: “Đám rùa con!” Mới nghe phía bắc tiếng gió dần nổi, Cảnh Thương Hoài tuy liên tục xông phá hai mặt vẫn chưa thoát được nhưng với vết thương nặng thế mà vẫn đánh liền ba phía cũng thực khiến người ta kinh tâm.

Đầu đá lèn này ác liệt, Tiêu Tứ Ân mày râu rúng động, cực kỳ khẩn trương, mọi người đều nhìn mặt lão, thấy buồn lo bất định, chợt nghe lão nhẹ giọng nói: “Có hai con tuấn mã chạy từ đông xuống nam lại sang tây, Cảnh đại hiệp vẫn không buông bỏ nhưng

bọn chúng ngăn khiên Cảnh Thương Hoài không xông ra được.”
Bất chợt mi mày nhướng lên, kinh hãi kêu “a” một tiếng, hô ì lâu không thấy có tiếng động gì nữa, mọi người hỏi: “Sao, sao không thấy người đâu nữa rồi?”

Đỗ Hoài Sơn cũng hỏi: “Thê Đê ky thì sao?” Nhĩ lực của lão cũng không bằng kẻ luyện “Thiên nhĩ thính” như Tiêu Tứ Ân.

Tiêu Tứ Ân trầm ngâm một hồi rồi nói: “Bọn chúng cũng đang tìm... không ổn, đang vây lấy nơi này rồi.”

Rèm cửa chợt vén lên, một trận gió mưa ủa vào, Cảnh Thương Hoài tựa vành cửa đứng đậy, sắc mặt trắng như giấy. Hắn quay người kéo kín rèm cửa, cử động chậm chạp. Chỉ thấy trên người hắn lại có thêm thương tích nhưng hào khí trên khuôn mặt không thuyên giảm, quay về phía chúng nhân cười áy náy, tựa đang áy náy đã dẫn sói vào nhà.

Chỉ là hắn không buồn nghĩ xem, trong phòng này đề u là hạng người gì. Đề ky trước giờ hung tàn, nơi đây vừa có trộm sông cướp bể, lại có danh sĩ trốn nạn, chúng mà đến lại chẳng một lưới tóm gọn sao? Chúng nhân đề u biết sự lợi hại trong đó nhưng cũng chẳng ai chịu tỏ ra yếu đuối. Tam Nương Tử lại cười nói: “Đêm trăng mờ là lúc sát nhân, ngày gió lớn là khi phóng hỏa. Mưa to gió lớn, Cảnh huynh sao không lại đây cùng uống một chén?”

Cảnh Thương Hoài nở nụ cười hiêm hoi, tựa như tán thưởng cái hào khí kia của Tam Nương Tử, thoáng nghĩ ngợi, biết đề ky rồi cuộc sắp đuổi tới điểm này rồi, liền dứt khoát ngo ì xuông.

Tam Nương Tử hỏi: “Không xông ra được sao?”

Cảnh Thương Hoài sắc mặt cứng đờ, nói: “Đáng tiếc trên người ta đang có vết thương.”

Tam Nương Tử bèn khẽ thở dài, biế t thương thê của hắ n nghiêm trọng đê n mức nào. Cảnh Thương Hoài không muố n người khác lo cho mình, bèn đỏi sắ c nói: “Đê k y mà tới, người không thoát nôi trước tiên chỉ e chính là hai vị hiê n phu phụ đê từ ở Ngô Giang đây.”

Tam Nương Tử tươi cười tựa hoa, nói: “Thê sao?” Nàng vung tay, một thanh đoản đao bay đi cắ m thẳng vào ngực Lai Phúc mặt đang tươi tỉnh, Lai Phúc nọ dắ m dứt sợ hãi bắ t an, đang mừng có cứu binh trên trời rơi xuố ng, nào ngờ đái nạn lâm đầ u. Tam Nương Tử thắ y việc đầ tới bước này, liê n muố n giế t kẻ hại chề t vị tỷ muội của nàng ở Lâm An, báo mớ i đái cừu này. Trên chủy thủ của nàng có buộc dây, giăt lại là thu vê . Chúng nhân lúc trước thắ y nàng hào sắ ng, khắ ng khắ i thì kính phục nhưng vạ n lâ n không ngờ nàng xuấ t thủ lại nhanh như đien.

Cảnh Thương Hoài nhìn mà cao hứ ng, hơi gắ t đầ u, có ý khen ngợi. Tam Nương Tử cười nói: “Cảnh đái ca không cho rắ ng tiê u muội là hạng nữ tử ơn nhỏ nghĩa mọn thì chút ân huệ mua lòng người đầ y chứ?”

Ngày trước trên tửu lâu ở Lâm An, nàng thay hắ n trả tiê n rượu, lại tặng cơm canh, Cảnh Thương Hoài nghĩ vậy, cho nên màn thầ u nàng tặng, gắ không ăn miế ng nào. Ngược lại, Thẩm Phóng một thân thư sinh, rõ ràng không nhận ra mình, vậy mà vừa gặp đầ cỏi áo trao tặng, liê n sâu sắ c lọt vào mắ t xanh của hắ n. Cảnh Thương Hoài lòng dạ thẳng thắ n, cũng không phủ nhận, nói: “Bị lừa nhiê u rô i, cái ơn một bữa cơm ta cũng không bận tâm cho lắ m.” Rô i lại nâng chén nói: “Ngày dài mới biế t lòng nhau, hôm nay mới nhận rõ đượ c lòng dạ hiê n phu phụ. Chi sợ ta hắ n phải lớn hơn vài tuổi, vai đái ca này hắ n là dành cho ta rô i.” Ba người đư a mắ t nhìn nhau, trong lòng sớm đầ ngắ m đin, Thẩm Phóng vừa nghe liê n đái hỷ, hắ n từ

lâu đã muốn kết giao với vị kỳ hiệp khác người này, không ngờ người đó đã coi mình là huynh đệ.

Tam Nương Tử nói: “Muội đành phải làm tam muội rồi, tiêc là không có cái tài của Hồng Phât⁽²⁴⁾.”

Tiêu Tứ Ân bỗng gọi: “Cảnh đại hiệp!” Cảnh Thương Hoài bèn ngoảnh mặt sang.

Tiêu Tứ Ân hỏi: “Là hai kẻ nào tới?” Lão đã nghe ra được trong tam thập nhị đô úy chỉ có hai kẻ tới, nhưng không biết là hai người nào.

Cảnh Thương Hoài ho nhẹ một tiếng, đáp: “Điền Tử Đơn và Ngô Kỳ.” Điền Tử Đơn hiệu xưng Giang Nam đệ nhất khoái đao, vết rách trên y phục Cảnh Thương Hoài hẳn là do kẻ này chém; Ngô Kỳ có hiệu “Bình bình vô kỳ”, đó là bởi Thiệ u Lâm chưởng pháp của hắ n cao cường, Bách bộ thầ n chưởng luyện tới tột bậc chính là vô thanh vô tức, vô hình mà đả thương người, đây cũng là muốn nói trí lực của hắ n bình bình chẳng có gì kỳ dị. Hai kẻ này là tướng tiên phong trong tam thập nhị vệ, chúng nhân nghe thấ y, sắc mặt đổi thành lo lắ ng, biết rằ ng Cảnh Thương Hoài sợ không thoát ra nổi.

Chỉ nghe tiếng vó ngựa bên ngoài dầ n dày đặc, đã bao vây kín cái tiểu điếm này, tiếng vó vừa ngừng, liền nghe được gió lay nhạc ngựa, lẫn trong tiếng gió lạnh mưa riề t, tiêu điề u tĩnh mịch. Lại nghe bên ngoài có giọng trung hậu hỏi rằ ng: “Đây là Khô n Mã Tập?” Một giọng khác lạnh lạnh chói tai ứng đáp: “Có vẻ không sai, cái tên này thật bắ t lợi cho nhân vật bên trong. Không biết bên trong là những hạng người nào? Ừm, nghe tình báo, bên Nam Xương truyền tin, có giang dương đại đạo Kim hòa thượng đi qua đây, lại còn cả ba đứa họ Trương giế t quan tạo phản, chỉ sợ cũng tới đây rồi; nghe nói Tầ n Thừa tướng muốn tìm một đôi phu phụ họ Thẩ m đi

đường này, phía trước đường không thông hản cũng kẹt ở đây. Ừm, lúc xuấ t kinh, Mặc Kỳ đại nhân có dặn dò tô t nhấ t là tiện tay giế t quách ông cháu lão mù, hình như bọn chúng theo xe áp tiêu tới, người trong tiêu cục này muố n tạo phản à? Đô` trong xe áp tiêu chẳng phải cũng thành tang vật rô i sao, chỉ là ta từng gặp mặt Tầ n lão đầ u, lầ y đô` của lão có chút bắ t tiện, có điề u các anh em vầ t và chuyề n này, bọn họ có ra tay, ta không tiện quản.”

Ngưng một chút, hắ n nghiề n rằng nghiề n lợi nói tiế p: “Còn có Cảnh Thương Hoài sát thương sáu anh em của chúng ta, ta nhấ t định phải vạch trên người hắ n sáu đao.”

Lời này chính là của Khoái đao Điề n Tử Đơn, ngoài tiế ng của gã cùng Ngô Kỳ, ba, bớ n chục thiế t ky bên ngoài không phát ra một tiế ng động, đủ để thầ y hiệu lệnh nghiêm khắ c nhường nào. Người trong phòng nghe mà lòng kinh hãi, không ngờ hắ n căn bản chưa vào mà gầ n như đã tả rõ ràng, đáng sợ cho cái sự tin tức nhanh nhạy của mật thám Đê` ky. Nghe ý tứ của gã ngang nhiên muố n một lưới đánh sạch người bên trong, tới tiêu hàng cũng không thả, mà còn tiện tay dắ t đi một con dê béo.

Cảnh Thương Hoài vẫn cứ nâng chén uồ ng rượu, chẳng buồ n bận tâm. Kim hòa thượng đang định mở miệng mắ ng chử, lại không mở được miệng nữa, hắ n trước nay tự phụ gan lớn, nhưng thầ y Cảnh Thương Hoài đại địch bậc á y ngay trước mặt mà vẫn có cái khí độ chẳng đổi sắ c mặt, bắ t giác trong lòng bội phục. Càng hiế m có là một thư sinh, một nữ nhân bên cạnh hắ n, cũng cười nói vui tươi, tự nhiên như thường. Cảnh Thương Hoài nói: “Vồ n ta nghĩ quyế t sinh tử cùng đám yêu ma đáng ghét này trong đêm tô i cũng xem như đượ c, nhưng trên tường trong điề m này có một bài từ trước giờ ta rầ t thích, thời khắ c sinh tử lại muố n nhìn lại một lầ n. Ta học thức có hạn, năm xưa bài từ này từng hại ta lật không ít sách vở đầ y.”

Tam Nương Tử liền nhìn về phía tường, thấy trong mảng khói lửa lập lòe, đúng là có một chỗ có vết mực cũ, sợ đã trải không ít năm tháng, là một bài mạn tử. Nàng vẫy tay gọi tiểu cô nương Tiểu Anh Tử. Cô bé đi tới, thân thể hơi run run, Tam Nương Tử khẽ cười: “Hảo muội tử đừng sợ, nhiều người thế này cùng chết với muội, đường xuống suối vàng cũng chẳng thấy buồn, lại chẳng sợ ác quỷ dám bắt nạt muội.” Nàng tuy là nữ nhân nhưng phong độ, khí thế vờ vọi, ngàn vạn nam nhân cũng chẳng so kịp. Tiểu cô nương vốn đã bội phục nàng, nghe xong, tinh thần lập tức phấn chấn hơn.

Diễn Tử Đơn bên ngoài thấy chẳng có ai để tâm tới lời gã, liền hừ lạnh, nói: “Con trùng chết Cảnh Thương Hoài này thật sự đứt hơi rồi sao?”

Gã muốn kích Cảnh Thương Hoài nổi giận, trong lòng cũng chỉ có kỳ có mình Cảnh Thương Hoài. Cảnh Thương Hoài lại coi như muỗi bay qua tai, chẳng thèm để tâm. Tam Nương Tử cười nói với Tiểu Anh Tử: “Muội biết chữ không?” Tiểu cô nương gật đầu, Tam Nương Tử chỉ Cảnh Thương Hoài, cười bảo: “Được, vị bá bá này thích bài tử trên tường kia, hay là muội hát nghe coi, hai nữ tử chúng ta có phải chết cũng chết cho phong nhã, lịch thiệp, với lại vị bá bá này sẽ không để muội hát không đâu.” Nói rồi, nàng nhìn sang Cảnh Thương Hoài.

Cảnh Thương Hoài nghe thế bèn bật cười, nói: “Được, tiểu cô nương để xem tổng cộng có bao nhiêu câu, người hát một câu ta giết một đĩa, có bao nhiêu câu ta giết bấy nhiêu đĩa đáp tạ người, xem như tằm khăn đội⁽²⁵⁾ cho khúc này của người.”

Bỗng đâu có ánh đao sáng loáng nơi cửa, tằm rên chấn mưa đã rơi xuống, mọi người nhìn ra ngoài, Diễn Tử Đơn đã thu đao trở về lưng ngựa, hấn vừa rồi hạ xuống cực nhẹ, cực nhanh, rèm ướt nước

mưa vô n càng nặng, gã chém nó lại như phạt lá héo mùa thu, đúng là đao pháp lợi hại, tô c độ lợi hại!

Tiểu cô nương “a” một tiế ng, chợt nghe lão mù nầy giờ vẫn sợ hãi bên kia nhẹ giọng bảo: “Tiểu Anh Tử, chớ sợ, nghe lời cô cô đó, người xem trên tường là khúc nào thê?” Vị lão binh Bát tự quân này vào lúc thê nguy thời khố n mới hiện lộ ra uy dũng giết giặc, diệt thù năm đó. Tiểu cô nương đê m số chữ trên vách, ngâm nga má y câu, lão mù nói: “Là *Niệm nô kiê`u*”, rô i ôm hô` câ m lên, chỉnh dây rô i kéo đàn, tiế ng lạnh lốt xác xơ, bôn bức tường đèn mờ ảm đạm, ngoài cửa mưa lạnh thê lương, càng làm nổi cảnh bi khái cho tiế ng đàn. Bài từ đó tả ánh trăng sáng trong hôm Mười bảy tháng Tám⁽²⁶⁾, tiểu cô nương được ông nội cổ vũ, câ t tiế ng ca rã`ng “*Câ`u vô`ng tan mưa dút. Trời thu trong, núi nhuộm mây ngoài tươi biế`c.*”

Tam Nương Tử gõ phách, tới đây thì nói “một câu”, Thẩm Phóng câ m rượu lắ ng nghe, Cảnh Thương Hoài gật đầ u lĩnh ý, biế t Tam Nương Tử nhắ c lời ban nầy hắ n nói, một câu giế t một người.

“*Bóng quế` đượm đà, ai lại bảo, đêm nay vô`ng trăng kém tỏ?
Hắ`ng Nga đâu nhi? Ngự trên vô`ng ngọc nọ. Lung linh ánh lạnh,
Vĩ ai riêng soi...?*” Tiểu cô nương không nhận ra má y chữ cuối, hàm hô` ngâm qua, Cảnh Thương Hoài cũng không bận tâm, say sưa lắ ng nghe, tựa như lại trở về` cái buổi trăng tỏ trên đầ u.

Tiếp đê n là phiế n thứ hai: “*Thiế`u niên theo tứ dong chơi, Gió khuya đườg vắ`ng, Đạo vườn Trương gia rậm rạp. Rượu rót sen vàng nhà xa vạ n dậm, Khó được nâng chén chúc nhau. Già này bình sinh, Giang Nam Giang Bắ`c, Yêu nhắ t hát ca trước gió. Tôn lang cười khẽ, Ngồ`i xuô`ng ngân lên tiế ng trúc.*”

Chúng nhân đê u biế t, khúc này vừa xong, chỉ sợ lập tức đao vung máu đỏ, có Cảnh Thương Hoài ngồ`i đó, đám ngồ`i trên thiế t

ky im ả́ng vây ngoài cửa kia cũng không đoán được bản thân rồ`i đây là sớ`ng hay là chề`t, chỉ đề`u lặng lẽ nghe khúc này.

Tam Nương Tử đề`m: “Tám câu”, Cảnh Thương Hoài gậ`đầ`u, liề`c mắ`t, bồng thắ`y thiề`u niên mặc áo đen một mực say ngủ chọt ngồ`i thắ`ng người, hắ`n vừa ngồ`i dắy, thật khỏe khoắ`n như núi Sở trúc thon. Dưới ánh đèn mờ mịt, hắ`n im lặng không lên tiế`ng, tiề`u cô nương đang hát vừa trông thắ`y hắ`n, không khỏi ngắy ra.

Lại nghe Đỗ Hoài Sơn bắ`y giờ hắ`ng một tiế`ng nói: “Điề`n huynh, Ngô huynh!” Hai người kia sớm đã thắ`y lão, nhưng không chịu lên tiế`ng trước, giờ mới làm ra vẻ kinh ngạc đắp: “Oa, hai vị tiề`n bớ`i cũng ở đây? Là vì lo lương tiề`n cho nghĩa quân sao? Thật xắ`u hổ quá, đang có mắ`y đứ`a điề`u dân côn đồ` làm loạn dưới mắ`t Đề`ky bọn ta, chồ`c nữa bắ`t xong lại tới thỉnh an hai vị.” Hắ`n nói một câu liề`n chặ`n chề`t mắ`y câu hai lão muố`n nói, hai lão rồ`t cuộc là người của nghĩa quân, chỉ đành trầ`m ngắm không nói nữa.

Kim hòa thượng biề`t hôm nay ắ`t khó mà tồ`t lành đượ`c, hắ`n đợi hai người Đỗ, Hoài mở miệng bảo hộ thắ`t bại, tắ`m thân to lớn bắ`t chọt xông ra, mắ`ng: “Cút con mẹ mắy!” Một trượ`ng đắp xuố`ng đầ`u Điề`n Tử Đon, hắ`n trước giờ đắnh nhau đề`u tìm chồ`c cứng trước, võ công có cao hơn hắ`n, hắ`n cũng không chịu tỏ ra hèn yế`u. Chúng nhân chỉ thắ`y thân hình Điề`n Tử Đon loang loắng, người đã xuố`ng ngựa, đầ`u ngựa thì bị hòa thượng một trượ`ng đắp nát, có điề`u ánh đắo trong tay Điề`n Tử Đon cũng nhoắng theo, kề` đề`n hắ`n kéo một tên hộ vệ thiề`t ky xuố`ng, bản thân thì nhảy lên ngựa của người này, kề` kia thì áp tới phía hòa thượng, hòa thượng lại gắ`m nhẹ, lù`i lại, giờ mọi người mới thắ`y tay phải hòa thượng đã thiề`u mắ`t hai ngón.

Đáo quả là nhanh!

Đám người của tiêu cục bên kia sớm đã khiếp đảm, vừa mới rõ i Điện Tử Đơn nhắc tới bọn họ, bọn họ cũng chỉ có thể cẩn thận đề phòng, dù sao cũng không thể giết quan tào phản được? Bây giờ trông thấy đao pháp của Điện Tử Đơn, không khỏi căng thẳng, biết mấy người Kim hòa thượng khó bề địch lại. Kinh Tam Nương tuy có tiếng thóa gỗ đến ắt giết người báo thù, nhưng nếu nói chính diện chém giết liên mạng, một thân nữ lưu nàng hẳn cũng chẳng dễ. Cảnh Thương Hoài mà ngã xuống, chuyên tiêu này chỉ sợ cũng theo đó gặp phải tai ương, trong lòng họ liên mong phía bên Cảnh Thương Hoài thảnh thơi.

Điện Tử Đơn khoát tay, phía sau liên có mấy thị vệ chạy lên định xông vào quán, Kim hòa thượng tuy bị thương nhưng vẫn chẳng sợ hãi, múa trượng ngăn ở cửa, mình hòa thượng địch không lại, ba anh em họ Trương cũng vác đòn gánh tiển lên giúp đỡ, còn lại tiểu gia hỏa Vương Mộc lại chỉ hòa thượng rồi đếm từ hấn: “Một, hai, ba...” Một mạch đếm tới lão mù, Tiểu Anh Tử, thiếu niên áo đen cho tới đưa bé bên cạnh Cảnh Thương Hoài rồi nói: “Tổng cộng mười bốn người, Cảnh đại hiệp lo tám, anh em ta còn phải giết sáu đứa mới đủ vô n.” Nói xong đã động thân xông tới, có kẻ đập vào vai hấn một phát, hấn đầu gối tựa như không biết đau, một trảo đã vụn nát cổ họng kẻ đó, thân người hạ xuống, cười nói: “Một đứa.” Loáng cái chuyển thân, song thủ túm chặt kẻ đang một đao chém tới Kim hòa thượng, Kim hòa thượng đánh một trượng tới, kẻ kia đầu óc vỡ toác, lập tức đi đời. Vương Mộc tuy tay nhuộm máu nhưng vẫn cứng đờ đờ như cũ mà đếm: “Hai đứa.”

Kim hòa thượng cười lớn: “Đầu gối, Kim hòa thượng ta không phục trời, không phục đất, cơ mà xem như phục người rồi!” Người trong đếm thấy Vương Mộc kia võ công tuy không quá cao nhưng có tâm kế, có thủ đoạn, cái sự liên lĩnh, ngoan độc ấy đơn giản là

khiến kẻ khác hãi hùng. Điềm Tử Đơn khoát tay, lại có má y thị về xông tới, bao vây má y người kia lại.

Mới rồi Vương Mộc tính nợ là tính trên những người ả t bị Đê ký giết, tuy có má y người vô tội nhưng Đê ký chắc chắn không thể dung tha. Hấn là người chôn lục lâm, tuy biết đám người tiêu cục chưa chắc đã có kết cục hay ho nhưng trước giờ luôn khinh miệt bọn họ, cho nên cố tình không tính bọn họ vào.

Chủ quán sớm biết đây là giang hồ chém giết, đã trốn vào phòng rồi, đèn trên má y cái bàn sắp cạn dầu, ánh lửa leo lét. Tiểu cô nương thì vẫn lên nhìn trộm thiếu u niên mặc đồ đen, chỉ thấy sắc mặt hấn tái xanh, cô bé chẳng nghĩ tới bản thân, lại thấy lo thay cho gã. Chợt thấy Cảnh Thương Hoài cuối cùng không nén được, “hộc” một tiếng, nhổ ra một ngụm máu thì không khỏi bị dọa cho giật mình. Điềm Tử Đơn bên ngoài thấy thế thì vui mừng, vung tay ra hiệu cho má y kẻ đang vây công Kim hòa thượng thêm ác liệt, muôn ép Cảnh Thương Hoài ra tay trước.

Thiếu u niên mặc áo đen bất chợt móc trong người ra một chén rượu nhỏ, cái chén đó làm từ ngọc, chỉ to tầm ngón tay, trong suốt, vui mắt. Hấn nghe khúc ca kia, lại nhìn cái chén này, tựa như mê đi, ánh mắt xa xôi, giống như nhớ lại chuyện cũ từ lâu lắm. Xung quanh tuy hỗn loạn, hấn lại như chẳng hề để tâm. Người trong điếm ai buồn chú ý tới hấn? Tâm tư đều bị tình hình trận chiến ở cửa hút vào rồi. Thiếu u niên kia bỗng vậy tay gọi tiểu cô nương, tiểu cô nương vốn đang nhìn hấn, thấy hấn vậy tay gọi mình, lại xấu hổ cúi gằm mặt, đôi chân không tự chủ tiến về phía hấn. Chỉ nghe thiếu u niên nọ hỏi: “Người hát lại khúc ấy một lượt có được không?” Tiểu cô nương ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt lấp lánh trong ánh lửa của thiếu u niên độ chừng hai mươi này, cô bé vốn đang sợ hãi, giờ lại như quên sợ rồi, trái tim đập loạn, tựa hồ dù có chuyện lớn bằng trời cũng không tiến nổi vào lòng mình được. Cô bé gật

đâu, cất tiếng khe khẽ hát bài từ trên vách nọ, tiếng ca trong trẻo của cô bé mọi người đều có thể thấp thoáng nghe được, nhưng chẳng ai chú ý, đây chỉ là chuyện của cô bé với cậu thiếu niên kia thôi. Thiếu niên đối với những câu khác cũng mặc kệ, hoàn toàn không để tâm, nhưng nghe tới câu “*Rượu rót sen vàng, nhà xa vạn dặm, khó được nâng chén chúc nhau*” thì tựa như đau lòng vô hạn. Trên bàn có một hũ rượu mạnh, hắn nâng lên, rót vào chén nhỏ. Hình như thiếu niên vốn không quen uống rượu, vừa uống vào miệng mặt liền đỏ rực, tiểu cô nương nhìn hắn đến si mê. Rồi cứ thế lên nhìn hắn má đỏ áo đen, biết hắn thích nghe câu kia, không khỏi hát đi hát lại câu ấy ba lượt, rồi mới hát nốt đoạn bên dưới, sau đó lại nhẹ nhàng hát lại câu “*Rượu rót sen vàng, nhà xa vạn dặm, khó được nâng chén chúc nhau*”, thiếu niên áo đen bỗng vỗ bàn, cũng hát theo: “*Rượu rót sen vàng, nhà xa vạn dặm, khó được nâng chén chúc nhau*”(27), giọng của hắn ca vút, kinh tai động nhĩ, trong một khoảng đèn mờ sáng tối, chỉ thấy hắn đã nhún người vọt đi, tay rút trong bọc đồ ra một thanh đoản kiếm không vỏ dài chưa tới hai xích, chúng nhân chỉ trông thấy hắn chớp thoáng bên cửa rồi về, như ung sà hạc lướt, thấy được ánh kiếm lấp lánh nhưng chẳng biết hắn làm những gì. Lại để ý dưới cơn mưa như thế mà người hắn tới một giọt nước cũng không vương, lúc ngó lại, tám chữ “*Rượu rót sen vàng, nhà xa vạn dặm*” tiểu cô nương kia còn chưa hát xong. Trên kiếm của hắn, mũi kiếm vẫn xanh biếc, giống như chưa từng đã thương ai, chỉ là mọi người đều đã kinh hãi một kích nhanh tựa cầu vồng, gập như điện chớp của hắn. Đến cả hai người Đỗ, Tiêu cũng trợn mắt hãi hùng, Tàn lão gia tử vụt quay đầu qua, Cảnh Thương Hoài đang nâng rượu chùng như không tin mà nhìn ra ngoài cửa, người xung quanh cũng dõi theo ánh mắt hắn mà nhìn chăm chăm vào Diên Tử Đơn, cũng chẳng thấy có phản ứng gì, trên miệng hắn vẫn nguyên xi đeo nụ cười lạnh, mãi lúc sau mới thấy gã từ từ đổ gục, máu tươi từ cổ phun ra

xung quanh, sau khi ngã xuống, đã lâu mới lăn lông lóc, thiêu niên hát “*Rượu rót sen vàng, nhà xa vạn dặm*” kia lại cứ thế lấy đầu người làm bát rượu, rót ra là một phen máu tươi. Trong lòng mọi người chẳng hiểu sao đều sợ hãi lạnh toát. Đây là thứ kiếm thuật một kích tất sát bậc nào thế?

CHƯƠNG 5

TIÊU NGÂN

Đỗ Hoài Sơn và Tiêu Tứ Ân nhìn cái xác Điện Tử Đơn nằm trong bùn phía ngoài cửa, khuôn mặt hắ n giố ng như chưa kịp tưởng tượng tới nhất kiế m tuyệt mệnh vừa đánh ra là đấ c thủ này, tay của hắ n cách chuôi đao khá xa, mang danh là Giang Nam đệ nhấ t khoái đao vậy mà khi chệ t còn chưa kịp nghĩ tới chuyện rút đao! Đố, Tiêu hai người bô n mắ t nhìn nhau, đôi bên là bạn già nhiề u năm, trong ánh mắ t có ý hỏi đắ p: “Huynh tránh nôi kiế m này không?” “Tránh không nôi, đấ u hắ n có giế t người ngay bên cạnh, chỉ sợ ta cũng chẳng hê` biế t.”

Tầ n Ôn như rú ng độn g tinh thầ n nhưng cũng yên lòng cho tiêu ngân của mình, thanh niên thủ hạ của lão đê` u há hỏ c mồ` m, ngắ y đơ tại chỗ. Sự giao chiế n ngoài cửa cũng đấ ngưng bắ t, cảm thắ y bản thân liề u mạng ác đấ u chém giế t thề này thật như trò đũa. Đê` ky đô úy Ngô Kỳ vô` n đấ thiế u tài ứng biế n, giờ càng nói chẳng nên lời. Nê` u xuấ t thủ, võ công hắ n vô` n một chín một mười với Điện Tử Đơn, tim đập thình thịch, thật sự không biế t phải làm sao để ứng phó với nhất kiế m khó tránh đờ kia. Thủ hạ của hắ n nhân mã tuy nhiề u, nhấ t thời đê` u im bắ t... Liề u mạng đánh giế t bọn họ chẳng sợ nhưng cái kế t cục chưa kịp xuấ t chiêu, thắ y đầ u đấ đo đấ t này thật khiế n bọn họ lạnh gắ y. Thoắ ng chỏ c, cục diện trở nên căng cứng. Trên má thiế u niên áo đen còn vương hơi rượ y, hắ n một mình ngồ` i đố, trong dáng ngồ` i ngay ngắ n toát lên vẻ lạnh lùng, quái dị cùng một thứ vũ mị chẳng thể diễn tả như của hải độn g, chỉ có hạng thiế u niên mới có thể cùng lúc có hai loại thầ n sắ c này. Hắ n nhìn cái chén kia, như đấ hoàn toàn quên bản thân vừa vung kiế m

giết người mà chìm đắm vào trong ký ức nào đó. Sau đó, tựa như chợt tỉnh lại, liền yên lặng gục xuống bàn, ngủ tiêp. Kiếm của hắ n đã vùi trong bọc đồ, một tay đặt lên trên đó, mười ngón tay dài mà buông lỏng, hình như ngủ thật rồ i!

Yên ấ ng một lúc, trong phòng tựa như chỉ có mình Tam Nương Tử còn có thể nói gì đó nhưng cũng chỉ là mê man: “Một chiêu ấ y... rồ t cuộc là gì vậy?”

Đương nhiên là nàng hỏi Cảnh Thương Hoài, ngô i ở đây mà có thể trả lời cũng chỉ có mình Cảnh Thương Hoài. Giồ ng như đã hoàn toàn yên tâm, Cảnh Thương Hoài lạnh nhạt nói: “*Rượu rót sen vàng, nhà xa vạn dặm.*”

Tam Nương Tử thồ t lên: “*Rượu rót sen vàng, nhà xa vạn dặm?*”

Cảnh Thương Hoài gật đầ u, im lặng một lúc mới đáp: “Ta nghĩ là thế, đầ y là một chiêu vừa được sáng tạo.”

Vẻ kinh ngạc của Tam Nương lại càng rõ rệt, nàng quay sang nhìn thiế u niên nọ, thật chẳng rõ hắ n là người thế nào, nhớ lại lúc chụp tồ i, Kim hòa thượng vào điể m đã đẩy hắ n lao đảo, bắ y giờ chẳng ai ngờ hắ n có công lực nhường này, dường như hắ n hoàn toàn chẳng để bụng; sau đó, bao nhiêu người ở đây mạng chỉ còn trong khoảnh khắ c, hắ n vẫn chẳng cảm thắ y gì; cuố i cùng hình như chỉ vì câu hát của tiểu cô nương Anh Tử mà hắ n động lòng ra tay - *Rượu rót sen vàng, nhà xa vạn dặm...*

Thẩm Phóng bỗng nói: “*Khó được nâng chén chúc nhau.*” Ba người bèn cùng nâng chén uố ng cạn, trong phòng ngoài cửa, hình như chỉ có ba người họ còn có thể cười nói như thế. Mưa rơi rả rích không ngừng, làm đệm cho giắ c ngủ ngon của thiế u niên. Thẩm Phóng nhìn cái gáy hơi lộ ra của thiế u niên, bỗng thắ y trong lòng khề nhói. Ai là người bắ ng hữu thật sự của thiế u niên phi phạm quả

cảm kia, cách xa ngàn dặm nhớ tới cái gáy trẻ trung đó, lại trong đêm mưa thế này, chẳng hay cảm giác đau lòng ấy ra sao?

Qua một lúc, Ngô Kỳ mới gượng gạo phun ra một câu: “Thật to gan, ngay cả Đê` ky mà người cũng dám giết!” Câu này của gã rõ ràng có mùi miệng hùm gan sứa, ngoại hiệu của gã là Bình bình vô kỳ, trong Đê` ky tam thập nhị vệ, bất kể là loạn gia thế, loạn võ công, loạn mưu mô, loạn công lao, loạn thế lực, chẳng cái nào không có xu hướng lung lừng, bình bình, chẳng có gì đặc sắc, kẻ cay nghiệt còn bảo chỉ nhờ trước nay gã nghe lời Viên lão đại nhất nên mới có thể lăn lộn tới ngày nay, cho nên bây giờ gã cũng chẳng biết ứng biến ra sao.

Thiếu niên kia giống như đã chìm vào giấc ngủ say, Ngô Kỳ thật sự không biết nên giết hay nên rút lui, lại càng không biết hơn bốn mươi Đê` ky dưới tay nếu nhất tề ra tay thì có bắt nổi đối phương không.

Cảnh Thương Hoài bỗng lạnh nhạt hỏi: “Đê` ky thật sự không thể giết à?”

Đám người ngoài cửa thầy kẻ chỉ thiếu chút nữa là thành hồ chết này cũng tới khiêu khích, không kìm được đều trợn mắt nhìn hắ n, chỉ nghe hắ n hỏi: “Thế bốn thầy ở Tương Âm, Qua Dương, Đông Lư, Dư Hàng thì là chuyện gì?”

Ngô Kỳ giận dữ thét: “Đê` u là người giết?” Hỏi xong mới cảm thấy không đúng, Cảnh Thương Hoài rất ít khi dùng kiếm giết người, bốn đô úy kia lại đều chết bởi kiếm, là khoái kiếm.

Chúng nhân nghe thầy câu này, có vẻ như trong ba mươi hai đô úy của Đê` ky đã có bốn kẻ toi đời, không khỏi kinh ngạc.

Cảnh Thương Hoài uống một chén rượu. “Thêm một đĩa hôm nay, tổng cộng năm thắ`ng.”

Đám kỵ sĩ bên ngoài tuy hăng còn hơn bốn chục người nhưng nghe câu này, lại nhìn thiế`u niên đang ngủ yên lành dưới ánh nế`n lập lò, trong lòng quả thật lạnh lẽo khôn tả.

Tam Nương Tử đột nhiên hỏi: “Trên Hảo Đăng lâu, cái người vì một câu “Ai dám giế`t ta” của Phùng Tiểu Phì Tử mà rút kiế`m giế`t gã, tuy giữa chố`n tắ`p nập nhưng chẳng ai biế`t được kia thật sự là hắ`n sao?”

Cảnh Thương Hoài gạt đầ`u. “Ta nghĩ là thế`.”

Tam Nương Tử nhìn thiế`u niên nọ, lòng nghĩ hắ`n thật dễ nóng giận!

Cảnh Thương Hoài nhìn nàng, tựa hồ` đoán được suy nghĩ trong lòng nàng, thong thả nói: “Vị Đê` kỵ đô úy đóng ở Qua Dương kia tên là Lỗ Hảo, được gọi là Tiế`u lý tàng đao, là hảo thủ ám sát thiện nghệ nhấ`t trong Đê` kỵ. Hắ`n giỏi món này đương nhiên cũng cảnh giác với nó, hộ vệ bên người cực nhiề`u nhưng hai tháng trước, có một hôm hắ`n đế`n chuồ`ng ngựa trong thượng doanh, đang vuồ`t bờm ngựa yêu, nói chuyện với kẻ khác thì bỗng nhiên mặt mũi co rúm, con ngựa kia cũng hí một tiế`ng, một lúc sau thì người ngựa nhấ`t tê` đổ gục. Sau đó, mọi người mới biế`t có người tiề`m phục trong chuồ`ng ngựa rắ`t lâu, một kiế`m đâm xuyên gáy con ngựa, cắ`m thẳng vào tim Lỗ Hảo. Nhát kiế`m này vô thanh vô tức, khó đỡ khó tránh, Lỗ Hảo chưa kịp nghĩ ngợi gì đã bị ám sát rồ`i.”

Giọng Cảnh Thương Hoài tuy không lớn nhưng xung quanh yên ắ`ng, mọi người đê`u có thể nghe được. Kim hòa thượng lắ`m bắ`m: “Con mẹ nó, kiể`u giế`t người này lão ta không thích.” Người bên cạnh thì nhìn sang thiế`u niên kia. Hắ`n giế`t Phùng Tiểu Phì Tử rõ ràng

là bởi tính khí thiêu niên, nhứt thời nóng máu, thế nào mà khi giết Lỗ Hảo thì lại thể hiện sự tính toán, sắp đặt sâu xa, khiến người ta khó lường?

Cảnh Thương Hoài uống ngụm rượu rồi lại từ từ nói: “Nghe nói trong đô úy Đê kị các người có một tên con cháu thế gia tên là Uất Trì Cung, ưa sạch thành bệnh đúng không?”

Ngô Kỳ bất giác gật đầu.

Cảnh Thương Hoài lắc đầu cười, hình như cũng cảm thấy rất đáng cười. “Hắn mà ra ngoài tất rèm lụa thảm lông, chén bát chần đem chạt ních máy xe, quả đúng là không dính bụi trần, chỉ không biết đã lãng phí bao nhiêu nhân lực. Nghe bảo về sau hắn bị một kiếm đâm chết trong nhà xí ở Lư Lăng, áo gấm dơ bẩn, trên người dính phân, chết không sạch sẽ. Nhất kiếm đó chẳng ghê gớm gì nhưng quá là nghịch ngợm!”

Tam Nương Tử nghe mà không nhịn được cười, tuy là việc giết người tanh máu nhưng một kiếm đó rõ ràng như suy nghĩ của trẻ con, chỉ mong vui vẻ. Cảnh Thương Hoài híp mắt nhìn Ngô Kỳ. “Cho nên, ai bảo Đê kị không thể giết? Chẳng qua là chưa gặp phải người dám giết thôi. Viên lão đại của các người chọc phải hắn, ta thấy có phần phức rồi đó!”

Lúc này mọi người mới kinh hãi phát hiện, thiêu niên kia một mình đấu với Đê kị, e rằng bên trong còn có ẩn tình khác. Mặt Ngô Kỳ sớm đã trắng bệch: Phùng Tiểu Phi Tử là thằng con tôi, bị giết không nói làm gì, nhưng Lỗ Hảo với Uất Trì Cung đều là cao thủ, vừa nghĩ tới đây, lòng hắn không khỏi lạnh toát. Nhưng để giữ gìn thể diện, cũng là để an ủi bản thân, Ngô Kỳ vẫn phải cười lạnh một tiếng. “Viên lão đại của bọn ta lại sợ hắn sao? Lão đại nhìn vết thương của ba người kia, chỉ nói đúng một câu”, nói rồi ngừng lại.

Viên lão đại của Đê` kỳ đô úy trước nay là người kiem lời nhưng hễ nói ra thì không câu nào là không đúng, mọi người đê` u muô`n nghe lời nhận xét của hã`n. Ngô Kỳ thấ`y chúng nhân lắ`ng tai, lưng thẳng ngực vươn, có thêm mắ`y phầ`n dựa dẫm và tự tin. “Viên lão đại nói: “Kiế`m pháp thê` này là một kích tắ`t sát? Chưa chắ`c, chưa chắ`c! Gặp phải cao thủ chân chính, chỉ sợ ngược lại chuô`c vạ”.” Câu này rõ ràng nói kiế`m pháp của thiế`u niên kia chẳng qua là hù dọa tai mắ`t người ta, chưa đủ đáng sợ.

Chúng nhân tuy khó tin lời ấ`y nhưng Viên lão đại nổi danh đã lâu, rắ`t ít nói suông, thi thoảng mở lời thì không cái nào không trúng đích, bèn nghĩ, một chiêu đố của thiế`u niên nọ đúng là cực kỳ sắ`c bén nhưng “gió to chẳng suô`t sáng, mưa lớn đâu cả đêm”, chỉ cầ`n tránh được nhất kiế`m đố, e rắ`ng thiế`u niên chẳng thể đánh tiế`p được.

Tam Nương Tử thấ`y Ngô Kỳ hình như có thêm mắ`y phầ`n can đảm, giồ`ng con ễ`nh ương dầ`n dầ`n phình mang tích khí, không kìm được bật cười. Trên đời quả thật có loại nô tài cứ nhắ`c tới tên của chủ nhân là dũ`ng khí tăng gắ`p bội. Cảnh Thương Hoài lạnh nhạt nói: “Không sai, không sai, lời này của Viên lão đại rắ`t hợp lòng ta. Có điề`u, trước nay hã`n rắ`t hay khoác lác, cao thủ mà hã`n nói không biế`t có phầ`n Cảnh Thương Hoài ta không, cộng lại cả thầy có vượt nổi tám, chín người chẳng?” Nói rồ`i lại nhìn Ngô Kỳ, trong mắ`t tràn ngập nhạo báng.

Kim hòa thượng vỗ đùi cười ha ha. “Không sai, kiế`m pháp của vị tiểu ca này có lẽ không giế`t được Viên lão đại của các ngươi, nhưng đễ` đố`i phó với ngươi ấ`y à, hắ`c hắ`c, chỉ sợ như giế`t một chú gà con mà thôi.” Người bên cạnh giờ mới hiểu ra, Viên lão đại hạ thắ`p kiế`m pháp của thiế`u niên, thật ra cũng chỉ đúng với số` ít người thôi.

Cảnh Thương Hoài chợt nói với Thẩm Phóng: “Huynh đệ, ta nghe đồn, đệ ở quán Thập Lý, Trường Kiêu, Ngô Giang giết hơn trăm người, đệ từ chê trách rồi buông thuyên mà đi. Gặp đệ rồi, thấy hình như không biết võ công, vậy mấy lời kia hẳn là nhắm nhí nhí?”

Hắn gọi Thẩm Phóng là huynh đệ, chỉ vì vừa rồi giữa bờ sinh tử, ba người tuy chưa cầm cỏ thay hương, nắm tay quỳ bái nhưng đã cảm cái nghĩa khí mà trong lòng mặc nhận, gọi ra miệng rất tự nhiên. Thẩm Phóng cũng tự nhiên mặc nhận, tùm tùm cười rồi đem đầu đuôi câu chuyện kể lại một phen. Cảnh Thương Hoài nghe mà cũng thấy ngạc nhiên. Thẩm Phóng cười, nói: “Giết người, đệ từ, hai chuyện này đệ đều không phải do tiểu đệ làm, chẳng qua lúc bấy giờ tiểu đệ quả có lòng giết giặc, có dạ giải hồn, chỉ là thiếu u bản lĩnh chế địch, lại chẳng đủ tài văn chương, không biết hai vị nào làm ra chuyện tốt, tiếng tăm cuối cùng lại để tiểu đệ trộm mang? Đại ca giờ đã biết người huynh đệ này chẳng có chỗ nào hay ho, chỉ có cái võ rỗng tuếch rồi?”

Cảnh Thương Hoài thấy hắn lời lẽ ngay thẳng, phóng khoáng, rất vui lòng, khẽ cười, nói: “Đệ nói con vật cỏ quái ấy vừa cao vừa to, không biết có giống lạc đà chăng?”

Hôm đó, Thẩm Phóng tuy không nhìn rõ nhưng giờ nhớ lại, quả thấy không sai. Vừa rồi tai nghe mắt thấy thiếu niên vung kiếm giết người, chỉ cảm thấy kinh hồn táng đờm, bây giờ nhớ lại việc hơn ba chục sứ Kim cùng cả bà y quân Tô ng hà hiệp đồng bào bị chém chết lại cảm thấy sáng khoái trong lòng, đáng uống cạn bát lớn. Tam Nương Tử thay hắn rót một chén rượu, cười, hỏi: “Thư sinh rỗng tuếch, uống rượu không?” Thẩm Phóng uống cạn, cười, hỏi: “Chẳng phải nàng đã cắt tay áo đoạn nghĩa với ta rồi sao?” Tam Nương Tử biết hắn nói tới chuyện ngày trước ở rừng tùng ngoài thành Dur Hàng, liền khẽ cười, trong lòng hai người đều cảm thấy ngọt ngào vô hạn.

Cảnh Thương Hoài lạnh nhạt nói với Ngô Kỳ: “Nếu Viên lão đại biết chuyện hôm đó cũng chỉ do cùng một người làm, chẳng rõ sẽ nghĩ gì, bình luận thế nào?” Nói xong, hắn nhìn Ngô Kỳ cười cười.

Sắc mặt Ngô Kỳ khế đổi, võn triêu đình đã biết trong chốn giang hồ có không ít người căm giận thói hung hăng, kiêu ngạo, hành sự bạo ngược của sứ thần nhà Kim, lòng ôm hận đã lâu, sợ bọn họ giữa đường chặn giết sứ Kim ở quán trạm, gây họa cho triêu đình, cho nên đội quân hộ tống đa số là cao thủ, binh vệ cũng tuyển kẻ tinh tráng. Lần này, hộ vệ ở quán Thất Lý chính là kẻ nổi bật trong đám Đê ky đô úy, Tùng Vũ Dương, được người ta gọi là Tùng thiết thương, tay sử một cây Ô thiết điểm ngân thương nặng hơn ba mươi cân, học nghệ ở núi Nga My, là nhân vật dũng mãnh đánh đầu thối đó trong chốn trận tiền, trong ba mươi hai Đê ky đô úy, hắn là kẻ cương trực. Người ta từng xếp hạng cho ba mươi hai vị Đê ky đô úy, Viên lão đại đọc xong liền dứt khoát xé đi, chẳng nói chẳng rằng. Nhưng người bên cạnh đề u bảo Viên lão đại từng nói một câu thế này: Người trong Đê ky không thể chỉ xem vào võ công mà xếp thứ hạng, bởi vậy làm gì có ai dám xưng đệ nhất, đệ nhị. Đây đương nhiên là lời khiêm tốn của hắn nhưng vẫn còn một câu kế tiếp. Nếu như Tùng Vũ Dương bảo hắn xếp thứ tư, chẳng rõ ai dám đứng thứ ba đây? Viên lão đại xưa nay rất ít khen ai, từ câu này có thể thấy sự trọng vọng của hắn đối với võ công của Tùng thiết thương. Điều đáng sợ nhất là, cái ngày kiểm tra vết thương sau khi việc kia xảy ra, Viên lão đại cũng tự mình làm, thấy người nào người này đề u một kiếm đi đời, tới Tùng thiết thương cũng không ngoại lệ mà tựa như còn là bị giết sau cùng. Với năng lực của Tùng thiết thương, không thể bảo hộ lấy một tên sứ Kim chạy thoát đã đủ kỳ lạ; huống hồ sau khi đã quan sát kẻ kia xuất kiếm giết mấy chục người vậy mà hắn vẫn không nhìn ra sơ hở, với sự bình tĩnh phán đoán của hắn mà vẫn chệch dưới một kiếm của người kia, cái uy của nhất kiếm đó thật sự có thể nói là rúng động Trung

Nguyên, chẳng ai sánh được. Có điê`u, kiế`m ý lâ`n này so với trên tử thi mấ`y đô úy khi trước tựa như không giồ`ng lắ`m, Viên lão đại cũng khó mà quyế`t đoán, trầ`m tư hơn thán`g trời, cuố`i cùng đành thở dài, nói: “Nế`u như Tùng thiế`t thương cùng mấ`y người Phùng Tiểu Phì Tử kia đê`u chề`t bởi tay một người, vậy thì trừ ta ra, các người sau này có gặp người đó, chỉ câ`n hắ`n không gây chuyện nữa thì việc trước đây coi như bỏ qua, chí ít các người chớ có vọng tưởng ra mặt tính toán với hắ`n.” Câu này Viên lão đại tựa như rắ`t khó nói ra nhưng rồ`t cuộc vẫn phải nói ra miệng, đủ thắ`y Viên lão đại kiêng kỵ người này thế` nào.

Ngô Kỳ lạnh buồ`t ruột gan, chọt thắ`y khiế`p đắ`m, thắ`m muồ`n đánh bài chuồ`n. Tay vừa vung lên, ba mươi mấ`y kỵ sĩ kia cũng lặ`ng lể` định tháo chạy.

Cảnh Thương Hoài bỗng than một tiế`ng: “Chắ`ng phải ta muồ`n giữ các người đâu, ta cũng hy vọng các người đi đi cho yên tĩ`nh, chuyện đêm nay đã quá nhiề`u, tử thương cũng đủ rồ`i.” Ngừ`ng một lát, hắ`n nhìn thiế`u niên một cái. “Nhưng hắ`n còn chưa bảo cho đi, có thể để các người đi trước đượ`c chắ`ng?” Trong lòng mọi người đã mơ hồ` cảm thắ`y tính khí thiế`u niên này cổ quái, có lúc giế`t người như đã mưu tính sâu xa, có lúc lại chỉ như hứng thú nhắ`t thời; có khi giồ`ng như vì nước vì nhà, có khi lại chỉ bởi oán giận cón con. Tuy hắ`n đã ngủ tới độ hít thở chắ`m chậm, hơi thở nhẹ nhàng nhưng hắ`n chưa gậ`t đầ`u, Ngô Kỳ có muồ`n đi cũng cảm thắ`y lạnh dặ. Cho dù Đê` kỵ đông người nhưng nhớ lại việc với võ công của Tùng thiế`t thương cùng số` lượng quan binh hộ tồ`ng khi ấ`y mà vẫn bị chém giế`t, tuy còn chưa đánh, lòng đã hắ`i hùng, chắ`ng còn ý chí chiế`n đầ`u.

Đã quá nửa đêm, Kim hòa thượng gọi mãi, chủ quán mới run rẩy đi ra rót thêm dầ`u đèn, bỏ thêm củi vào lò sưởi cho chắ`y to hơn chút rồ`i vọi vàng chuồ`n thắ`ng. Kỳ thực trong lòng chủ quán cũng kêu

khô không thôi: Đêm nay thế nào mà lại nhiê u Bô tát đòi mạng đê n thế? Mây kẻ này đi rô i, chỉ sợ mình khó thoát cái họa ngày sau Đê ky hỏi thăm.

Thiê u niên kia vẫn đang ngủ, người bên cạnh cảm thấ y đúng là hắ n ngủ thật rô i, bởi hắ n trầ m mặc mà toát lên vẻ thầ n bí. Thi thoảng có người lên nhìn tầ m lưng hắ n, kẻ khác chỉ thấ y tư thế của hắ n lộ ra nét kiêu ngạo, nhưng trong mắ t tiểu cô nương Anh Tử lại thấ y có sự lạc lõng khôn tả, trong lòng cô bé rấ t cảm kích, cảm thấ y nhất kiế m vừa rô i tuy không phải vì mình nhưng cũng là vì một câu hát của mình mà xuấ t ra, chẳng biế t vì sao, trong lòng thấ y cảm động. Nhất kiế m vừa nhanh vừa lợi hại như thế, hắ n nhấ t định mệt rô i. Tiểu cô nương cùng ông nội ngô i bên lò sưởi, lòng mang tâm sự, thỉnh thoảng nhìn trộm thiê u niên áo đen một cái, trong lòng có nỗi niê m khó tả. Cô bé còn nhỏ tuổi, chưa hiểu cảm giác này do đâu mà có, chỉ thì thầ m ngâm đi ngâm lại câu “*Rượu rót sen vàng, nhà xa vạn dặm*”, ngâm tới độ cả đời khó quên.

Mây thanh niên trong tiêu cục nhấ t thời buồ n ngủ không trự nổi. Người trẻ tuổi ham ngủ, đôi mắ t Tầ n lão gia tử thì vẫn lắ p loáng tỉnh táo. Đổ, Tiêu nhị lão ngô i trong góc hút tầ u, chẳng nói chẳng rằ ng. Kim hòa thượng băng xong vé t thương trên tay, Vương Mộc khế bật ho, khô nhấ t là đám thiế t vệ Đê ky ngoài cửa, tuy mưa không lớn nhưng sự ướt át cũng chẳng dễ chịu, sắ p một canh giờ rô i, tuy bọn họ tin thiê u niên kia đã ngủ thật nhưng vẫn không dám đi. Nế u hắ n đã ngủ vào lúc không nên ngủ thì đại khái cũng có thể tỉnh vào lúc không nên tỉnh. Đám Đê ky ngày thường cũng giế t người, mỗi lầ n chém giế t xong, trong lòng đê u chẳng cảm thấ y gì, tựa như nế u phải nghĩ ngợi những vắ n đê to lớn bình thường hiế m khi nghĩ đê n kiểu như “cối đời kiế p người”, thì bọn họ liề n bận đi đánh bạc, uố ng rượu, chơi gái, tránh xa mây vắ n đê xem chừng không giải đáp đượ c kia, một canh giờ vừa rô i, chỉ có cảm giác

sợ hãi, trớ trêu, tựa hồ đời này không còn hứng thú với việc đi giết người liêu mạng nữa.

Tam Nương Tử cùng Thẩm Phóng, Cảnh Thương Hoài thông dong truyên ly đối chén, trò chuyện tuy từ tốn nhưng càng nói càng hợp, chỉ hận quen nhau quá muộn. Cậu bé Tiểu Lục Nhi thấy mọi chuyện đã yên, liền thả lỏng, cụp mí mắt, ngủ thiếp đi. Tam Nương Tử bế nó vào lòng, cười nói: “Tìm đâu ra đứa bé ngoan thế này đây?” Rồi nàng lại cười với Thẩm Phóng, nói: “Chúng mình nhận nó làm con nhé?”, trên mặt hiện ra nét dịu dàng của người mẹ.

Thẩm Phóng ghé tai nàng, cười nói: “Sau này nếu chúng ta có nữa thì sao?”

Tam Nương Tử đỏ mặt, gò má hơi hiện vẻ giận dỗi, dùng âm lượng chỉ mình Thẩm Phóng nghe được, nói: “Chàng đợi đấy!” Nàng rời mắt đi, liền chú ý tới vẻ mặt tiểu cô nương miệng hát mắt hát đang nhìn thiếu niên nọ, Tam Nương nhìn cô bé, lại nhìn thiếu niên, trong lòng bất giác ngần ngại.

Bên ngoài bỗng ồn ào, trong đêm đen lạnh giá, một đóa lửa hình hoa cúc nở rộ trong màn đêm, chu vi tới cả trượng, ánh vàng sáng rực, lơ lửng trong màn đêm khá lâu mới rơi xuống. Tiểu cô nương Anh Tử nhìn thấy, thích thú khen: “Đẹp quá đi!” Ánh lửa chiếu sáng khuôn mặt thiếu niên, chẳng rõ lời khen của cô bé có gộp luôn hấn vào không. Tuấn mã ngoài cửa “hí” vang một tiếng, đám thiết kỵ người nào người nấy vui mừng ra mặt, Ngô Kỳ vội khua tay, một người đằng sau liền lấy ra một cái bọc vải dàu, mở ra, bên trong có một cái ống đen sì, không ai không nhận ra đây chính là pháo hoa. Tay gã thoáng cái lấy ra một cái mô-i lửa, châm vào dây dẫn. Mô-i lửa lập lòe rồi tắt ngúm trong sắc đêm, pháo hoa trong tay gã lại bắn thẳng lên trời, mang tới một dải sắc đỏ, nổ tung trên đầu mọi người, sắc đỏ kia thoáng như sao băng, tuy còn xa mới đẹp và to

bằng đóa lúc này nhưng trong vòng máy dặm hẳn đều nhìn thấy được.

Xa xa phía đằng đông vọng lại một tiếng huýt lạnh lạnh. Ngô Kỳ mừng rỡ. “Nhị công tử tới rồi!”

Thẩm Phóng nhìn thấy pháo hoa, cực kỳ tò mò, mới hỏi: “Đây là gì thế?”

Tam Nương Tử than: “Đó là phương thức liên lạc của bọn chúng. Đề kỵ quả nhiên thế to tiền lắm, phương thức liên lạc này người khác làm không nổi.”

Cảnh Thương Hoài thì nói: “Pháo hoa hôm ấy tức Nguyên Tiêu ở Đông Kinh năm xưa, nghĩ lại vẫn hơn xa cái này.”

Thẩm Phóng biết lời này của Cảnh Thương Hoài là hôm ấy tương những ngày nước nhà hưng thịnh, lúc người Kim chưa chiếm giang sơn, thắm nhu: Ngày nay trong triều đình phương Nam cũng không phải thiếu u bậc tài trí, ngay trong Đề kỵ cũng thật sự có rông nấp hổ rình, nếu như đồng lòng chung sức, chưa chắc nước nhà không thể lại hưng thịnh, đáng tiếc, những kẻ này đều chỉ chăm chăm tranh quyền đoạt lợi, khiến nước nhà ngày càng nát tan. Tam Nương Tử thấy thần sắc hai người kia giống nhau, liền biết đều chung suy nghĩ, ngòì vỗ vè đưa bé, ngâm nga một tiểu khúc.

Lúc này, người trong quán vừa trải máy bận biến loạn, giờ đã hoàn toàn không có kích động gì đáng kể, đã quá nửa đêm, lòng người mệt mỏi, Vương Mộc chán ngán nói: “Bắt đầu là đóa hoa to như thế, kẻ đến hẳn phải là nhân vật phi thường.” Tới Kim hòa thượng tựa như cũng lười cái kinh, tiếp lời: “Lợi hại thì đã sao, đời người chẳng qua chế t một lần, không phải nó chế t thì là ta chế t.” Hai người Đỗ, Tiêu nghe câu này bèn nhìn hòa thượng kia một cái. Loại khẩu khí này trong nghĩa quân vốn quen khổ chiến trên Hoài

Thượng cực kỳ bình thường, lẫn lộn sa trường lâu ngày, nghĩa quân chính là mang khẩu khí như thế, đã chẳng màng nghĩ tới sinh tử nhưng trước sau không quên chức trách bản thân đang mang. Hai người Đỗ, Tiêu nhìn nhau, bỗng cùng nhớ tới một đôi mắt, đôi mắt đó rất bình thường, vĩnh viễn sáng trong khiến người ta hoài tưởng, nhưng trong đôi mắt ấy tựa như luôn mang sắc thái chán nản, dường như che giấu một chuyện gì, nghĩ mãi vẫn không thông, người tuy còn trên nhân thế, làm những chuyện phải làm nhưng thân tình trong đôi mắt đó thì chỉ có một vẻ: muốn chết.

Ngoài cửa, Ngô Kỳ phân phó gì đó, chỉ thầy đội thiết kỵ lập tức chia ra thành hai nhóm, đứng sang hai bên, người nào người nấy chỉnh đốn áo mũ, xuống ngựa cầm cương. Ngô Kỳ cũng nhảy xuống ngựa, sắp ngựa vào đội, bản thân thì đứng giữa, cung kính đội. Một đám người nhân cường mã tráng, xếp thành hàng ngũ nghênh đón, quả nhiên khí thế hấn lên, có điểu sau cánh cửa kia lại chẳng phải nhà to điện lớn, chỉ là một cái quán nhỏ, cảnh này không tránh khỏi có chút buồn cười.

Kim hòa thượng “hừ” một tiếng, nói: “Làm bộ làm tịch!” Những người khác đều ngậm mực lại tinh thần, đề phòng chuyển biến bất ngờ. Một hồi sau, trong đêm đen vọng lại tiếng cười: “Anh em vất vả rồi!” Giọng nói trẻ trung, vui vẻ, người mắt tinh thì thấy được xa xa bên ngoài đang có hai người đi tới, tới gần hơn liền nhìn rõ là một chủ, một tớ. Chủ nhân tuổi tác không lớn, công phu cước bộ lại cao cường, tuy không phải nhanh dị thường nhưng vai không động, người không lắc lư, chân đạp trên bùn như đi trên đường đẹp; nô bộc bên cạnh thì lại kém hơn nhiều, bước thì liêu xiêu, bước lại lảo đảo, càng làm nổi bật vẻ ung dung tự nhiên của gã công tử kia.

Đỗ Hoài Sơn khẽ nói: “Là Viên lão nhị.”

Tiêu Tứ Ân gặt đầ̀u. Người hiểu biế́t đầ̀u biế́t Viên lão nhị chính là em ruột của thủ lĩnh Đầ̀ ky Viên lão đại, nhưng hai anh em này trong giang hồ̀ trước nay mỗi người một cờ hiệu, hai người đáng lý ra thân thiế́t như một nhà nhưng trên giang hồ̀ lại ai quản việc nấ́y. Nghe nói người thanh niên này thủ đoạn cực kỳ lợi hại, giao du rộng khắ́p, quan thương thân sĩ, không đâu là không lôi kéo, đố́i với đắ́m liề̀u mạng trong giang hồ̀ cũng rắ́t chứa chắ́p, thường đượ́c khen là Tiểu Mạnh Thường. Ai cũng nói võ lâm Giang Nam chia đầ̀u cho hai gã họ Viên. Thông thường, nhân vật giang hồ̀, anh hùng trong dân gian mà bị Viên lão đại ép cho không chố́n dung thân thì sẽ đầ̀u nhập vào cửa Viên lão nhị, chỉ cần một lời của Viên lão nhị, phiề̀n phúc bắ̀ng trời cũng sẽ biế́n mắ́t. Có thể thắ́y Viên lão nhị chẳng phải hạ́ng ý vào uy danh của ông anh, nhờ vào người khác mới nên việc. Viên lão nhị là cao thủ Thắ́t Xảo môn, một thân ám khí khó mà né tránh. Xung quanh liề̀n biế́t nhân vật gây nhứ́c đầ̀u đế́n rồ́i, liề̀n vực lại tinh thầ̀n, chỉ là không rõ hắ́n sẽ có hành độńg gì đây?

Viên lão nhị đã tới trước cửa, nhìn vào bên trong rồ́i “òà” một tiế́ng. “Không ngờ hai vị tiề̀n bối Tiêu, Đỗ cũng ở đây”, rồ́i nhìn Kim hòa thượng, gặt đầ̀u. “Còn cả má́y vị bắ̀ng hữu trên giang hồ̀”, sau đó chắ́p tay về̀ phía Cảnh Thương Hoài. “Cảnh đại hiệp, lâu rồ́i không gặp”. Cảnh Thương Hoài “hừ” một tiế́ng, không tiế́p lời, Viên lão nhị lại nhìn sang vợ chồ̀ng Thẩm Phóng nhưng không nhận ra, bèn hỏi: “Nhân huynh nho nhã khiêm nhường, thân quyế́n đẹp đẽ như hoa, tiểu đệ́n không nhận biế́t, thỉnh giáo họ tên đượ́c chẳng?”

Thẩm Phóng thắ́y gã nói năng thanh nhã, cũng không muố́n thiế́u đi lễ số, đáp lễ rắ̀ng: “Trắ́n Giang Thẩm Phóng, chuyế́t kinh⁽²⁸⁾ Kinh Tử.” Thẩm Phóng nói luôn tên vợ mình ra, trên đời vốn không có lễ này nhưng hắ́n kính trọng Tam Nương nên mới

làm vậy. Viên nhị công tử hiển nhiên nắ m rõ tin tức, tiế p lời: “Ngô Giang đề` từ sướng lòng người, tiêu đề ngưỡng mộ đã lâu.” Thẩm Phóng biế t lời đờ n đã bay khắ p, cũng chẳng muố n biện giải.

Ngô Kỳ sớm đã ở bên cạnh nhắ t nhắ t kể lại cho hắ n nghe đầ u đầ u mọi chuyện, Ngô Kỳ này không có sở trường gì khác nhưng quan sát cẩn thận, kĩ càng, anh em Viên thị trước nay tín nhiệm chính điểm này của hắ n. Viên nhị công tử vừa nghe hắ n nói vừa khe khẽ gậ đầ u, mặt mang nét cười, bộ dạng thông thả. Viên nhị công tử mình mặc đờ` trắ ng nhạt, chỉ có trên cổ áo là hơi điểm hoa văn, thêu thùa tinh xảo, nhấ nhận vô cùng, vạt áo tuy không cẩn thận dính chút bùn nước nhưng hắ n chẳng bận tâm, không có bộ dạng tiế c rẻ áo quầ n, càng tỏ đượ phong thái xuấ t trầ n.

Nghe Ngô Kỳ nói xong, Viên lão nhị án theo lời gã nói, quét mắ t nhìn người trong phòng một lượt, đôi mắ t ngưng trên người thiế u niên nọ, chỉ thấ y thiế u niên vẫn gục đầ u ngủ, không khỏi nhíu mày, tựa như khó lường đượ người này. Đợi Ngô Kỳ nói hế t, hắ n liề n cười, bảo: “Sao Ngô huynh cứ đứng mãi ngoài điể m thế ? Ngô`i cả đây đề`u là anh hùng danh sĩ, chúng ta càng nên tới xin chỉ dạy mới phải.” Rồ i hắ n kéo Ngô Kỳ tiế n vào cửa, nô bộc kia theo sát ngay sau, gậ ô lại, đeo vào sau lưng.

Viên lão nhị vừa tiế n vào phòng, không khí trong phòng liề n căng ra. Hắ n thấ y thiế u niên áo đen vẫn giả bộ ngủ, liề n khẽ cười, nói: “Huynh đài tỉnh dậy đi, có khách tới thăm đó!” Thiế u niên kia không lý tới, Viên nhị công tử thấ y trên cái bàn bóng đầ u thiế u niên đang gục kia chỉ có một chén rượ ngọc xanh. Chén rượ quá nhỏ, chỉ lộ một góc dưới tay áo thiế u niên, Viên nhị công tử bèn cách không dùng ngón giữa, ngón trỏ hướng về` phía cái bàn của thiế u niên móc nhẹ, cái bàn nọ liề n vang tiế ng “bộp bộp”, Viên lão nhị cười, nói: “Đêm lạnh khách qua trà thay rượ, nế u huynh đài không có tiề n mua rượ, chỉ câ n một bình trà cũng đượ mà.” Nói rồ i,

hắ n lắ y ở cái bàn trồ ng bên cạnh một cái chén, một bình rượu, rót một chén, cười, nói: “Hay huynh đài say rô i? Dùng rượu giải rượu là hiệu quả nhấ t.” Hắ n búng ngón tay, chén rượu nhắ m vào cái chén nhỏ thấ p thoáng dưới vạt áo thiế u niên mà bay tới, cái chén bay trong không trung vũng vàng, ổn định, chẳng rót lắ y một giọt, công phu này khiế n người ngồ i đây ngắ m hô lên một tiế ng.

Cái chén đó bay tới trước bàn, đang chuẩn chọt lệch đi một chút, không chạm vào cái chén ngọc nọ mà va vào tay áo thiế u niên, chén vừa nghiêng, rượu liề n tạt vào áo hắ n, sắ c mặt Viên lão nhị khế thay đổi, biế t cái chén đó đã chịu lực dẫn dắ t từ bên ngoài, bắ ng không ắ t chẳng nghiêng đảo, nhưng rõ ràng thiế u niên đó chẳng hê động đậy, không biế t phát lực thề nào mà chỉ làm lệch chén rượu, tạt ướt tay áo của chính mình, có ý giấ u vụng hay sao? Thiế u niên tựa như bị đánh thức, ngắ ng mặt lên, trên má còn in vế t hắ n, khế ngáp một tiế ng, nhìn thầ n sắ c thì vừa rô i không phải là giả vờ ngủ.

Hắ n vừa ngắ ng mặt, người bên cạnh chỉ cảm thắ y nhìn thật tươi mới, bắ t giác coi vẻ ung dung của Viên nhị công tử là tục tĩu. Viên lão nhị sững người, cười, nói: “Huynh đệ trước giờ tự cho mình là tài hoa, hôm nay gặp được thiế u hiệp mới xem như hiểu được lời than của Trâu Kỳ khi gặp Từ Công ở thành bắ c⁽²⁹⁾, thật bội phục không thôi.”

Thiế u niên vẫn chẳng nói gì, nhắ c cái chén to bắ ng ngón út lên, nhẹ nhàng lau lau, tay áo của hắ n phồ i với màu chén ngọc này càng nổi bật sắ c đen ra đen, trắ ng ra trắ ng, trong ánh mắ t vui vẻ, hài lòng còn chứa một loại ngạo nghễ, hào hùng. Viên nhị công tử cũng không để ý, nói tiế p: “Nghe nói kiế m thuật của thiế u hiệp vừa rô i nhanh như câ u vô ñg lệ như điện chớp, đáng tiế c huynh đệ không có phúc được thắ y.” Trong lời nói tựa như oán hận lắ m.

Đỗ, Tiêu nhị lão nhìn nhau, tự nhủ: Đây coi như khiêu chiến rồi. Người trong phòng nín thở lặng im, một người là Viên nhị công tử nước danh Giang Nam, một người là thiêu u niên vô danh tới từ tái ngoại, hai người đều rất trẻ, mọi người đều muốn xem xem cao thủ ám khí Thất Xảo môn đời chiến với thiêu u niên kia thế nào. Trên giang hồ, thanh danh Thất Xảo môn rất nổi, năm xưa việc giả Thất Xảo nương tử vào thế gia ám khí Đường môn không thành, vì tình sinh oán, tự dựng cờ hiệu, cuối đời còn sáng tạo ra ám khí kỳ môn Kim ngọc thoa, hiệu xưng “*Kim phong ngọc lộ nhât tương phùng, tiện thắng khước nhân gian vô số*”⁽³⁰⁾, cực kỳ tự hào, nhưng đáng tiếc ít người được thấy, nghe nói trong đám đệ tử của bà, cũng chỉ có đệ tử cuối cùng là Viên nhị Viên Hàn Đình luyện được món này. Võ công ám khí của Thất Xảo môn thiên biến vạn hóa, kiếm thuật của thiêu u niên kia lại bỏ màu mè theo giản dị, hai người này đấu nhau, chính là một trận hay ho hiếm gặp trong giang hồ. Cho nên, không chỉ Vương Mộc, Kim hòa thượng trợn mắt thật to, tới cả ba người Tãn Ôn, Đỗ, Tiêu cũng thấp thỏm đợi chờ, Cảnh Thương Hoài cũng đã buông chén xuống.

Ai ngờ lần này họ đã đoán nhầm, chỉ thấy Viên nhị công tử quay lại dặn dò Ngô Kỳ: “Những vị ngài đây nếu đã là bả ng hữ của vị thiêu u hiệp này, chúng ta đành mắt nhắm mắt mở mà đi.” Nói rồi, hấn chỉ mấy người Kim hòa thượng. “Mấy vị huynh đệ trên giang hồ này...”, lại chỉ sang bàn Thẩm Phóng. “Thẩm huynh cùng nương tử... Còn cả Cảnh đại hiệp”, lại liếc lão mù một cái, “Thêm cả hai ông cháu này, để họ đi đi, trong vòng một tháng, nếu có gặp lại cũng đừng gây phiền phức cho họ”.

Ngô Kỳ gật đầu. Chúng nhân đều kinh ngạc, không ngờ hấn rộng rãi đến thế, ban cho thiêu u niên này một nhân tình thật lớn, không biết có ý gì. Viên nhị công tử lại ôm tay, hướng tới mọi người, nói: “Đêm khuya mưa lớn, chu vị ngày mai lên đường cũng được, chỉ

là huynh đệ vẫn còn việc nhỏ khác phải làm, không thể cùng chur vị hàn huyền.”

Chúng nhân giờ mới rõ hắ n có ý trước khi hành sự thì thông báo để mọi người chớ có nhúng tay, nhưng không rõ chuyện khác hắ n nhắc tới là chuyện gì, chắ c là cực kỳ trọng yế u, nế u không đã chẳng tự dung tặng cho mọi người một phầ n nhân tình lớn đén thể . Kim hòa thượng lẩm bầm: “Đùa cái gì thế , con mẹ nó!” Viên nhị công tử kia quay người sang bàn Tầ n Ôn, nhạt giọng nói: “Tầ n lão gia tử, huynh đệ muố n giữ chuyế n tiêu này của người.”

Câu này đúng là khiế n xung quanh bất ngờ, Viên nhị công tử đích thân cướp tiêu, đây có thể xem là một tin khiế n người ta kinh hãi. Và lại, thái độ cẩn trọng của hắ n cũng làm mọi người ngạc nhiên, ban nãy hắ n bán ân tình cho thiế u niên nọ xem ra cũng chỉ vì không muố n thiế u niên đó nhúng tay vào việc này. Trong chuyế n hàng này rồ t cuộc chứa cái gì? Đổ, Tiêu nhị lão nhìn nhau, trong đầ u dâng lên mộ i nghi hoặc lớn, ngoài ra cũng bội phục khí độ của Viên nhị công tử kia. Khó trách có lời đờ n vị Viên nhị công tử này cực kỳ thông minh, giáo hoạt, khi chưa nắ m rõ tình hình kẻ địch, hắ n thà không đánh, chỉ với một điể m này ở một cao thủ trẻ tuổi như hắ n cũng đủ để người ta nhìn bắ ng con mắ t khác.

Đám người tiêu cực nhấ t thời cả kinh, đêm nay tuy má y bận gió mưa nhưng bọn họ tuyệt đớ i không nghĩ tới mưa á y lại rơi trên đầ u mình. Bọn họ trước nay đề u là dân lành tuân thủ pháp luật, chủ nhân tiêu cực Lâm An, Long lão gia tử, ở trong kinh cũng giao du rộng khắ p, ai ngờ thật sự có người muố n động tới tiêu hàng của họ, lại còn là người đượ c xem như đại diện cho quan trường.

Tầ n lão gia tử “ồ ” một tiế ng, chầ m chậm đứng dậy, ôm quyề n, hỏi: “Nhị công tử, người là đùa chắ ng?”

Viên Hàn Đình lắc đầu.

Tân Ôn hỏi: “Đây phải chăng là việc công vụ của nha môn?”

Viên nhị công tử vẫn tùm tùm lắc đầu: “Cái này à, cũng không tính là công vụ cho lắm.”

Sắc mặt Tân Ôn cứng lại. “Vậy là Viên nhị công tử khinh lão hủ vô dụng?” Mấy tiếng sau cùng lão nói rất chậm, nhịp thở giữa từng từ cũng buông càng lúc càng chậm, khiến người ta càng cảm nhận được độ nặng trong lời nói của lão. Bốn tiếng “Ồn như Thái Sơn” này không phải gọi suông, đó là danh hiệu Tân Ôn lẫn lộn trong giang hồ hơn ba mươi năm mà có, người trong võ lâm quý tên như mạng, Viên nhị khinh người thái quá như thế cũng không trách Tân Ôn nổi giận. Người có hiểu biết nghe thấy khí tức của lão khi nói biến đổi liền biết Tân Ôn đã vận tâm pháp Thiệu Lâm chính tông, xem ra lão nhân này rõ ràng đã chuẩn bị nghênh chiến.

Sau đó, Tân lão gia tử thở một hơi thật dài, than: “Nhị công tử, đây là chuyên tiêu cuối cùng của lão đầu này, tiêu chỗ đến đầu kia, lão hủ cũng về quê nhà ở Hoài Thượng dưỡng lão. Nếu nhị công tử không có khó khăn gì quá lớn, vậy thả lão đầu tử này một lần được chăng?” Lão nói liền một hơi, sau đó trở nên vững vàng, trầm ổn, rõ ràng đã điểu chỉnh xong nội tức, đạt tới trạng thái chiến đấu. Cũng vì biết tính tình của Viên nhị nên lão mới làm thế. Viên Hàn Đình mưu tính rồi mới làm, nếu đã nói ra miệng thì việc này xem ra đã ở thế không thể thu tay rồi. Viên nhị công tử bình tĩnh, giả tình giả ý hỏi: “Đây thật sự là chuyên tiêu cuối cùng của lão gia tử?”

Tân Ôn gật đầu.

Viên nhị công tử nói: “Thế thì thật ngại quá, khiến lão gia tử thu tay không thuận lợi rồi.”

Lời vừa dứt, đám người tiêu cực đề`u tức đề`n tím mặt. Viên Hàn Đình nói động thủ là động thủ, thân hình thoáng động, ép tới Tầ`n Ôn. Tầ`n Ôn thở ra một hơi, tung ra một chưởng, những người hiểu biế`t ngô`i đây không khỏi khen chưởng của lão hay! Chiêu này xuấ`t ra trầ`m ôn, ngưng trọng, càng khó thấ`y hơn chính là lão đang cố` tình chừa cho đôi bên một đường lùi không nhỏ. Xem ra Tầ`n Ôn không muố`n đấ`c tội với Viên nhị công tử thiế`u niên đấ`c ý này. Chợt nghe Viên nhị công tử cười, nói: “Tầ`n lão gia tử, không phải tiểu bô`i mạo muội, quả thật nế`u không động thủ, với tên tuổi vang dội của Tầ`n lão, Viên nhị có nói thề` nào cũng không thể khiế`n ngài để ta mang hàng đi được, chúng ta cược một phen thì sao?”

Tầ`n lão gia tử trầ`m giọng nói: “Cược cái gì? Tiêu ngân là của người khác, chẳng phải của lão hủ ta, lão hủ không làm chủ được.”

Gừng càng già càng cay, ý tứ trong lời nói này của lão chính là dựa vào bản lĩnh bắ`ng trời của Viên lão nhị ngươì, cho dù thắ`ng được Tầ`n Ôn ta nhưng nế`u ngươì chiế`m chuyế`n tiêu này, dù có lên trời xuố`ng đấ`t, Lâm An tiêu cực cũng sẽ theo ngươì tới cùng.

Việc khiế`n Viên lão nhị lo lắ`ng hình như cũng chính là chỗ này, chỉ nghe hắ`n cười, nói: “Cược trong vòng mười chiêu ta có thể phá được Thập cầ`m cửu ôn khai bi thủ của ngài.”

Lời này của gã quá lớn mật, những người ngô`i đây chẳng ai tin được, tới Cảnh Thương Hoài cũng cả kinh, trong lòng không tin. Hắ`n đoán với thân thủ của Viên Hàn Đình, thắ`ng được Tầ`n Ôn hẳn không khó nhưng muố`n trong vòng mười chiêu phá bản lĩnh giữ nhà của Tầ`n Ôn, chỉ e khó khiế`n người ta tin nổi.

Tầ`n lão gia tử “hừ” một tiế`ng, nói: “Chút xíu công phu lược gạo giã vừng của lão hủ, đương nhiên không lọt vào mắ`t Viên nhị công tử rô`i!”

Viên nhị không ngừng tay, miệng vẫn cười. “Tân lão gia tử, ngài có cược hay không? Nếu thấy mười chiêu nhiều quá, vậy chúng ta lấy hạn là sáu chiêu, thế nào? Trong vòng sáu chiêu, nếu ta không phá được Thập cầm cửu ôn khai bi thủ của ngài, Viên nhị ta sẽ lập tức quay người bỏ đi, từ giờ không vào giang hồ nữa; có điều, nếu ta may mắn đắc thủ, Tân lão gia tử ngài không được quản tới chuyện tiêu này nữa, đưa người của ngài rời đi.”

Tân Ôn một hơi xông tới, đời này người lão phục nhất chính là chủ nhân Lâm An tiêu cục Long Tại Phóng, ngay Long Tại Phóng cũng không dám xem nhẹ Thập cầm cửu ôn khai bi thủ mà lão khổ luyện ba mươi năm này, tới cả sư phụ lão ở Thiệu Lâm năm xưa cũng không dám nói câu kia, dựa vào đâu tên tiểu tử này... Trong lòng Tân lão gia tử nổi giận bưng bưng, lập tức đáp ứng: “Được, lão hủ cũng muốn xem thủ đoạn của Viên công tử, chỉ có điều, dựa vào danh tiếng của Viên công tử, hẳn sẽ không nuốt lời chứ?”

Lão cũng không muốn hoàn toàn trở mặt với Viên nhị, cân nhắc mượn cơ hội Viên nhị tự đại, cho gã biết một chút lợi hại, tránh đi rắc rối hôm nay, với lại, lão cũng không nắm chắc thắng được tên đệ tử Thất Xảo môn này. Viên lão nhị gật đầu, nói: “Nhất ngôn ký xuất.”

Tân Ôn tiếp lời: “Tứ mã nan truy!”

Nói rồi, Tân lão gia tử dựng thẳng người, mái tóc hoa râm chột dựng lên rồi ngả về sau, cực kỳ uy mãnh. Lão lùi lại, chưởng trái vẽ vuông, chưởng phải vẽ tròn, chưởng trái hư, chưởng phải thực, hai chân không tấn chữ đỉnh chữ bát mà bước khai thức Ngũ phúc đoàn thọ. Thập cầm cửu ôn khai bi thủ này vốn là tâm huyết ba mươi năm của Tân Ôn, thoát thai từ Phục hổ quyên của Thiệu Lâm, Cầm nã cửu thủ của Ứng Hạc song bác môn và Đại khai bi của Trình Cửu ở Sơn Đông. Cái trước đương nhiên học được ở sư môn lão, cái

sau học từ hai người bǎ`ng hữu, khổ tâm tìm hiểu, ba mươi năm nay chưa từng từ bỏ. Long Tại Phóng, Long lão gia tử từng xem toàn bộ chiêu số của lão, ba mươi năm trước chẳng nói gì về nó nhưng về sau càng ngày càng phê bình kịch liệt, nhưng Tầ`n Ôn biế`t đấ`y là vì bộ chiêu thức này càng lúc càng hữu dụng, cho nên đánh ra cũng càng lúc càng hiểm, Long Tại Phóng với tư cách bǎ`ng hữu chỉ điềm nghiêm khắ`c bộ chiêu thức lão một mình sáng tạo ra này là do sợ Tầ`n Ôn chỉ cầ`n có chút không cẩn thận sẽ chề`t ngay bởi chiêu thức tự mình sáng tạo ra. Mãi tới mười năm trước, lầ`n cuố`i cùng Long Tại Phóng xem bộ võ công này mới nói rằ`ng: “Ài, tôi cũng chẳng có gì để nói nữa, có điề`u, lão Ôn, bộ chiêu thức này của ông còn nhiề`u chỗ chưa được, vẫn khó mà truyề`n lại hậu thế.”

Tầ`n Ôn thì cười, nói: “Phóng ca, tôi cũng biế`t thế`. Tôi không bị được danh gia võ học các vị, sáng tạo ra một bộ chiêu thức liề`n nghĩ tới việc truyề`n cho hậu thế, công thủ né tránh mọi mặt toàn vẹn, đây chỉ là một bộ chiêu thức thích hợp với tôi nhấ`t, không phải trọn vẹn nhấ`t, uy lực so với uy lực Phục Hồ quyề`n, Cầ`m nã cửu thủ và Đại khai bi của nhà lão Trình có thể đạt tới còn kém rấ`t nhiề`u, có điề`u nó trong tay tôi thì lại có thể phát huy toàn bộ tiề`m lực của tôi mà ba bộ võ công kia lại không thể.”

Long lão gia tử nghe câu này xong, ngẩm nghĩ trọn ba ngày, câu này nhấ`t thời cũng thành danh ngôn trong võ lâm, rấ`t nhiề`u vị sư phụ cao minh bèn nhân ý này mà thay đổi cách dạy dỗ đệ tử. Lúc này Tuy Tầ`n Ôn chưa hế`t giận, chiêu đầ`u tiên Ưng vũ trường bi của lão, chương pháp nghiêm cẩn, Cảnh Thương Hoài thở nhẹ một hơi, hình như đã nhận định với lố`i đánh ỏn trọng thế` này của Tầ`n Ôn, Viên nhị không thể phá giải trong sáu chiêu.

Lại thấ`y Viên nhị trả chiêu cũng rấ`t tinh kỳ, tay trái như móc, tay phải như mổ, dùng Tróc dẫn thức của Ngôn gia Giang Tây, chiêu này rấ`t hiế`m gặp, đủ thấ`y Viên nhị học lắ`m biế`t nhiề`u. Đổ

Hoài Sơn than nhẹ một tiếng, vừa là than Viên nhị này quả nhiên bất phạm, vừa giống than chiêu này của hã'n tuy cao minh nhưng vẫn chưa thấy có cảm giác khiế'n người ta kinh hãi.

Tiếp đó, Tầ'n Ôn liên tiếp đánh tới hai chiêu Khai bi, Toái bi, Viên nhị dùng Đại thùy liêm, Tiểu thùy liêm ứng phó, đây lại là công phu của Hai Các ở Đài Châu rồi. Qua ba chiêu, chưa thấy Viên lão nhị chiế'm được thế' thượng phong, mọi người đề'u thấy kỳ, hã'n dựa vào cái gì mà nói sáu chiêu có thể phá được Khai bi thủ của Tầ'n Ôn? Lại thấy hình như Tầ'n Ôn cũng đã yên tâm, chiêu thứ tư Dương lệnh chàng bi ổn định đánh ra, Viên nhị công tử tay trái nhẹ phấ't, tay phải kéo xuố'ng, xuấ't ra một chiêu Phân hoa phấ't liễu mê'm mại. Nế'u gã là nữ tử, khí lực không đủ, phải dùng cách bô'n lạng bạt ngàn cân thì cũng chẳng lạ, nhưng gã là một nam nhân lại đi dùng hạ sách này khiế'n mọi người không khỏi cảm thấy kỳ quái, rõ ràng là một chiêu thấ't bại. Mọi người ngó ra, lại thấy Tầ'n Ôn cũng sống người, tay trái sắ'p đánh tới ngực Viên nhị lại bị gã phấ't cổ tay gạt đi. Vô'n có thể tăng sức so lực, Tầ'n Ôn lại không làm thế', bị Viên nhị gạt đi mấ't, tiếp đề'n lại thành Viên nhị xuấ't chiêu trước, hã'n dùng chiêu Xuyên hoa kiếp điệp với tư thế' uyển chuyển, duyên dáng, tuy nói dễ nhìn nhưng dùng ở đây thì lại chẳng khỏi hoa hòe hoa sói, mọi người đang cảm thấy Viên nhị kia chắ'c không đề'n nổi nông cạn thế' chứ, nhưng lại thấy ánh mắ't Tầ'n Ôn như si như say, trên trán mồ' hôi túa ra, cứ như tiếp một chiêu này phải gắ'ng sức lắ'm vậy. Tới cả Cảnh Thương Hoài cũng không nhìn ra sự ảo diệu trong đó là sao? Tam Nương Tử lắ'y làm kỳ lạ, hỏi: “Tầ'n lão đầ'u này làm sao thế'? Tới loại chiêu thức hạng ba này cũng không nhìn ra sao?”

Cảnh Thương Hoài lắ'c đầ'u khó hiểu.

Bỗng nghe Viên nhị nhỏ giọng nói: “Tầ'n lão, Yểu Nương hỏi thăm ngài.”

Giọng gã rả t nhẹ, chỉ trừ Tiêu Tứ Ân với Cảnh Thương Hoài loáng thoáng nghe được, còn lại đều không nghe thấy gì. Thân thể Tân Ôn như chịu trọng kích, khẽ run lên. Chợt thấy tay trái của Viên nhị bỗng bẻnh sử một chiêu Tự tại phi hoa của phái Thanh Thành, nghiêng nghiêng ấn xuống đầu Tân Ôn, chiêu này tùy tiện xuất ra cứ như tình nhân vui đùa với nhau, khiến người ta không nghĩ ra được vào lúc này, Tân Ôn lại dùng Phủ ngưỡng cổ hèn, chiêu này của lão đánh ra khiến hai người Đỗ, Tiêu khẽ kêu một tiếng, tiếp đó, tay phải Viên Hàn Đình lại khẽ dừng trước ngực Tân Ôn, tay trái cũng đặt lên trán Tân Ôn. Hò i lâu sau, gã không lên tiếng, Tân Ôn cũng chẳng nói năng, một phen đánh đấm này đánh tới lý kỳ, cổ quái, bại thì bại tới khó hiểu, giống như một cuộc đố i luyện vụng về, làm cho người trong điếm nhìn ngậy ra, chẳng biết nói sao.

Hò i lâu, Tân Ôn thở dài, nói: “Ta thua rồi!”

Viên Hàn Đình cười, không nói gì.

Qua một lúc, Tân Ôn mới hỏi: “Bà ấy vẫn khỏe chứ?”

Viên Hàn Đình khẽ gật đầu.

Tân Ôn cười lạnh. “Thì ra bà ấy chính là Thát Xảo, bà ấy vẫn giỏi lừa người, tới đờ ðệ cũng biết lừa người, ta mắc lừa rồi!”

Viên Hàn Đình không nói, lại thấy Tân Ôn bỗng tự tát lên mặt mình, tựa như trong lòng vô cùng hờ i hận. Viên Hàn Đình lúc này chợt ra tay, điểm chỉ vào nách lão, không để lão tự đánh mình, miệng khuyên: “Lão gia tử, tuy ngài thua rồi nhưng không phải đầu thua, sao phải khổ thế? Bảo ta làm sao giao phó với người kia?” Tay trái Tân Ôn lách qua tay trái Viên Hàn Đình, vẫn vả lên mặt mình. Viên Hàn Đình tung chiêu Tiểu chiế t chỉ ngăn cản. Mấy chiêu này hai người đánh cực nhanh, đều chỉ sử dụng những chiêu số tinh tuyệt trong phép câ m nã, vượt xa hò i nãy bọn họ đấ u đá đế n là ngoạn

mục. Qua má y chiêm, Tầ n Ôn bỗng dừng tay, tay trái của lão đã bị tay phải của Viên Hàn Đình chế trự, tay phải Viên Hàn Đình cũng khóa lấ y vai trái lão. Nề u nói vừa rồ i đồ i với việc Viên Hàn Đình thắ ng minh bạch, Tầ n Ôn thua không rõ ràng mà cảm thắ y không phục thì lầ n này đề u sợ ngắ y người. Sắ c mặt Cảnh Thương Hoài tỏ ra lo âu, tựa như không nghĩ tới thân thủ Viên nhị lại xuấ t sắ c đế n thề . Tầ n Ôn trừng mắ t nhìn Viên nhị công tử, chậm rãi hỏi: “Viên nhị công tử gia tài cả vạn, sao lại đề y tới chút tiêu ngân này?”

Viên Hàn Đình từ từ buông tay, nhạt giọng nói: “Ta vẫn còn đượ vài vạn lượng bạc gia sản, nhưng bảo ta lấ y ra hai mươi tám vạn bạc tră ng, ta thật sự không đư a ra nổi.”

Chúng nhân cả kinh, trong lòng đề u có ước đoán riêng, cũng không nghĩ tới chuyề n tiêu ngân này lại lớn đế n thề . Phải biế t đư ơng thời nghị hòa ở Thiệu Hưng, mỗi năm nhà Tô ng cô ng nạp cho triề u đình nước Kim chẳng qua cũng chỉ là hai mươi lăm vạn lượng, nhưng đã ép bách tính Giang Nam thở không ra hơi, chuyề n tiêu ngân này bù đượ tô cô ng một năm của triề u đình. Chẳng trách, trước có Kim hòa thượng động lòng với nó, sau lại có Đề ky cũng động lòng.

Tầ n lão gia tử than: “Lẽ nào thiên hạ thật sự không còn vương pháp nữa rồ i sao?”

Viên nhị công tử lạnh lùng cười, nói: “Vương pháp? Tầ n lão gia tử, chuyề n tiêu này của ngài nguồ n gồ c hợp pháp sao?”

Mọi người ngắ m gắ t đầ u, tiề n riêng nặng bạc này, không biế t phải gom bao nhiêu gia tài của má y nhà đại phú mới đủ, chỉ e số bạc này của Lâm An tiêu cục cũng có nguồ n gồ c bắ t chính.

Viên nhị công tử thắ y vẻ hiề u kỳ của mọi người, thoáng nghĩ ngợi, nói: “Đượ, chuyện này nói cho rõ ràng cũng tồ t!” Bắ y giờ đền

dầ u lại mờ, Kim hòa thượng gọi to má y câu, chủ quán mới ra tiế p dầ u. Viên nhị công tử thông thả nói: “Năm nay, Chuyển vận sứ đạo Phúc Kiế n Lâm Trị Dân giải nhiệm, ông á y dâng thư cáo lão, muố n về quê, triề u đình cũng phê chuẩn rồ i.” Mọi người tuy chưa hiểu lý do hắ n bỗng nhiên nhắ c tới Chuyển vận sứ Phúc Kiế n nhưng biế t triề u đình chia thiên hạ tổng cộng thành mười lăm lộ, mỗi lộ đặt bố n ty, Chuyển vận sứ ty chuyên quản tô thuế một lộ, đây chính là một chức béo bở, hẳn là món tiề n này có liên quan tới vị chuyển vận sứ họ Lâm kia rồ i.

Viên nhị công tử nói tiế p: “Chẳ ng ngờ thân thích của lão trong kinh thành là Tả đô ngự sử Vương Hòe đắ c tội với người ta, dẫn tới công phần, bị một đám Thái học sinh với quan lại nhàn rỗi lật đổ, liên lụy tới lão, trong nhà lòi ra chứng cứ ông em vợ hai lầ n tham ô đút lót, lão làm chức Chuyển vận sứ, không câ n nói, mọi người cũng biế t chắ c chắ n có tham ô.” Lời này của hắ n là thật, người trong quán hoàn toàn chẳ ng tin trong má y chục chính phó Chuyển vận sứ của triề u đình kia có nổi một người trong sạch. “Thế là Lâm Trị Dân này cũng bị đám Thái học sinh lôi vào, Hoàng thượng hạ chỉ muố n bắt lão tới kinh thành hỏi rõ, triề u đình liề n phái hai vị quan lớn tới Phúc Kiế n tra xem có thật là lão tham ô hay không. Lâm Trị Dân bị lôi về nhưng lão sao có thể thừa nhận? Trong triề u lão đương nhiên có quan hệ riêng của mình, tính ra, lão cũng là môn sinh của Tầ n tướng gia, ít nhiề u cũng có chút mặt mũi. Với lại, lão làm quan má y bận, tiề n tích góp nhiề u năm đã sớm do tâm phúc áp tải, lên đường về lộ Giang Tây rồ i.”

Viên nhị công tử khề cười. “Tầ n Thừa tướng vô n chẳ ng muố n quản chuyện này, tuy Lâm Trị Dân xuấ t thân là môn hạ của ngài nhưng trước nay quá bủn xỉn, nhiề u năm nay tuy xem như có chút hiế u kính nhưng xưa nay không quá phụ thuộc vào tướng gia,

huống chi một kẻ sắp về hưu, giúp đỡ vô ích. Nhưng mà, bây giờ Tà'n Thừa tướng lại có thêm một ông em vợ bé.”

Từ lúc vào cửa tới giờ, gã nói năng thanh nhã, nhưng những lời này lại vì ở nơi quan - thương đã lâu, câu từ đều lộ vẻ ti bi, mọi người vốn không hiểu thế nào là có thêm ông em vợ bé, nghĩ rồi mới hiểu hẳn là Tà'n Cô' i lại cưới về một cô tiểu thiếp.

“Hàn Cơ này nhất định đòi tướng gia thưởng cho anh em mình mấy vạn lượng bạc, Tà'n tướng gia tuy tài sản vô kể nhưng món này... món này, ngài trời sinh tính tiết kiệm, tiền đã vào kho thì không muốn mở kho lấy ra. Nghe bảo Lâm chuyển vận sứ vẫn đang vận chuyển món tiền này trên đường, nghĩ một chút, không đợi Chuyển vận sứ tới xin, liền đem án này giải quyết luôn. Hai vị đại quan đi tra án đều trở về báo không tra ra chứng cứ xác thực, Lâm chuyển vận sứ khác khổ, cần kiệm, yêu dân như con, không phải tham quan mà là một vị quan thanh liêm vĩ đại. Bây giờ mấy kẻ Thái học sinh tự xưng là Thanh Nghị mới nóng máu, lại bị Tà'n Thừa tướng bắt chút lỗi vặt, đề hết xuống. Mà Lâm chuyển vận sứ kia nếu đã là quan thanh liêm, đương nhiên không thể có bạc rồi, vậy bạc đang vận chuyển trên đường là của ai đây? Đây là lương bổng Tà'n tướng gia vất vả việc nước, khổ cực tích góp bao năm mới có được món tiền be bé này, lại phải đưa năm, sáu vạn cho em trai Hàn Cơ. Chuyện này vốn cực kỳ ổn thỏa, tướng gia vui vẻ, Hàn Cơ vui vẻ, muôn dân trong thiên hạ cũng vui vẻ, Tà'n tướng gia chấp pháp công bằng, khiến Lâm chuyển vận sứ kia hạ cánh tay không, cướp giàu chia nghèo, lẽ đáng phải thế.” Tam Nương Tử nghe mà cười tủm tỉm, nghĩ Viên nhị công tử này ngoài thì ngoan ngoãn phụng sự bề trên, trong thì trào phúng xuống dưới, mở miệng đúng là cực kỳ cay nghiệt, dí dỏm. Cảnh Thương Hoài thì mi mày lạnh lẽo, thàm nghĩ việc thiên hạ chính là bị đám người thông minh rõ ràng biết là việc xấu mà vẫn làm này hủy hoại.

Viên nhị công tử tùm tùm. “Ai ngờ lúc tiếp nhận lại sinh rắ c rồ i, món tiề n kia đã vận chuyên tới Lâm Châu. Lâm Châu lắ m núi, món tiề n đó biề n mắ t trên sơn đạo, đám áp tải cũng không thắ y đâu nữa, toàn bộ võ quan hộ tồ ng rơi xuồ ng vách núi chề t cả. Phải nói những người áp tải kia cũng là cao thủ một phái, đường núi tuy hung hiểm cũng chưa đế n nổi trượt chân ngã xuồ ng vực, càng không đế n mức toàn bộ đề u ngã cả xuồ ng vực, món tiề n kia thì lại mắ t tằm.”

Hắ n nhìn Cảnh Thương Hoài, ý như bắ t mắ n. “Người cướp tiêu này hẳn phải có thủ đoạn lớn, từ Lâm Châu tới Lâm An, hơn hai nghìn dặm, dọc đường có mười mắ y tiêu cục, toàn bộ được thuê bảo tiêu, Hà Nam, Quảng Tây, đích đế n bắ t nhắ t. Huynh đệ với cậu em vợ bé của tướng gia có giao hảo, không nỡ thắ y hắ n trắ ng tay. Cũng sợ tướng gia tức giận, lại đi vợ vét dân đen, khiề n dân chúng không số ng nổi, cho nên bèn trượng nghĩa ra mặt, đi tìm tung tích món tiề n kia. Nghe nói bao nhiêu tiêu cục như thế đề u áp tiêu đi, thật khiề n huynh đệ bạn tới sát đầ u mẻ trán, nhân thủ được điề u đi thì liên tục vô ́ hựt, sao ta nghĩ tới món tiề n á y lại to gan như thế ́, đã đưa tới Lâm An rồ i, nghênh ngang tới ngay dưới chân thiên tử, lại còn thuê thiên hạ đệ nhắ t tiêu cục hộ tồ ng, thủ pháp này thật sự cao minh, cao minh.”

Kim hòa thượng cười ha ha. “Tầ n Thừa tướng mới động mếp, một tên đại tham quan liề n được rửa thành quan thanh liêm, đầ y mới gọi là cao minh.” Hòa thượng nghe nói có kẻ khiề n đám “con quý” này cuồ ng cuồ ng hồ i lâu liề n cực kỳ cao hứng. Hòa thượng vô ́ n can đắ m, hiề n ngang, chẳng biề t kiêng kỵ.

Viên nhị công tử bắ y giờ mới nhìn Tầ n Ổn, nói: “Tầ n lão gia tử, ta nói rõ rồ i, nế u ngài đã biề t lai lịch món tiề n này, chuyề n tiêu này ngài vẫn muồ n đi sao? Yên tâm, chuyề n tiêu này dù có xem là

mắt, chủ thuê cũng không đến mức đòi nợ, trừ phi có người là đồng lõa.”

Đám áp tiêu nghe tới trợn mắt há miệng, Viên nhị công tử thấy Tần Ôn do dự không tin, liền nói: “Trên mỗi cái rương đều có chữ “Lâm”, không sai chứ?” Đến đây Tần Ôn mới tin, oán hận nói: “Thì ra kẻ gửi tiêu có chỗ cở quái!” Chuyên tiêu này lão sao dám áp tải tiếp chứ? Nhưng không đi thì chẳng tránh được tổn hại bằng hiệu “Lâm An tiêu cục”, nhất thời lưỡng nan. Sau chót, sợ Viên lão nhị vụ cho mình là đồng lõa thổ phỉ, dấn tội với Tần tướng gia, ngày tháng về sau Lâm An tiêu cục chỉ sợ khó mà sống nổi. Lão cũng không nhận ân tình của Viên nhị công tử, lạnh lùng nói: “Nhị công tử nhất định bắt lão đây xử u hổ về vườn, thế cũng đành tùy người thôi, chỉ là núi xanh còn đó, nước biếc vẫn trôi, ngày sau, hừ, ắt có lúc gặp lại.” Lão ngơ ngác, không quản tới chuyên tiêu này nữa, lòng ngực nhấp nhô, trong lòng như có chuyện, càng nghĩ càng tức giận, khó mà bình tĩnh lại.

Kim hòa thượng mỉm cười: “Người ta bỏ tiêu ra thuê các người, các người nên đưa tới cùng. Con mẹ nó, lão tử muốn cướp, sao các người không nói gì mà hai tay dang luôn đi?” Kỳ thực, tuy Viên nhị công tử nói không phải việc công nhưng ắt chỉ bởi không tiện to tiếng mà thôi, một cái Lâm An tiêu cục làm sao dám đấu với bọn họ? Viên nhị công tử vỗ tay, gọi thủ hạ vào hậu viện nhận tiêu rồi lại nói với Cảnh Thương Hoài: “Khiến Cảnh đại hiệp bận rộn ủng công một phen, thật xử u hổ, nhưng Cảnh đại hiệp đưa cái thứ vừa nặng vừa quý này tới xa như vậy cũng tính là vất vả rồi.”

Cảnh Thương Hoài ngó ra, bỗng nhiên tỉnh ngộ, cười ha ha. “Hèn gì ta cướp người trong tay Lý Nhược Ý, lại phiến tới Đê ký tam thập nhị vệ các người truy sát, thì ra cho rằng Cảnh Thương Hoài ta cướp tiêu.” Nghĩ rồi há hốc bật cười, tuy bởi thế mà há hốc thụ thương trầm trọng nhưng cũng không để tâm, miệng lạnh nhạt nói:

“Họ Cảnh này cũng chưa có được thủ đoạn bậc ấy, năm nay tuy ta có đi qua Giang Tây nhưng hoàn toàn là việc riêng, càng không có tâm cơ để n thế, có thể cướp tiêu giết người mà không ai biết, sau cùng còn tìm người gánh nợ thay.” Cảnh Thương Hoài biết biện bạch không nổi, cũng chẳng muốn biện bạch, bản thân tất nhiên trong lúc vô ý đã bị người ta lợi dụng đội cho cái mũ cướp tiêu, trong lòng lại như không hề thật sự giận người cướp tiêu nợ.

Viên nhị công tử cho rằng hấn cố ý không thừa nhận, cũng mặc hấn, tủm tỉm: “a?” một tiếng, vung tay, đám kỵ sĩ đang định dắt ngựa đi, thiếu niên bên kia lại gõ gõ bàn.

Hấn một mực không lên tiếng, lúc này chỉ gõ bàn nhưng mọi người đều nhát tề quay sang nhìn hấn. Viên nhị công tử cười, nói: “A, ta lại quên mất, quy củ giang hồ, người thầy liền có phần, để lại cho vị thiếu hiệp này một rương.” Rương bạc ấy phải tới một vạn lượng, đủ ngang với tài sản của mấy gia đình bậc trung rồi, Viên nhị ra tay có thể được xem là rộng rãi, càng thấy được hấn thực sự không muốn đối địch với thiếu niên này. Chúng nhân đã biết tâm kế của gã rất sâu, lùi một bước ắt có thể để tiêu hai bước, thiếu niên áo đen nợ lại lạnh lùng nói: “Ta chính là chủ thuê.”

CHƯƠNG 6

ĐẠ CHIẾN

Xung quanh đề u nhìn hắ n, chỉ cảm thắ y việc nào của hắ n cũng ngoài dự liệu của mọi người. Hắ n còn trẻ như thế , câ n nhiề u tiề n như vậy để làm gì? Lại nghĩ ngày đó hắ n một mình một kiế m lại có thể thắ n không biế t quý không hay cướp được đồ vừa nặng vừa quý như thế , tới cả một đám người ba mươi hai đô úy Đề kỵ cùng Viên lão nhị đề u bị lừa, vô hựt liên tục, đuổi tới tận Đô ng Lăng mới phát hiện ra, cái cơ mưu dũng lược của hắ n quả chẳng phải thứ người thường có thể theo kịp, cũng khó cho một mình hắ n! Lại còn sớm toan mưu tính kế , ở Giang Tây ngắ m ngắ m giá họa cho Cảnh Thương Hoài, di họa tiề p mợc, ám độ Trắ n Thương, thủ đoạn xảo quyết khiế n người ta không tưởng nổi. Chúng nhân đề u muố n xem Cảnh Thương Hoài sẽ làm thế nào, Cảnh Thương Hoài lại chỉ cười ruồ i, chẳng để trong lòng.

Kim hòa thượng ha há cười lớn. “Bội phục, bội phục, khiế n lũ con cháu nhà rùa tro bay đầ y mặt!” Lúc này, Viên nhị công tử mới biế t thiế u niên kia xuấ t hiện ở tiề điể m này tuyệt không phải chỉ là đi ngang qua, ắ t phải thành thật mà đô i phó. Hắ n không đổi sắc mặt, cười, hỏi: “Huynh đài câ n nhiề u tiề n như thế làm gì?”

Mọi người cũng cảm thắ y thiế u niên kia không giồ ng phường tham tài, chỉ nghe hắ n lạnh lùng nói: “Ta thắ y Hoàng đế nhà Tô ng hắ ng năm cô ng cho Hoàng đế nhà Kim hai mươi lăm vạn lượng bạc, lão cô ng được, sao ta lại không được cô ng? Ta phải cô ng nhiề u hơn lão ba vạn lượng, xem xem nước Kim sẽ phong ta làm chức gì, thế chẳng vui lắ m sao?”

Chúng nhân chẳng rõ lời này của hắ n thật giả thê nào, có điề u nê u đúng là có hai mươi mấ y vạn lượng bạc, bấ t luận là ở chỗ nào, muô n quan to tước lớn dễ như bõn, người này thật sự tà quái lắ m lắ m!

Viên nhị công tử vẫn trầ m ngâm nhĩn nhĩn, nhạt giọng nói: “Huynh đài cô nhiên nhấ t kiế m khiế p người, nhưng khi đã hõn chiế n, chư vị bắ ng hữu của các hạ đây chỉ sợ khó tránh tổn thương, huynh đài trước đã ra tay cứu người, giờ sao đành lại liên lụy người ta?”

Thiế u niên chẳng đáp lời, chỉ tỉ mỉ lau cái chén nọ. Viên nhị công tử định nói tiế p, thiế u niên đã lạnh nhạt ngắ t lời: “Bõn họ chẳng phải bắ ng hữu của ta.” Kim hòa thượng ở bên cạnh nghe câu này nhưng chẳng giận, trong lòng chỉ mong hắ n với Viên lão nhị đánh nhau một trận ra trò. Sắ c mặt người xung quanh không khỏi chuyển sang lo lắ ng. Thiế u niên nọ tỉ mỉ lau xong cái chén, chột ngắ ng đầ u, nói: “Hình như ta đã giế t tổng cộng năm đô úy Đề ky.”

Không khí trong phòng lập tức trở nên căng thẳng, không rõ câu này của hắ n mang hàm ý gì, Viên lão nhị nhĩu mày, mấi sau mới nói: “Nê u huynh đài chịu bỏ qua chuyện hôm nay, về đặi ca ta... ta sẽ tự thu xế p, chúng ta về sau vẫn là bắ ng hữu tô t, chuyện cũ bỏ qua, thê nào?”

Mọi người đề u cho rằ ng, Viên lão nhị có thể xem như nhường nhĩn tới cùng rồ i. Xem ra trong lòng gã thật sự không nắ m chắ c thắ ng được thiế u niên này, nê u không ắ t chẳng cô ky thiế u niên này như thê . Thiế u niên bọc chiế c chén ngọc đã được lau kĩ càng cẩn thận rồ i nhét vào lòng, thoải mái thở ra một hơi, lầ n đầ u tiên chính thức đưạ mắ t nhìn thẳng vào mặt Viên nhị, nói: “Chuyện cũ bỏ qua? Ô ? Thê cũng tô t. Chỉ là đô úy Đề ky đã đắ c tội với ta, ta đã thê phải giế t đủ sáu tên mới đủ số , còn thiế u một đưạ phải

làm thế nào? Để ta giết thêm một tên được không? Giết xong kẻ này rồi, tiêu ngân trao cho người, ta liền phui tay lên đường, từ nay ta với người không ai nợ ai, ý người thế nào?”

Câu này quá mức ngông cuồng, hắ n còn ân cần thương lượng, cũng chẳng rõ là thật sự á u trĩ hay cho rằng Viên lão nhị thật dễ bắt nạt. Viên lão nhị xuất đạo nhiều năm, quả thật chưa từng bị người ta xem rẻ như thế, huống chi đố i phương mới chỉ bằ ng này tuổi. Có điề u, thiế u niên này hành sự trước nay chẳng thể ước đoán, chỉ sợ một lời không hợp, hắ n sẽ lập tức vung kiế m xuất thủ, máu bắ n năm bước, mọi người đề u mở to mắ t mà nhìn. Viên lão nhị thoáng giận đề n xanh mặt, lạnh nhạt nói: “Chỉ câ n huynh đài thật sự tin trong tình cảnh này, người vẫn giế t được.”

Thiế u niên kia nói: “Đâ y là chuyện của ta.”

Đôi mắ t Viên lão nhị thoắ t híp lại như sợi chỉ, thiế u niên kia vẫn nhàn tản ngô ì đó, mắ t nhìn tay mình, ngón tay hắ n cũng mang màu nâu nhạt, dài mà mê m dẻo, như được khắ c ra, trông như đang nhẹ nhẹ tỏa ra mùi đản hương. Mười ngón tay co duỗi tự nhiên, bông lỏng thư giãn, tuyệt không giố ng bộ dạng sắ p xuất thủ, Viên lão nhị nhìn chắ m chắ m vào tay hắ n, công phu tới một trình độ nhắ t định thì có thể quan sát tứ chi của người khác để đoán trước thời điể m hắ n ra tay. Viên lão nhị thắ y thiế u niên hoàn toàn chưa gom lực, mới hơi yên tâm. Thiế u niên đưa mắ t nhìn về phía đô úy Đê kị Ngô Kỳ, trong phòng cũng chỉ có mình hắ n là Đê kị. Cái nhìn này cực kỳ khí thế, Ngô Kỳ chỉ thắ y trong lòng lạnh toát, chân không kịp được lùi về phía Viên Hàn Đình một bước. Người xung quanh cảm thắ y áp suắ t chọt tăng, người gan nhỏ một chút liề n thắ y không thở nổi. Cảnh Thương Hoài cảm thán, nhận thắ y Thiế u dương chân khí của thiế u niên gầ n như đã luyện tới lư hỏa thuầ n thanh, đã tới cảnh giới tương héo mà tươi, tương khô gầ y mà béo tốt. Lúc này, sinh tử của Ngô Kỳ đã gắ n với vắ n đê thể diện của

toàn bộ Đê` ky cùng Viên lão nhị, chuyện còn liên quan tới thắ ng bại của đôi bên tớ i hôm nay, Viên lão nhị tuyệt đớ i không thể để thiế u niên kia đả thương Ngô Kỳ, đắ m thiế t ky bên cạnh Ngô Kỳ cũng quyế t không cho thiế u niên lại xuấ t thủ hại người. Viên lão nhị khoát tay, dặn dò Ngô Kỳ: “Nế u vị thiế u hiệp này đã nhìn người không thuận mắ t, người tạm thời lùi xuố ng đi!” Nói rồ i, hắ n liề n bước lên một bước. Một bước này của hắ n đế n khéo, người trong nghe` đề u rõ bước chân này rắ t cao minh, ngang với phong kín toàn bộ lộ số` xuấ t chiêu của thiế u niên kia. Ngô Kỳ tuân lệnh, từ từ lùi về` phía sau nhưng không hề` quay người, mặt vẫn hướng tới, đứ thắ y hắ n kiêng kỵ kiế m pháp của thiế u niên ra sao. Hắ n vừa lui khỏi cửa, đã có ngay mười mắ y thiế t ky vây xung quanh, bảo hộ trước sau.

Đôi mắ t của thiế u niên một mực không rời khỏi mắ y ngón tay của mình, mọi người cho rằ ng hắ n đã biế t sự là không thể, từ bỏ một kích đó. Bắ t chợt nghe thắ y thiế u niên kêu lên: “*Rượu rót sen vàng, nhà xa vạn dặm!*”

Mắ y chữ này hắ n hô rắ t nhanh, trong như hạc hót, mạnh như vượn kêu. Sau đó, một lâ n nữa, hắ n đưa tay vào trong bọc, rút thanh kiế m không vỏ của mình ra. Đây đã là lâ n thứ hai mọi người thắ y hắ n xuấ t thủ, mắ y người tinh mắ t tới lúc này mới hơi trông thắ y rõ, chỉ thắ y thân thể hắ n hình như chẳng câ n lâ y thể` phát lực, cứ thể` tay trái vỗ lưng ghé`, người đã vút lên không, nhanh như chớp giạt, nhảy thẳng ra ngoài cửa. Viên nhị công tử biế n sắc, “hừ” lạnh một tiế ng, nhắ c chân sắ sang trái một bước, tay trái hơi gập xuố ng ngăn lại, khuỷu tay phải đánh tới, chính là chiêu Bạo hồ bắ ng hà cực kỳ cao minh trong Phụ hồ quyề n. Thiế u niên kia muố n giế t Ngô Kỳ, nhắ t định phải vượt qua cửa này của hắ n trước. Vẫn thắ y thiế u niên chân không chạm đấ t, hắ n vô n bắ n thẳng người bay ra, lúc này đã ở trước người Viên lão nhị, cách nhau

chưa đủ ba bước, đợi chiêu thức của Viên lão nhị qua lúc thịnh, thiêu niên bất chợt uấn cong mình, vượt qua dưới quyên của Viên nhị trong đường tơ kẽ tóc, xông thẳng ra ngoài cửa. Quyên phong của Viên lão nhị vốn đã bao trọn chu vi ba thước nhưng cái uấn người nọ của thiêu niên thật quá đẹp, như linh dương leo dốc, chẳng lưu vết tích. Trong khinh công vốn không có thuật chuyên hướng trong không trung ở mức độ này, cũng chính là đã vượt ra ngoài dự liệu của Viên lão nhị, đám thiêu t kỵ “a” một tiếng, rút đao bạt kiếm, muốn ngăn trở, có điều bọn họ đều chậm một bước, cũng là Bách bộ thân quyên khổ luyện cả đời của cái vị hiệu xung Bình bình vô kỳ Ngô Kỳ kia không phải là nói suông, chỉ thấy gã cắn răng, trái ngăn phải chống, song quyên đánh ra, sức đủ nát đá. Gã bình thường nhát gan, giờ đã sinh lòng liều mạng, quyên đánh ra lại có được hiệu quả hay ho từ lúc sinh ra tới nay chưa bao giờ đánh ra được. Lúc này, thiêu niên khoát nhẹ tay phải, chưởng trái úp xuống đỉnh đầu Ngô Kỳ, ấn một cái, người có nhãn lực ắt chú ý rằng, quyên phong của Ngô Kỳ đã chạm vào sườn thiêu niên, thân hình thiêu niên hơi ngưng lại, tựa đã thụ thương nhưng ngay lập tức mượn lực lui về, lại lộn mình một cái đẹp mắt, vượt qua cửa sổ, người xung quanh chỉ thấy song cửa sổ đầu trái loáng một cái, bóng đen vụt qua, thiêu niên đã vững vàng đáp xuống chỗ của mình, lòng ngực hơi nhấp nhô, sắc mặt thì vẫn lạnh lùng như cũ, hoàn toàn chẳng có cái hung phẫn sau khi một kiếm đã c thủ.

Mọi người nhìn sang Ngô Kỳ, bên thấy nơi cổ họng gã có một vết máu đang từ từ chảy ra, xem ra cổ họng đã bị cắt đứt. Chỉ thấy gã trọn mắt về không tin nổi mà nhìn Viên lão nhị rồi chậm chậm xuống đất, giống như không tin có người có thể ngay trước mắt huynh đệ họ Viên mình tin nhiệm nhứt ung dung giết mình. Thiêu niên này thật tự phụ, trước sau hai lần giết người lại không thêm biếm chiêu, cứ nhiên dùng lại một thế “*Rượu rót sen vàng, nhà xa vạn dặm*” khi trước giết Điền Tử Đơn, chỉ là lần thứ nhứt hấn

xuất kiếm, kiếm ý như sét rung điện giạt, mắt không kịp chớp, cảm giác có ý thích thú; tới lúc xuất kiếm lần thứ hai, nhân bởi kẻ khác đã đề phòng, lại thêm có cao thủ đẳng cấp Viên lão nhị, kiếm ý của hắn từ hung mãnh biến thành khéo léo, từ nặng nề thành lanh lẹ, tránh thực theo hư, nhẹ như lông hồng. Trong đám người đang ngồi đây, có người chợt đại ngộ, kinh hãi kêu: “Cửu huyền hư hồ, hắn là Hồ⁽³¹⁾ kiếm Lạc Hàn, Hồ⁽³¹⁾ kiếm Lạc Hàn!”

Quả thật, chiêu số mà từ lúc xuất kiếm tới khi thu kiếm, chân không chạm đất, một thế công người chém giết địch nhân ngoài mười trượng như thế cũng chỉ có Hồ⁽³¹⁾ kiếm Lạc Hàn tám năm trước từng vang danh giang hồ mới có thể làm được. Người ngồi đây tất thấy đề u giạt mình, tới cả bậc nghe nhiều biết rộng như Đỗ, Tiêu nhị lão cũng chỉ biết qua loa về thiêu niên trong truyền thuyết này. Nghe đồn Lạc Hàn này sống ở tái ngoại đã lâu, yêu thích kiếm thuật, thành danh cực sớm. Thuở mười ba tuổi từng vào Trung Nguyên một bận, bốn ba vạn lý, đó chính là chuyến đi đã khiến hắn thành danh trong võ lâm Trung Nguyên. Truyền rằng năm đó hắn ở Đàng Vương các đất Nam Xương từng đem một bộ Hồ⁽³¹⁾ kiếm đấu với mấy nhân vật xuất sắc trong “*Tông thất song kỳ danh sĩ thảo, giang thủy cửu tính mỹ nhân ma*⁽³²⁾”, mười bảy vị cao thủ, một kiếm đánh một mạch, từ sớm tới khuya, trận này không rõ kết quả nhưng sau đó xem dấu tích, rõ ràng Lạc Hàn chưa từng bại, người trong “*Tông thất song kỳ*” và “*Giang sơn cửu tính*” từ lâu hành tung chẳng rõ. Lạc Hàn tuy tuổi nhỏ, nhân chuyến này mà danh tiếng rung động giang hồ. Cho nên, tuy tám năm trước, hắn chỉ từng xuất hiện một lần nhưng tới nay vẫn khiến người ta khó quên.

Ánh mắt Tam Nương Tử dán chặt lên người thiêu niên kia, tâm nghĩ: Đây chính là cái gọi là kỳ tài ngút trời. Điêu mà người khác cảm nhận thấy từ kiếm của thiêu niên là kinh ngạc, nhưng là

một nữ tử, thứ nàng trông thấy lại là ánh sáng, thứ ánh sáng vừa rạng đã thu lại, lẫn lộn ngược chiều. Nàng nhỏ giọng nói với Thẩm Phóng: “Phen này chỉ sợ Viên lão nhị phiến phúc lớn rồi. Có điều gã cũng là cao thủ có hạng, chưa tới mức phải thoái lui. Không biết trong trận đấu này, cuối cùng ai thắng ai thua?” Nói rồi, đôi mắt nàng nhìn về Cảnh Thương Hoài, trong những người ngồi đây, có tư cách bình luận trận này cũng chỉ có mình Cảnh Thương Hoài mà thôi. Trong mắt Tam Nương ngăm chứa một tia lo lắng. Nàng cảm thấy là một nữ nhân, dù là lòng mình đã như giẻ rách, chỉ sợ cũng khó quên thân thái nhất kiếm đột nhiên vạch qua soi tỏ mặt nước kia.

Trong mắt Cảnh Thương Hoài lại đượm nét ưu lo, hấn lắm bầm: “Thật hiểm độc, Viên lão nhị.” Tam Nương Tử sừng sốt, lại nghe Cảnh Thương Hoài giải thích: “Vừa rồi Lạc Hàn đem thuật Cửu huyền hư hô xuất kích, vòng qua Viên Hàn Đình, nhưng sau lưng hấn hình như cũng có chỗ hở, rốt cuộc có chính xác hay không, ta cũng không dám đoán bừa. Nhưng nếu là tập kích bằng hữu của ta, cho dù có mạo hiểm, ta ắt cũng phải ra tay, Viên Hàn Đình can đảm, kiêu thức, nhãn lực hẳn không thua ta quá nhiều, hấn ắt vẫn có cơ hội ra tay ngăn Lạc Hàn. Chẳng qua, môn kia lấy dẻo dai làm sở trường, áp lực càng lớn, phản lực càng mạnh, chỗ nhìn như sở hơ có thể luôn ẩn giấu một mũi dao hiểm, cho nên Viên Hàn Đình không chịu ra tay, rõ ràng hy sinh một tên thủ hạ để đổi lại cơ hội tìm hiểu thực lực đối thủ. Viên lão nhị này, thật là độc, độc lắm lắm!”

Tam Nương Tử nắm chặt tay: Gã đó thật nham hiểm! Cảnh Thương Hoài vừa nói vừa lắc đầu, hiển nhiên không bằng lòng với cách làm người của Viên nhị công tử. Bên kia, trong chốc lát, sắc mặt của Viên Hàn Đình chẳng rõ đang mang sắc thái gì, hấn thấy Ngô Kỳ ngã xuống nhưng không hề lập tức xông lên, ngược lại còn kéo nô bộc kia của mình lùi lại một bước. Thân pháp gã cực nhanh,

một bước ấy thôi đã ra ngoài cửa. Lại nghe hấn nhỏ giọng sai khiên: “Gọi người tới!”

Nô bọc lưng gù của hấn rút từ trong người ra một ống pháo hoa khác, tay rung lên, pháo hoa bắn lên trời, “bùng” một tiếng, trên không trung nở rộ một đóa cúc màu đỏ tươi. Viên nhị công tử lãn này rõ ràng có chuẩn bị mà tới, tới viện quân cũng đã bố trí tốt. Chỉ thấy gã mỉm cười như cũ nhưng trong nụ cười rõ ràng có sự hung ác không thể che giấu. Chỉ nghe thầy hấn hiên hòa, vui vẻ nói: “Kẻ hèn nghe đại danh Lạc huynh đã lâu, nhớ năm đó, Lạc huynh tuổi nhỏ liên tục chiến với cao thủ Cửu tính, phong thái bậc ấy, nghĩ thôi đã khiên người ta lạc hồn, đáng tiếc duyên số tráo trở. Đêm nay gặp mặt, chúng ta phải giã ãng co không dứt rồi.”

Người hiểu rõ Viên lão nhị đều biết gã là nhân vật cười nói giết người, mặt cười càng tươi, trong lòng sát khí càng thịnh. Vừa rồi Lạc Hàn bả ãng thuật Hồ kiếm chém chết Ngô Kỳ ngay trước mặt hấn, rõ ràng đã gọt hết mặt mũi gã, mọi người liên biết chuyện đêm nay tuyệt đô i khó mà kết thúc tốt lành, nếu không, Viên lão nhị quay về chỉ e cũng khó mà ăn nói với Đê ky, càng khó ăn nói với đại ca hấn.

Lại thầy Viên lão nhị hàm hồ phân phó vài câu, hơn bốn chục thiết kỵ bên ngoài ứng tiếng tán rã, bọn họ tán ra rãt có phép tá c. Một hồ i sau, mọi người liên cảm thấy hiên nhà chấn động, ngoài song thoắ t tồ i, ngay cả trên mái cũng có người leo lên, còn lại tá t tậ cửa sổ trong ngoài, chỉ cầ n là lồ i ra vào, trong bóng tồ i đều xuất hiện một đôi mắt sáng quắ c, rõ ràng đội thiết kỵ đã vây kín cái quán trọ nhỏ nhỏ này như đánh đại thùng gỗ rồi, cho dù có hủy đi cả cái phòng này đớ i với họ mà nói cũng chẳng khó. Người trong thiết kỵ ai cũng giỏi khinh công, Viên lão nhị một lãn lệnh xuố ng, càng thấy được uy lực, so với thủ hạ của Ngô Kỳ, Điề n Tử Đơn đâu chỉ mạnh hơn gắ p đôi? Hơn nghìn thiết kỵ dưới trướng Đê ky vô n

là do anh em họ huấ n luyện, thạo nhấ t là thuật hợp vây công kích. Nê u không, với võ công của Cảnh Thương Hoài, tuy trên người bị thương, Điề n Tử Đơn, Ngô Kỳ dẫn má y chục thiế t kỵ sao có thể vây đê n mức hấ n không đột phá ra đư ợc, ngược lại thương thể nặng thêm? Người trong Đê kỵ tuy lại bị thiế u niên kia bẻ đi duệ khí nhưng bọn họ cực kỳ tín nhiệm thực lực của anh em họ Viên, đầ u trí lúc này cũng chưa chấ m dứt. Cảnh Thương Hoài nhìn trận thể đó, thầ m than, bản thân nê u chưa bị thương, hoàn toàn không vướng bận gì, chi e là cũng phải qua một phen liê u mạng khỏ chiế n mới có thể may mắ n thoát thân thành công. Nê u thêm vào một, hai biế n số , sợ còn chưa rõ ai chề t, ai số ng đây.

Đột nhiên, bầ u trời hai phía đông nam, đông bắ c bỗng nở ra hai đóa pháo hoa màu vàng, hai đóa pháo hoa này cách đây rấ t gầ n, nhìn là biế t hai trợ thủ của Viên lão nhị đã tới. Chỉ qua một khắ c, mọi người liê n nghe thầ y bên đầ ng đông bắ c như có một đội nhân mã đang phi nhanh tới, người mắ t tinh thì căng mắ t nhìn vào màn đêm, muố n nhìn ra cái gì đó. Bên đông nam, tiề ng bước chân lại càng to, từng bước, từng bước nặng khôn tả, nhưng hồ i lâu vẫn chưa thầ y người. Tiêu Tứ Ẩn vểnh tai lắ ng nghe, ban đầ u vẫn bắ t động thanh sắ c, vể sau sắ c mặt càng lúc càng kinh hoàng, nhìn Cảnh Thương Hoài, hỏi: “Chỉ có hai người?”

Cảnh Thương Hoài gậ đầ u.

Tiêu Tứ Ẩn ngạc nhiên nói: “Trời mưa thể này, đường toàn bùn lầ y, hai người đó làm thể nào mà phát ra đư ợc tiề ng bước chân to như thể ? Cứ như hai đội nhân mã đi tới vậy.”

Cảnh Thương Hoài nhẹ giọng đắ p: “Có lẽ Đồ ng Bách Túc với Uấ t Trì Hùng trong Song Dị môn, chỉ là sao bọn họ lại thành môn hạ của Viên lão nhị?”

Đồ̀ng Bách Túc ngoại hiệu Ngô công tiên⁽³³⁾, Uấ́t Trì Hùng lấ́y hùng⁽³⁴⁾ làm tên, sức lực mạnh không ai so được, hai người này thân chưa tới, âm thanh đã tới trước, rõ ràng là muố́n uy hiế́p mọi người. Bọn họ đều là lục lâm đại đạo, một người ở Mân Nam, một người tại Hồ̀ Bắ́c, vớ́n chưa từng gặp nhau, trước nay thế́ như nước lửa với Đề ky, cho nên Cảnh Thương Hoài thấ́y lạ khi hai người họ cũng nhập vào đám thủ hạ của Viên lão nhị. Bỗng nghe ở phía đông nam có tiế́ng hét thảm thiế́t, âm thanh rấ́t to, tựa như gấ́u rồ́ng. Trên mặt Viên lão nhị liền hiện nét tươi cười, nhàn nhạt nói: “Chư vị cho rằ́ng chỉ có má́y vị ngồi trong điể́m đây nhìn chắ́m chắ́m món tiêu ngân này sao? Ta sớm đã dò biế́t hai kẻ cường tặc Đồ̀ng Bách Túc cùng Uấ́t Trì Hùng này cũng tới. Ta vớ́n sai người chăm sóc bọn chúng, kiế́m thuật của Lạc huynh quá mạnh, ta đành gọi người đón đầ̀u kia trở lại. Ta đã sai hai tên lính quèn bắ́n pháo hoa đánh dầ́u vị trí của hai tên giặc đó, tiế́ng kêu thảm ban nầy hẳn là Uấ́t Trì Hùng đã bị xử lý rồ̀i.” Gã cau mày, nói: “Giờ A Phúc cũng nên tới bên chỗ Đồ̀ng Bách Túc rồ̀i. Thắ́ng nhóc á́y càng vô dụng, A Phúc sao còn chưa làm xong việc?”

Viên lão nhị còn chưa dứt lời, chỉ nghe đắ́ng đông bắ́c lại vọng tới một tiế́ng the thé, cực kỳ thê lương, mặt Viên lão nhị dẫn ra, vui vẻ nói: “Xem ra thọ mệnh của Đồ̀ng Bách Túc cũng hế́t rồ̀i, Lạc huynh, hai kẻ này đều có ý nhắ́m vào tiêu ngân của huynh, ta sai người xử lý rồ̀i, huynh nên cảm tạ ta thế́ nào đây?”

Mọi người không ngờ còn có một phen rồ̀i rắ́m như thế́, thấ́y Viên lão nhị nói những lời khách khí, thật không biế́t cao thủ gọi tới đây là dạng thế́ nào, tới cả hạng Đồ̀ng Bách Túc cùng Uấ́t Trì Hùng đều chỉ trong khoảnh khắ́c đã ché́t dưới tay hắ́n. Lúc này, chỉ nghe có tiế́ng huýt gió, xa xa thấ́y có một người chạy tới, vóc người cực kỳ cao lớn. Cảnh Thương Hoài đã được gọi là cao nhưng đem so với người kia, cũng chỉ đứng tới vai hắ́n. Lại nhìn hắ́n đánh

giá một lượt, ngày lạnh thế này mà chỉ mặc một cái quần lụa đỏ, óng quần dùng đai lụa buộc lại, thân trên mặc một cái áo chên, trên lưng thêu một đài sen lớn, bên trong không mặc gì khác, để lộ thân hình đen thui, cơ thịt cường tráng, mặt mũi ngu độn, nét mặt áu trĩ, tóc trái kiêu “quỷ kiến sần u”, dưới chân đeo giày song hồ đầu, một đại hán hơn ba mươi tuổi, đen trùi trũi, cao lừng lững, trông ác liệt là vậy mà lại ăn mặc kiểu nhi đồng, đáng lẽ phải rất buồn cười nhưng mọi người chỉ cảm thấy lông tóc dựng đứng, sợ hãi đến run người.

Đại hán đó tới trước Viên lão nhị liên quỳ một gối, đầu cúi thấp, lưng khom xuống, miệng nói: “A Phúc ra mắt nhị công tử.” Người trong khoảnh khắc có thể giết được hạng lục lâm đại đạo như Đông Bách Túc, Uất Trì Hùng lại chỉ là một tên gia nô dưới tay Viên lão nhị. Hấn tựa hồ rất mực phục tùng Viên Hàn Đình, thế quỳ rất nặng, đầu bòn bòn như thế, chẳng may may do dự đập đầu. Viên Hàn Đình có vẻ biêt tính hấn, đưa tay ra trước, túm lấy cổ áo sau gáy hấn kéo lên, A Phúc kia không đổi tư thế, chỉ là gập gối trên không, lưng lơ mà đập đầu ba cái. Viên Hàn Đình nhíu mày, nói: “Cẩn thận, đừng làm bẩn quần áo, lúc về Vân cô nương lại mắng cho đấy. Việc làm ổn chưa?”

A Phúc nọ liên đứng thẳng người, cười hi hi, trên khuôn mặt ngốc nghếch lộ ra nụ cười tinh ranh. “Ta đã giết hết bọn chúng rồi, y theo lời công tử, đứa nào cũng chỉ dùng ba chiêu công tử dạy kia, bằng chúng ta cũng mang tới rồi.”

Nói rồi, hấn rút trong lòng ra hai món đồ, ngoài điếm tô i tằm, mọi người đầu tiên không nhìn rõ, sau mới nhìn ra đó là hai cánh tay người, một cái cực kỳ gầy guộc, ắt là của Đông Bách Túc, cái kia to béo nhiều lông, hấn là của Uất Trì Hùng. Viên Hàn Đình cười nhạt. “Về bảo Vân cô nương ướp cho người, người lại có thêm hai cái “nạo nạo” chơi rồi.”

Chúng nhân biế n sắ c, tiểu cô nương Anh Tử “á” một tiế ng, bịt mắ t lại, muố n nôn ọe. A Phúc nọ đứng cạnh Viên Hàn Đình, cao hơn Viên Hàn Đình phải hai cái đầ u, nhưng gã lại giồ ng đứa bé con còn Viên Hàn Đình thì như người lớn, cảnh tượng cực kỳ quái đản. Viên Hàn Đình bỗng vỗ tay, nói: “Người nên tới cũng tới hế t rô ì. Lạc huynh, ta bảo A Phúc thay huynh giế t hai tên trộm nhép có ý cướp tiêu, huynh không thương cho hắ n chút gì sao?”

Đây rõ ràng là có ý khiêu chiế n, Lạc Hàn vẫn không đáp. Viên Hàn Đình chọt khua tay. “Mang đèn!” Sau lưng hắ n vô n chỉ có một bó đuồ c, bây giờ bô n mười má y thiế t kỵ kia đầ u thả p sáng hỏa tập. Trên tuấ n mã của bọn họ trang bị rắ t đầ y đủ, mỗi người đầ u lập tức châm một cây đuồ c tắ m đầ u thông, thoắ t cái chiế u tỏ không gian ngoài cửa.

Lạc Hàn vẫn ngô ì nguyên tại chỗ, lãnh ngạo không nói một lời, chỉ lạnh lùng ngắ ng đầ u nhìn ra ngoài cửa. Lại nghe Viên Hàn Đình đứng dưới ánh đuồ c sáng trung, cười, nói: “Phải rô ì, tắ t bật tới nửa đêm, đương sự với khán giả hẳn đầ u mệ t rô ì, A Phúc, giế t một con ngựa, nướng lên cho mọi người xua rét.”

A Phúc nọ vậ ng một tiế ng, quay người tới đầ u tường phía đông, ôm tới nửa gò củi khô. Củi quá nhiề u, hắ n bê mà củi rơi lả tả, tới lúc về , trước cửa vẫn còn lại một đồ ng to. Kề tới, A Phúc quắ ng đồ ng củi xuồ ng đắ t, đón lắ y một bó đuồ c, nhóm lửa lên. Đáng lý tiế t trời ẩ m ướt thề này, củi khô vẫn có chút ẩ m, nhóm cũng chẳng nhanh đượ c. Nhưng A Phúc cắ n môi, chỉ thổi một hơi, mề i lửa liề n bùng lên, hắ n há miệng hít phải đượ c cả một rượ ng gió, chẳng bao lâu, thề lửa đã mạnh hẳn lên. Lửa nhóm xong, A Phúc xoay người đi vào nội viện, tới một cỗ xe của tiêu cục, một chương đánh “bụ p” đã chém gãy một cầ ng xe. Ngựa kinh sợ, đồ ng loạt hí vang, A Phúc liề n chọn con ngựa to nhắ t, béo nhắ t rô ì cắ t đứt dây cương, khiề ng tới cửa trước. Một con ngựa đó cũng phải sáu, bảy trăm cân, vậy mà hắ n

lại cứ thế khiêng! Mọi người giờ mới biết hẳn thật sự định mổ ngựa. Chỉ thấy hẳn quay lại cửa trước, đặt con ngựa xuống yên, con ngựa đó hí dài một tiếng, A Phúc không dùng đao, không dùng rìu, tay vươn ra, một ngọn thiết trao thọc vào hậu môn con ngựa, cánh tay hẳn rất dài, cũng chẳng ngại tanh bản, trực tiếp móc tim ngựa ra. Với lời của Viên nhị công tử, hẳn tựa như nói một làm một, ắt phải làm đâu ra đấy. Con tuấn mã nọ đã đổ gục xuống bùn, co giật lên cuối. A Phúc một chưởng đánh gãy cột cò thân to bằng miệng bát để treo bảng hiệu cạnh cửa điếm, mài mài vài cái trên đá rồi dùng đầu nhọn chọc vào hậu môn con ngựa đánh “thụp” một tiếng, một mạch xuyên qua ức ngựa, một con ngựa sống cứ như vậy bị hẳn xử lý! Kế đến, hẳn dùng mấy thanh củi xếp thành giá ba góc rồi đặt con ngựa lên nướng.

Chúng nhân đều sợ hãi tới biến sắc mặt. Viên nhị công tử thì vẫn khí định thần nhàn, khoan thai vỗ tay. “Lạc Hàn, nghe nói huynh ở tái ngoại đã lâu, vị thịt ngựa ắt hẳn quen lắm rồi, chúng ta ở đây nướng thịt ngựa, nơi điếm nhỏ hoang vu, lại thêm nửa bầu rượu tạm, chắc cũng đủ tiêu khiển đêm dài, chớ bảo ta chiêu đãi không chu toàn, chỉ không biết ý huynh thế nào? Chỉ là cứ thế này giết một con lại một con, mười mấy, hai mươi xe bạc của Lạc huynh sợ không có thú kéo má t rồi.”

Giờ mọi người mới biết thâm ý hành động này của gã. Gã muốn chọc giận Lạc Hàn, lại hiềm sảnh điếm nhỏ hẹp, muốn dẫn dụ hẳn ra ngoài rồi mới động thủ. Thêm nữa cũng là muốn mượn chuyện này kích lệ ý chí của thuộc hạ. Tam Nương Tử khẽ nói: “Hẳn là cao thủ Thất Xảo môn, giỏi nghề ám khí, ngoài điếm tối tăm, hẳn lên tiếng hạ lệnh tất đuối, chỉ sợ một thân ám khí của hẳn lại càng khó tránh thoát. Huống hồ hăng còn A Phúc một thân sức trâu kia.”

Nàng nói lời này là để nhắc nhở thiếp u niên chớ mắc lừa. Thiếp u niên thầy Viên lão nhị giết ngựa, cũng giết mình, không hề nghĩ gã lại tàn nhẫn như thế, trên mặt lộ vẻ bức tức, lạnh lẽo nói: “Ngựa giết hết rồi cũng không lo, ta sẽ tận hết khả năng bắt thêm mấy đứa Đê ký tới kéo xe. Ta trước giờ là kẻ dã nhân què mùa, quen ăn sớ ng nuốt tươi, không ăn quen mấy thứ lịch sự, nho nhã này của các người.”

Vẻ âm trầm trên mặt Viên Hàn Đình càng đậm, chột vung tay áo, A Phúc nọ liền rút ra một ngọn đao, tới xẻ thịt ngựa, thật muốn đem món tanh máu kia đưa tới mỗi người một khố. Đám thiếp t kỳ tựa hồ đã quen nhưng trong điếm, tới hạng thô lỗ như Kim hòa thượng cũng cảm thấy buốt lưng.

Kim hòa thượng lâm bầm rủa: “Trước nay lão tử luôn tự cho mình đủ lang sói, ai biết đem so với đám nho nhã này, lão tử liền thành Bò Tát sớ ng.”

Một tên thiếp t kỳ bên ngoài thầy máu húng lên, vươn tay tóm lấy một con chó nhỏ cùng một lò ng gà con trong nhà, rồi ném tất tạt vào đống lửa. Viên Hàn Đình có vẻ rất hài lòng, ở bên cạnh cười, nói: “Người anh em, thế này có thể xem là gà chó chẳng tha rồi.”

Mọi người cũng không nghĩ tới thiếp u niên kia tự dung nổi giận, hấn gầm lên: “Ngươi!”, tay vỗ lưng ghê một cái, người đã lại bay vút đi. Tới cả Viên Hàn Đình cũng không ngờ hấn có thể vì mấy con gà con cùng một con chó nhép mà ra tay, nhưng vẫn là đúng với mong mỏi. Lạc Hàn vừa động, Viên Hàn Đình cũng đã hành động, gã lùi về sau, hai tay không ngừng ném ám khí về phía thiếp u niên. Không ngờ, lần này thiếp u niên xông ra lại không hề đem theo kiếm, cũng chẳng nhắm tới Viên Hàn Đình, thế đi của hấn cực nhanh, một cái nhảy đã tới đống lửa trước con chó nhỏ với lò ng gà con kia, một tay tiếp chó, một tay tiếp lò ng gà, giữ chúng lại, thân

thể vừa ngừng, vạt áo đã bị lửa liếm sém một góc. Chúng nhân cũng không ngờ hẳn vì cứu má y con gà và con chó mà tới kiếm cũng chẳng cần theo. Chớp mắt, Viên lão nhị hô: “Dập lửa!”, bốn mươi má y bó đuốc trong tay thiết kỵ nhất tề bị thọc xuống bùn tấp tngúm, ngoài điếm chỉ còn một đống lửa A Phúc mới nhóm lên.

Viên lão nhị vội thét: “A Phúc!”

Chủ tớ bọn hẳn tâm ý thương thông, A Phúc túm lấy cái đuôi cháy sém của con ngựa chèo, quét một nhát dưới bùn cho ướt đầm bùn nước rồi đề lên đống lửa, đống củi lửa đang cháy to “ầm” một tiếng tan nát, lập tức tấp tngúm. Người ngồi trong điếm chỉ cảm thấy trước mắt đột nhiên tối sầm, chẳng kịp thích ứng, bất luận là trong hay ngoài điếm, toàn bộ một khoảng mờ mịt. Được một lúc, mọi người bình tĩnh lại, vẫn cảm thấy ngoài cửa là một thế giới đưa tay không thấy năm ngón, một đêm mưa không trăng, không sao.

Tiếng cười của Viên lão nhị chợt nổi lên, che giấu u trong tiếng cười của gã là tiếng kim tiền tiêu, tụ tiễn, thanh trúc tiêu, thiết tạt lê, ngũ hoa bát môn các kiểu, các loại. Tay cao thủ Thất Xảo môn này cuối cùng năm được thời cơ phát ra một kích trí mạng. Ngoài điếm không hề nghe thấy tiếng thiêu niên, tới tiếng chó sủa gà kêu cũng không có. Thân kinh của người ngồi bên trong căng như muốn đứt, trong lòng dâng lên nỗi sợ hãi vô hạn, trong mắt là một khoảng tối tăm. Sao có thể như thế? Tiểu cô nương Anh Tử một tay nắm chặt tay áo ông nội, môi miệng bặm lại, vì thiêu niên kia mà lo lắng không thôi. Kim hòa thượng khàn giọng nói: “Ta đưa lửa cho hẳn.” Rồi móc một thanh củi bén lửa quăng ra ngoài cửa, nhưng vừa tới cửa liền nghe A Phúc kêu một tiếng, dập tấp tngúm. Mọi người cũng hết cách, đều biết ám khí của Thất Xảo môn kia có là ban ngày ban mặt cũng khó mà tránh thoát, nói chi tới cái đêm mưa lạnh gió buốt tối như bưng thế này? Ai cũng biết, Viên lão nhị nói “gà chó chẳng tha”, chỉ sợ Lạc Hàn mà ngã xuống, người trong

điêm đề u trở thành đồ i tượng bọn chúng quét bả ãng hế t. Qua thời gian một tuầ n trà, tiế ng ám khí vẫn đang vun vút, cũng chẳng rõ Viên lão nhị câ t đầu lắ m ám khí thê , phóng hế t nửa ngày, không thấ y ít đi, chỉ thấ y nhiề u lên.

Tam Nương lo lắ ng hỏi: “Sao vẫn chưa xong?”

Cảnh Thương Hoài nhẹ giọng nói: “Ám khí chưa ngưng, chúng tỏ thiế u niên kia chưa chế t, có sợ thì là sợ ám khí dừng.”

Tiểu cô nương kia nghe thê , trong lòng chua xót, gầ n như sắ p khóc. Tam Nương Tử đã hiểu ý hắ n: Chỉ tới lúc tin rằ ãng Lạc Hàn đã chế t, ám khí của Viên Hàn Đình mới thật sự ngừng lại. Hồ i lâu chợt nghe “đinh” một tiế ng, là một ngọn phi đao bắ n vào trong quán, Đồ Hoài Sơn kịp thời cầ m một bình trà quắ ãng đi, va “xoắ ãng” một tiế ng, ngọn đao kia liề n cắ m vào cột, sâu lút cán, mới coi như chưa ai bị thương, nhưng thê cũng đủ biế t lực cổ tay của Viên Hàn Đình. Bên ngoài vẫn không có tiế ng Lạc Hàn rồ i bắ t chợt nghe tiế ng Lạc Hàn “hự” thắ p, nhưng đồ ãng thời Viên Hàn Đình cũng kêu “hự” một tiế ng, có chút đau đón, hình như cả hai đề u đã thụ thương.

Sau đó, một bóng đen tiế n vào cửa, nhào tới gạt nhỏ ngọn đèn trong quán. Kim hòa thượng đang định ra tay, Cảnh Thương Hoài liề n dang tay ngăn lại, vội nói: “Chớ vội, là hắ n!” Kim hòa thượng vội dừng lại. Mọi người còn chưa kịp nhìn rõ thì đã thấ y thiế u niên nhắ c tay, lửa đèn trong quán đề u bị thiế u niên dập tắ t, mọi người cũng không rõ hắ n đang ở đâu. Thoắ t cái trong ngoài điể m đề u là một mảng tồ i đen. Trong điể m còn có chút lửa tàn của lò sưởi, nhưng đồ m lửa á y chỉ là ánh lửa hồ ãng, một đồ m lửa tàn, chẳng soi rõ đượ thứ gì.

Bên trong quán chỉ có thể nghe đượ tiế ng hít thở của từng người, ai cũng nghĩ: Thiế u niên kia lui vào cửa, rõ ràng thân hình đã loạn,

chỉ không biết có bị thương không, không biết hấn vì cái gì mà đập tấ t lửa, xem ra bị thương không rõ ràng, sợ Đê` kỳ nhìn thấy cho nên muố n dịch sáng ta tồ i.

Người của Đê` kỳ bên ngoài tạm thời cũng không dám tiế n vào, với kiế m thuật của Lạc Hàn, nế u ra tay hại người trong bóng tồ i chỉ e chẳng ai thoát nạn. Người trong điế m cũng nghĩ tới điể m này, cũng vỡ lẽ: Thiế u niên kia nhấ t định đã bị thương, nế u không sao không dám cho Đê` kỳ tùy ý tiế n vào?

Hồ i lâu, ngoài cửa vang lên tiế ng cười khàn của Viên Hàn Đình, còn kèm theo một trận ho nhẹ, chỉ nghe được hấn thì thảo: “Lạc huynh, người vẫn số ng đầ y chứ?” Giọng điệ u ôn hòa, ý như thăm hỏi bạn bè nhiề u năm vậy. Sau đó, gã to giọng nói: “Điể m đèn!” Xem ra gã cũng bị thương không nhẹ, chỉ là thương thề của thiế u niên kia e là còn nặng hơn hấn.

Bên ngoài cửa, hỏa tập lóe sáng, đã có má y cây đuồ c chiế u rơi. Viên Hàn Đình đứng dưới đuồ c, sắ c mặt tái nhợt nhưng trên mặt nở nụ cười nhạt, gã ra lệnh: “A Phúc, người vào trước đi!”

Dịch tồ i ta sáng, gã cũng sợ trong bóng tồ i trúng phải ám toán của thiế u niên, cho nên mới bảo A Phúc vào trước chiế u sáng căn phòng, hoặc giả dẫn dụ thiế u niên ra tay trước. A Phúc ứng tiế ng, sải bước lớn, câ m đuồ c đi vào.

Người bên trong cũng có ý muố n cản nhưng thấy tuyệt kỹ giế t ngựa nhóm lửa của gã cũng đành ngừng lại. A Phúc nọ vừa tiế n vào phòng, trong phòng liề n sáng bùng. Mọi người nhấ t thời chưa kịp thích ứng, chớp má t một cái rô i mới thấy thiế u niên đã ngồ i nguyên ở chỗ của mình khi trước. Trên bàn đặt một con chó nhỏ, một lò ng gà con, chúng đê` u yên lặng, không sủa, không kêu. Vai phải thiế u niên có một mảng máu đỏ, trên bàn có cây đao, hấn vừa rút

trên vai ra, thiêu niên đang nghiêng đầu, hút máu tươi trên vai phải của mình. Máu đầy có màu đen, hẳn là có độc, chỉ thấy mi mày hấn nheo lại, hút một ngụm, khẽ nhỏ đi một ngụm, rồi lại hút ngụm nữa rồi lại khẽ nhỏ đi, vẻ mặt lạnh lẽo, kiêu ngạo, tựa như chẳng hề lo lắng về vết thương, mà cũng chẳng bận tâm về số ng chết. Thái thái khinh thị đó khiến Tam Nương Tử thấy mà mơ hồ nói lòng.

Người trong điếm nhát tề nhìn về phía hấn, ánh mắt dính chặt, không hề động đậy. Tam Nương Tử chua xót trong lòng, quay đầu đi, nàng đã hiểu vì sao thiêu niên kia vào điếm liền dập đèn: Hấn chẳng phải sợ Đê ky cùng theo vào, chỉ là vì hấn đã thụ thương, hấn là một thiêu niên vừa cô độc vừa kiêu ngạo, cho nên bị thương, hút máu trị thương cũng không muốn để kẻ khác nhìn thấy.

Tiểu cô nương Anh Tử không biết tại sao bỗng to gan, thấy máu không run, dũng cảm đi tới, đưa cho hấn một tấm khăn lụa cũ đã được giặt sạch sẽ, chất lụa rất tốt, đây hẳn là vật duy nhất đáng giá trên người cô bé. Thiêu niên nở một nụ cười hiếm có với cô bé, nụ cười kia như một ánh dương, chỉ tiếc quá ngắn, tuy ngắn nhưng tựa như cũng đã chiếu sáng tâm linh rất nhiều người. Lần này thiêu niên không hề cự tuyệt tiểu cô nương, nhận lấy rồi dùng miệng cắn một góc, kẹp nách lại rồi dùng tay trái băng vết thương trên vai phải.

Sau đó, hấn nhắc cái lông gà con với con chó đưa vào lòng tiểu cô nương, nói: “Tạm thay ta nuôi chúng.”

Khuôn mặt tiểu cô nương đỏ ửng, hình như đã quên hết sinh tử trước mắt. Mọi người thàn than: Vì mấy thứ gà chó con con mà suýt nữa bỏ mạng, có đáng không? Trong mắt Cảnh Thương Hoài thì lại hiện lên một tia kính phục.

Viên Hàn Đình đã theo chân nô bộc tiến vào điếm, thấy cây liễu điệp tiêu trên bàn cạnh thiếp u niên, thiếp u ý càng đậm. Nói: “Lạc huynh cho rằng lòng gà con với con chó nhép đó thật sự còn sống nổi tới ngày mai sao?”

Lạc Hàn không đáp, đôi mắt ánh lên vẻ kiên định. Hấn vươn tay trái nắm lấy cái bọc đồ trên bàn, trong bọc đó có kiếm của hấn, sau đó nhìn thẳng vào Viên Hàn Đình, chẳng nói chẳng rằng.

Không biết vì sao, mọi người vừa thấy hấn cầm bọc đồ kia, trong lòng tựa hồ đã vui lo một nửa.

Viên Hàn Đình ho một tiếng, khẽ cười, nói: “Huynh đệ còn một chiêu Kim phong ngọc lộ nhất tương phùng, vẫn chưa mời Lạc huynh thưởng lãm.”

Mọi người đồng loạt nhìn vào tay trái gã, chỉ thấy cánh tay trái đang chênh chếch dưới nách không biết lúc nào đã đưa vào túi tiêu, rõ ràng tưởng rằng cánh tay phải sử kiếm của thiếp u niên đã bị thương, không đủ để lo. Chỉ thấy tay trái gã vung lên, một đám phi sa phóng thẳng tới trước bàn của thiếp u niên. Tam Nương Tử vươn tay, vội vàng kéo tiểu cô nương tránh ra xa. Thiếp u niên cúi người, vòng một vòng dưới gầm bàn rồi ngó trở lại. Tay phải Viên Hàn Đình chỉ ra, hai mũi tụ tiễn bắn đi lóa mắt, thiếp u niên nhấc cái bàn lên, tiễn “phập” một tiếng găm lên bàn. Viên Hàn Đình lại phóng tiếp ba mũi liễu điệp tiêu theo ba đường thượng trung hạ. Lạc Hàn liên tục tránh né thoát khỏi. Chỉ thấy Viên Hàn Đình hết lượt này tới lượt khác phóng từng món ám khí hoặc có tiếng hoặc vô danh, ép thiếp u niên hung hiểm trong đường tơ kẽ tóc, nhưng thiếp u niên vẫn chỉ lấy chiếc bàn vuông làm vật cản, trong khoảng tám vuông tiến thoái tránh né, tuy hoàn toàn rơi xuống hạ phong nhưng không loạn chút nào.

Tam Nương Tử lâm bảm: “Sao hắ n không đánh trả? Thật sự bị thương tay phải, tay trái dùng kiế m không quen sao?”

Cảnh Thương Hoài gật đầ u biểu ý. Tam Nương Tử nhìn bắ n phía, chỉ thắ y Tầ n Ôn, hai người Đổ, Tiêu, sáu con mắ t đầ u chăm chú nhìn, không phải là Viên Hàn Đình, cũng không phải Lạc Hàn, càng không phải A Phúc mà là lão bộc già lưng gù eo cong, hai tay lùa vào ó ng tay áo, đứng bên cạnh Viên Hàn Đình. Tam Nương Tử ngắ n ra, trước có chút không hiểu vì sao, sau đó mới phát hiện lão bộc đó không phải chỉ đứng ngoài cuộc, đôi tay trong ó ng tay áo lão thi thoảng ngắ m động. Mà thiế u niên tuy tránh là tránh ám khí của Viên Hàn Đình nhưng nắ y giờ chẳng nhìn đắ m ám khí kia một cái, tựa như chỉ dựa vào tai nghe là đầ , đôi mắ t hắ n dán chặt vào đôi tay lão bộc nọ. Lão bộc kia tựa hồ cũng cảm nhận đầ c áp lực từ ánh mắ t hắ n, lúc tiế n lúc lùi, Tam Nương Tử ngạc nhiên hỏi: “Cảnh đặ ca, lão là ai thế ?”

Cảnh Thương Hoài than nhẹ: “Ta suýt nhìn lâ m rô i, người này ắ t hẳn chính là đặ tử tâm đắ c dưới tay Viên lão đặ , Lão lai nhi Tôn Tử Hề, nghe nói người này trở thành môn hạ của Viên lão đặ sớm nhắ t, đắ c lòng đắ c sức, cầ n cù luyện công, tới mức chưa già đầ suy. Viên lão đặ yêu quý tiể đặ , cư nhiên bảo tên đặ tử đắ c ý này theo hắ n làm một tên bảo tiêu ngắ m. Võ công của người này chỉ e là còn trên Viên lão nhị, hắ n chưa xuấ t thủ nhưng đôi tay giấ u trong ó ng áo đầ ng gắ m thẳng vào Lạc Hàn.”

Giờ Tam Nương Tử mới rõ vừa rô i ám đầ u bên ngoài, Lạc Hàn bởi sao chẳng thắ y phong thanh gì mà đầ thụ thương. Lại nghe Cảnh Thương Hoài thì thầ m: “Ta chỉ không hiểu, vì cái gì mà hắ n nhắ t đặ không chịu lùi lại?”

Bắ y giờ bỗng nghe Viên Hàn Đình kêu lớn một tiế ng, quắ ng một quả thiế t đắ n to bắ ng nắ m tay về phía Lạc Hàn. Lạc Hàn nâng

bàn che chắ n, quả thiế t đắ n chọt nõ tung, mặt bàn liề n bị nõ một lỗ lớn. Lúc này, cánh tay trái nắ giò bắ t độn g của Lạc Hàn bắ t chọt thò vào bọc đồ , cuô i cùng một lâ n nữa rút thanh kiế m không vò của hắ n ra. Lâ n này mọi người mới coi như nhìn rõ thanh kiế m â y. Dài độ thước rườ i, thân kiế m như nước, hơi rung một chút liề n khề cong cong. Chỉ nghe Lạc Hàn thét một tiế ng, mọi người không nghe rõ hắ n thét cái gì, hắ n cũng chẳng xông về phía Viên lão nhị mà lao tới người Cảnh Thương Hoài gọi là Tôn Tử Hề nọ. Mặt người đó biế n sắ c, hai tay vụt rút khỏi ổ ng tay áo. Mười móng tay cứng rắ n, xanh biế c lâ n đầ u lộ ra trước mặt người khác. Chỉ thắ y móng tay hắ n búng một cái, đã búng lên thân kiế m Lạc Hàn đắ m tới, từng tiế ng “ông ông” vang dội, thân kiế m kia khua ra, móng tay hắ n lập tức bị mũi kiế m gọt má t một mảnh, rõ ràng chiêu này gã hơi lỗ nhưng đây cũng là lâ n đầ u tiên từ khi mọi người thắ y Lạc Hàn xuấ t kiế m có người tiế p đư ợc một chiêu của hắ n. Lạc Hàn bồng huýt một tiế ng trong veo, lộn người như cá, mũi kiế m lại đắ m về một gã bán rong cách vách gỗ sau lưng, miệng quát: “Người cũng ra đây!”

Mắ t Cảnh Thương Hoài chớp sáng. Gã tiề u thương nọ rõ ràng không kịp phản ứ ng, lập tức thụ thương nơi sườn trái, đau đón kêu “hự” một tiế ng rồ i rút trong lòng ra một đôi chủy thủ, gia nhập trận chiế n.

Chúng nhân càng không ngờ tới thiế u niên kia lại tìm thêm một địch thủ trong điế m. Gã bán rong kia hai ngày nay đã vào trọ trong điế m, không má y may có điể m khả nghi. Cảnh Thương Hoài thố t lên: “Hồ thẹn, thật hồ thẹn, Vô danh đô ú y của Đề ky, Lư Thắ ng Đạo tiề m phục nơi đây, Cảnh Thương Hoài ta lại chẳng hề nhận ra, nế u đôi là ta đắ n đầ u, chỉ sợ sớm đã hờ n xuố ng suô i vàng.”

Đỗ Hoài Sơn, Tiề u Tứ Ân cùng Tầ n Ôn cũng nhìn nhau, mặt lộ vẻ xắ u hổ, nghĩ tới việc má y lão gia từng hờ như bọn họ cũng nhìn

nhằm.

Bây giờ cục diện đã biến thành thiếu niên độc đấu ba người. Kiếm pháp tay trái của hắn cũng tự thành một lối, Viên Hàn Đình tựa như không hề liệu tới thiếu niên lại khó chơi như thế, vượt xa tưởng tượng của gã, vừa nảy gã chưa thể giết được hắn trong đêm tối ngoài điếm, ngược lại còn bị hắn mượn vết thương dụ vào trong điếm, tới con bài ẩn giấu sau cùng cũng bị lật tẩy, như bây giờ, giết không được, ám toán chẳng xong, bèn cắn chặt răng, biết hôm nay sẽ phải sinh tử khổ chiến.

Ba người họ đều là cao thủ nhưng thiếu niên kia chợt tiến chợt thoái, phiêu hốt không sao nắm bắt, cũng chẳng rõ ba người hắn vây lấy Lạc Hàn hay Lạc Hàn dùng một thanh Hồ kiếm vây khốn ba người họ. Viên lão nhị bỗng thét: “A Phúc, xuất thủ!” Ánh mắt gã lại nhìn vào tiểu cô nương nọ. Chiêu này của gã cực kỳ ác độc, đánh cuộc vào tính khí thiếu niên kia. A Phúc hiểu ý chủ nhân, lập tức vươn tay chụp lấy tiểu cô nương nọ. Tiểu cô nương ở gần bàn Tam Nương Tử, Tam Nương Tử duỗi tay phải, sử ra Kim ti triền uyển, hướng tới cổ tay A Phúc một kéo một đẩy. Tiếc rằng hạ bàn của A Phúc nọ vững vàng, khiến Tam Nương bị lôi nghiêng ngã. Cảnh Thương Hoài quát một tiếng, vỗ ra một chưởng, chưởng này hư vô trống rỗng, A Phúc cũng một chưởng nghênh đón. Cảnh Thương Hoài như chưa hề vận sức, A Phúc kia lại liên tục “phốc, phốc, phốc” lùi ba bước, có điều gã dũng cảm, không sợ chết, lệnh chủ nhân giao cho chỉ biết nhất định phải hoàn thành, liền lập tức đánh tới chưởng thứ hai, Cảnh Thương Hoài chẳng dặng, đành nghênh tiếp, ngày trước hắn đã bị thương không nhẹ trong tay Lý Nhược Ý, lại thêm nhiều ngày hôm nay, một phát này, A Phúc chỉ lùi lại một bước, còn Cảnh Thương Hoài lại thổ ra một ngụm máu tươi.

A Phúc lộ vẻ vui mừng, lần thứ ba đưa chưởng chụp tới. Cảnh Thương Hoài ngậm than một tiếng, không dám dùng lực nữa, duỗi

tay định gạt, ai dè lục phủ ngũ tạng đột nhiên hựt hắng, hoàn toàn không có sức. A Phúc chụp được bím tóc của tiểu cô nương, liề`n muố`n hạ độc thủ, Đổ, Tiêu nhị lão bên kia ban nãy vẫn còn trù trù nên hay không nên ra tay, lúc này lập tức đứng dậy, nhưng lúc này có ra tay cũng chẳng cứu nổi nữa. Bỗng thấ`y thiế`u niên kia kêu một tiế`ng, thoát khỏi vòng chiế`n, nhắ`m thẳng lưng A Phúc kích đê`n.

Viên Hàn Đình dự liệu cũng chính là một kích này của thiế`u niên, cho rằ`ng hắ`n niệm tâ`m lòng tặng khăn của tiểu cô nương, có lẽ nhắ`t thời xúc động, sẽ tới cứu mạng cô bé. Cao thủ tranh đấ`u, thắ`ng thua chỉ ở khoảnh khắ`c. Viên nhị nhẹ nhàng hô lên: “*Kim phong ngọc lộ nhắ`t thương phùng; tiện, thắ`ng, khước - nhân gian vô sô`!*”

Viên nhị kéo dài lời, gã mong chính là cơ hội này, ở sau lưng thiế`u niên vận sức tụ thê` , phát ra ám khí tuyệt môn năm xưa Thắ`t Xảo nương tự hào vô song, cho tới nay trong giang hồ` chưa có ai thoát mạng - Kim ngọc thoa. Có điề`u, ám khí này cực hao nội lực, cho nên chưa tuyệt đố`i chắ`c chắ`n thì hắ`n tuyệt đố`i không xuấ`t ra. Tầ`n Ổn, hai người Đổ, Tiêu đang ngồ`i đó đê`u đứng cả dậy, chỉ thấ`y trong tay Viên Hàn Đình chợt có một chùm sáng vàng, một chùm sáng trắ`ng đờ`ng thời rục rờ, từ từ rời tay bay đi, nhắ`m thẳng lưng Lạc Hàn mà tới nhưng lại nghe Lạc Hàn huýt vang một tiế`ng, nói: “Người có ám khí, ta không có chắ`c?”

Hắ`n vọt đi, phen này tưởng như nhảy thẳng tới A Phúc nhưng hóa ra chỉ đứng từ xa mà chỉ vào lưng A Phúc, chỉ thấ`y một tâ`ng thân kiế`m của hắ`n như lớp áo ngoài vỡ nát mà bắ`n đi, mảnh kiế`m như mưa, từng mảnh, từng mảnh đâm cả vào lưng A Phúc. A Phúc trợn mắ`t, thân thụ trọng thương, nhưng gã quả thật buu hẫ`n⁽³⁵⁾, tay trái vẫn ra sức túm lắ`y tiểu cô nương. Cảnh Thương Hoài than nhẹ một tiế`ng, một chường khễ` khàng hạ xuố`ng lưng A Phúc,

A Phúc kia co giạt một hồ i, cuô i cùng không chớ ng đờ nôi, đồ người xuô ng.

Kích này của thiế u niên vẫn là Cửu huyền hư hô , cơ thể ở bên người A Phúc vạch một vòng lớn, mũi kiế m ghim về phía Tôn Tử Hệ giả trang nô bộc kia. Lúc này quang hoa trên kiế m của hắ n chợt thịnh, đã lộ ra kiế m giấ u trong kiế m, hai đóa Kim ngọc thoa một vàng một trắ ng vẫn nhắ m sau lưng hắ n từ từ bay tới, tựa như mọc ra con mắ t vậy, phải chọn đúng người mà cắ n.

Tôn Tử Hệ bắ t đầ u trở n tránh nhưng kiế m phong của Lạc Hàn sắ c bén tới bậc nào, gã trở n ra sau cột trụ, kiế m đã tới sau cột, trở n ra cạnh song cửa, kiế m cũng tới bên song. Đóa Kim ngọc thoa Viên Hàn Đình từ xa ném tới cũng cách lưng Lạc Hàn chưa đầ y hai thước, hai ngọn chủy thủ của Vô danh đô úy Lư Thắ ng Đạo cũng gắ p rút truy kích, xem ra thắ ng bại chi trong khoảnh khắ c.

Kẻ hiểu tình thê trong điế m đầ u đứng cả dậy, chỉ là đa số không nhúng tay vào nôi. Chỉ thắ y Tôn Tử Hệ bị ép không biế t phải làm sao, bỗng hét: “Nhị công tử, phát lực!” Gã cắ n rằng, đưa hai tay liề u mạng chịu tổn thương, kẹp lắ y thân kiế m của Lạc Hàn. Lạc Hàn không hề lùì tránh, mặc kệ gã kẹp lắ y nhưng thê kiế m không dừng, Tôn Tử Hệ lùì lại, hắ n cũng cứ thê tiế n lên, mũi kiế m cách ngực Tôn Tử Hệ ngày càng gầ n, năm tá c, ba tá c, hai tá c, một tá c. Nhưng một kiế m này của hắ n cho dù đâm trúng Tôn Tử Hệ thì cũng không rảnh thoát thân, bởi mũi kiế m sẽ bị Tôn Tử Hệ liề u chế t kẹp lắ y, Lạc Hàn sợ rắ ng mình khó thoát khỏi hai đóa Kim ngọc thoa sau lưng.

Tôn Tử Hệ định một mạng đổi một mạng.

Tôn Tử Hệ nghiế n chặt rằng, muô n liề u một phen. Lầ n này gã lùì hướng tới cây cột gỗ thô to, lưng vừa tựa vào, hai tay đô c sức kẹp

lấy, gọi: “Nhị công tử, nỏ!”, muốn tranh thủ trước khi Lạc Hàn đâm trúng người mình thì dùng Kim ngọc thoa nỏ chết hắ n trước. Có tề nhắ t thì cũng là lưỡng bại câu thương. Nhưng mặt gã đột nhiên biế n sắ c, chỉ cảm thắ y trong tay hự t hắ ng, bởi lực đâm tới của Lạc Hàn bỗng biế n mắ t, kiế m đã bị song chườ ng của gã kẹp chặt. Lạc Hàn dùng tay kia nhắ n lên cột, tay câ m kiế m rút từ thân kiế m vẫn đang bị Tôn Tử Hệ kẹp chặt một thanh kiế m khác, chỉ thắ y hắ n đã dán người sát đắ t phóng đi, chuyển thân nhanh chóng đâm sang Viên Hàn Đình, thanh kiế m này của hắ n trong kiế m có kiế m, trong kiế m sau còn kiế m sau nữa! Tôn Tử Hệ chỉ có thể nhìn vô kiế m trong tay, trước mắ t Kim ngọc thoa bay tới, tai tựa hồ nghe tiế ng “ầ m”, liề n biế t Kim ngọc thoa đã nỏ trước ngực mình.

Viên Hàn Đình kỳ thực cũng muốn thu tay nhưng Kim ngọc thoa trước nay có thể phóng ra nhưng không thể thu hồ i. Lúc này, Lạc Hàn dán sát mặt đắ t mà phóng tới. Lạc Hàn tuy nhanh nhẹ trồ n thoát nhưng ô ng quầ n chân trái cũng bị Kim ngọc thoa nỏ rách một lỗ lớn, thắ p thoáng có vế t máu, chỉ sợ cũng đã thụ thương. Viên Hàn Đình sửng sồ t cùng cực, gã không nghĩ có người có thể thoát mạng dưới Kim ngọc thoa của mình. Chính lúc gã ngắ ra, Lạc Hàn đã đâm một kiế m vào cổ tay trái rồ i cổ tay phải rồ i tới mắ t cá chân trái, sau sang mắ t cá chân phải của gã, liên tục đắ thương bó n mạch. Viên Hàn Đình lập tức ngã xuố ng, cơ thể Lạc Hàn cũng chộ t dừng lại, mạnh mẽ xoay người, gầ n như mặt đố i mặt với Vô danh đô úy Lư Thắ ng Đạo đang nhanh chóng đuổ i theo. Lạc Hàn lạnh lù ng hỏi: “Người muốn sao?”

Lư Thắ ng Đạo gan ruột lạnh toát, tay câ m chủ y thủ mề m oạt, đoản kiế m của Lạc Hàn đã đâm vào tim gã, lầ n này thì rắ t chậm rãi.

Đám người trong điể m nín thở, quả thật không thể tin nổi trận chiế n chênh lệch thực lực như thế lại kắ t thúc bằ ng việc đố i

phương ba chệ t một thụ thương. Còn Lạc Hàn đã ngồ i lại trên ghé tựa, lạnh lẽo nhìn thiế t ky ngoài cửa. “Các người muố n thê nào đây?”

Thiế t ky người tuy đông nhưng đã không thố t nên lời, chỉ nghe Lạc Hàn lạnh lùng nói: “Gân tay, gân chân Viên Hàn Đình đã bị ta cắ t đứt rô i, trong vòng một năm, hắ n chẳng thể dùng tới võ công nhưng vẫn không chệ t đượ c, cũng chẳng tàn phê , các người muố n đưa hắ n đi đúng không?”

Gã câ m cò trong thiế t ky cắ n rằng, biế t rằ ng có tái chiế n cũng vô ích, việc câ n kíp nhấ t bây giờ là hộ tồ ng em trai Viên lão đại, bèn lạnh giọng đắ p: “Đúng!”

Lạc Hàn nói: “Vậ y bây giờ chưa đi, còn đặ i cái gì?”

Đám thiế t ky ngắ n ra, như đượ c đặ i xá. Gã câ m cò phắ t tay, liề n có hai người đi vào, đặ Viên Hàn Đình đặ ng hôn mê, hai người khác điu A Phúc, ai nắ y lên ngựa, đặ nh rút lui.

Chặ t nghe Lạc Hàn nói: “Khoan đã!”

Trong đắ m thiế t ky ai nắ y đê u hoắ ng hắ t, thật không biế t hắ n muố n thê nào, chỉ hận không thể lập tức cách xa tên ma vương này một chú t.

Lại nghe Lạc Hàn hỏi: “Tiêu ngân này các người không câ n nữa à?”

Đây là trò cười gì thê ? Gã nắ m cò quay đầ u, cũng không tiện tỏ ra yế u thê , mà cũng không đắ m cứng giọng cắ i lại, chỉ nói: “Huynh đặ tài không bắ ng người, sồ bạc này thiế u hiệ p cứ giữ lại, đặ Viên lão đặ i bặ n ta tới thụ thương cùng người. Bặ n ta tiể u tồ t, không đứ ng ra nắ i.”

Thiếu niên kia lại râu rĩ nói: “Các người cứ đem về đi, ta đã thương Viên Hàn Đình, thật ngại quá, tiêu ngân xem như tỏ lòng ái ngại với Viên lão đại các người.” Đám thiếu t ky nhìn hắ n, thấy tựa hồ không giống đang nói giỡn, trên giang hồ chẳng ai không kiêng kỵ Viên lão đại, hắ n nói thế cũng có thể hiểu được. Nhưng hắ n thật sự á u trĩ đén thế? Cho rằng sau khi đã giết bảy đô úy Đê ky, đánh trọng thương A Phúc, mượn dao giết học trò yêu Tôn Tử Hệ của Viên lão đại, nhất là đánh trọng thương đứa em Viên lão đại ưu ái nhất là Viên Hàn Đình rồi, chỉ cần trả tiêu ngân về, Viên lão đại sẽ không truy cứu nữa?

Người trong điếm cũng ngó ra, người của Đê ky nghĩ: Không đem xe tiêu đi, chỉ sợ lại chọc ma đầu này tức giận, tuy đêm mưa, đường khó đi nhưng bây giờ phản đố i chẳng được, cứ đờ ng ý với gã trước rồi tính sau, liền im lặng tới chuyển tiêu hàng.

Người trong tiêu cục thấy Tầ n Ôn không nói gì thì cũng không lên tiế ng. Chỉ nghe thiếu niên kia giọng đượm chút mệt mỏi mà chậm rãi nói: “Chỉ là, đô của tiêu sư thì lưu lại cho người ta, có gì không phục thì đọi Viên lão đại của các người tới nói chuyện với ta.”

CHƯƠNG 7

QUA SÔNG

S ắ c trời mờ sáng, đêm mưa gió coi như đã qua. Tuy bên ngoài còn tối, mưa xem như đã ngừng, đố i với mọi người có mặt tại đây, đêm qua có vẻ dài quá. Lúc trời sắp sáng, mọi người đều gục trên bàn chợp mắt một lúc. Thanh niên mày rậm mắt to của tiêu cục tỉnh lại đầu tiên, hắ n mở toang toàn bộ cửa sổ, cửa sau cũng mở rộng, một luồng không khí mát lạnh ủa vào, xua tan mùi dầ u đèn, ai nắ y đều rùng mình, chột tỉnh hế t. Kim hòa thượng cao hứng nhắ t, sang sáng cười. “Lão tử thật không ngờ vẫn còn có thể thắ y ngày hôm nay.” Cứ như cái mạng này không phải của hắ n, nhắ t được về đường như là đã chiế m được món lời lớn.

Tảng sáng, Cảnh Thương Hoài từ biệt Thẩm Phóng và Tam Nương, rời đi, lúc chia tay cũng chẳng nói một lời, chỉ im lặng hồ i lâu rồi ngắ ng cổ uớ ng cạn chén rượu. Thẩm Phóng và Tam Nương liề n biế t sắp phải chia tay, mỗi người đều uớ ng một chén, tỏ ý luyế n tiế c. Cảnh Thương Hoài ôm lắ y Hứa Tiểu Lục rồi ra khỏi cửa điế m, rũ người một cái, tựa như mệt mỏi cả đêm đã rụng sạch, hắ n không men đường lớn mà vòng lố i nhỏ ven ruộng mà đi.

Khi đám người của Đề kị đi hế t, thiế u niên kia cũng rời đi, hắ n trả cho người trong tiêu cục một món tiề n công khác rồi cười con lạc đà gầ y ô m của mình lắ c lư rời đi. Mọi người không rõ hắ n đi về đầ u, cũng chẳng ai hỏi gì. Vương Mộc vô n vì tiêu ngân kia mà tới, rắ t không cam lòng nhìn chúng bị Đề kị mang đi. Đề kị vừa đi, hắ n liề u ngắ m bám theo.

Chán nản nhất phải nói đến là đám tiêu cục, chuyên tiêu này chịu khổ uổng một phen, lại còn mất hàng không rõ ràng, đám thanh niên tiêu cục đều phải kìm nén đầy một bụng tức. Qua một đêm, Tà`n Ôn già đi không ít, chia cho mỗi người một bọc đồ, cười miễn cưỡng. “Ta vốn muốn nhân dịp xong chuyên tiêu này thì cuộn chăn đem về quê dưỡng lão, cũng đã nói với Long lão gia tử rồi, xem như giải tán đi...”, rồi thở dài một tiếng. “... Không ngờ sự thể thành ra thế này, tuy nói có chút không rõ ràng nhưng rốt cuộc chủ hàng đem đồ tặng cho người khác rồi, không can hệ gì tới ta cùng các người, chuyên tiêu này cũng xem như là đã đưa tới nơi. Đám chúng ta tới đây cũng tạm biệt đi thôi. Các người tuổi còn trẻ, còn đôn đáo được, ta già rồi, nguyện vọng không đổi, về quê cũ dưỡng lão đây.”

Người bên cạnh thấy lão nói năng ừ rừ, cũng không khỏi buồn rầu thay cho lão, đều cảm thấy thiếu niên áo đen họ Lạc nọ tuy nói có trả tiền thuê nhưng là đợi sau khi đã chơi cho người trong tiêu cục một vòng, không tránh khỏi quá đáng. Bọc đồ Tà`n Ôn lão gia tử phát cho đám áp tiêu nặng trĩu, hẳn là bạc trắng. Đám thanh niên kia cũng chẳng biết nói gì, tình thâm nghĩa trọng, mắt liền đỏ hồng, ai nấy đều quỳ xuống, dập đầu trước Tà`n Ôn, sau đó đông tây nam bắc mỗi người kiếm một đường mà đi. Chẳng bao lâu, chúng nhân cũng đi sạch, chỉ còn Tà`n Ôn cùng hán tử mày rậm mắt to, bọn họ nghiêm chỉnh hành lễ, trừ chăn đệm rương hòm, còn vài thứ đồ chơi tinh xảo mua ở Lâm An, xem ra là đồ định mang về dưỡng lão.

Tà`n Ôn mua hai cái xe kéo cũ của chủ quán, nhà chủ sống chết chỉ nhận phân nửa tiền, bọn họ đi con đường này thành thuộc rồi, là khách quen. Hai người kia bọc đồ xong, ôm quyền chào mọi người rồi lên đường.

Tiêu Tứ Ân than một tiếng: “Gàu bể chẳng xa miệng giếng khơi - Áp tiêu mười phải mất một, chuyên này hẳn màu mỡ lắm, lão

Tân thiết bởi một chữ tham rồi.” Đỗ Hoài Sơn ở bên cạnh cũng rất cảm khái, quay sang nói với Kim hòa thượng cùng ba anh em họ Trương: “Thế nào, mấy anh em có theo bọn lão già này tới Hoài Thượng không?”

Ba anh em Trương gia vốn thật thà, bây giờ chẳng chỗ nương thân, nhập nghĩa quân lại là việc trung nghĩa, liền gật đầu. Kim hòa thượng đã quen không bị câu thúc, đang còn nheo mày, Đỗ Hoài Sơn cười, nói: “Chi ba anh em đây thôi, hòa thượng kia sợ rồi, hấn vốn chỉ dám giết quân Tống, không dám giết chó Kim... Thế cũng khó trách, bọn chó Kim vốn không dễ giết.”

Kim hòa thượng nổi giận, chửi rằng: “Thằng nào sợ, theo lão đầu tử ông đi thì đi!”, bỗng nghĩ lại, rồi chợt phát nộ: “Hòa thượng họ Kim, lão cứ mở miệng liền “chó Kim”, chẳng phải gộp ta vào chửi cả thế sao?”

Người bên cạnh bật cười, Đỗ Hoài Sơn cười, nói: “Là tiểu lão nhi lỗ lời rồi.”

Đang nói, bỗng thấy Vương Mộc từ bên ngoài trở vào, mặt mũi trắng bệch, đem qua Đê ký mang xe tiêu đi xong, hấn liền bám theo, nghĩ hẳn là chưa buông nổi chuyện tiêu này, Kim hòa thượng hỏi: “Sao rồi?”

Wang Mộc cười khỏ, nói: “Đi hơn một canh giờ, lúc gần tới Bình Lăng, bọn chúng lại có thêm mấy thiết kỵ tới tiếp ứng, tuyệt đối không có phần của bọn ta rồi.”

Trên mặt cả bọn lộ vẻ âm đạm, xem ra, hai người Đỗ, Tiêu sớm đã giao ước với Vương Mộc, cùng nhả m vào chuyện tiêu này. Hai người họ vốn phụ trách kiếm lương thảo cho nghĩa quân Hoài Thượng, người trong giang hồ, cướp tiêu đoạt hàng là chuyện bình

thường. Lại thấy Vương Mộc bỗng cười, hỏi: “Các vị đoán xem, ta bám theo chúng, sau đó lại gặp được ai?”

Chúng nhân tò mò hỏi: “Ai?”

Vương Mộc cười, nói: “Chẳng phải tiểu ca họ Lạc kia sao, ta bám theo đội xe ấy, dọc đường không hề nghe thấy đám Đê ký mở miệng kêu một câu... Cũng đúng, bọn chúng xuất đạo bao năm nay, chỉ sợ trước giờ chưa từng lỗ to từng này. Lúc sắp tới Bình Lăng, ta thấy mấy kỵ mã tới đón, sau khi biết Viên lão nhị bị thương đề nghị giặt mình bỏ vía, có kẻ vội vàng phi đi báo tin cho Viên lão đại. Không ngờ lúc bấy giờ, tiểu ca cười lạc đà nọ không biết làm thế nào mà nhanh thế, chốc lát đã đuổi kịp. Người của Đê ký bị dọa sợ trắng bệch mặt, triển khai trận thế chuẩn bị liêu mạng. Không ngờ vị tiểu ca kia bảo: “Đi chậm thế này, có phải nhiều xe quá không”, hấn mới xuống lạc đà, đánh ngã hai gã vệ sĩ ở xe cuối rồi bảo phu xe lăn xuống, cướp lấy xe đày rồi quay đầu đi luôn, chẳng nói thêm câu gì với đám Đê ký kia, mà đám đó có muốn cũng chẳng dám đuổi theo, cứ thế ngây ngốc nhìn hấn đi khỏi. Ha! Bọn chúng cũng có ngày này, cái dáng vẻ nín nhịn đày, người khác trông mà thật thối ngạo!”

Ta bèn thấy lạ, lúc trước thiêu niên này bỏ qua sáu, bảy xe bạc chẳng thèm ngó, sao bỗng quay lại cướp về một xe? Hấn làm việc đúng là thay đổi thất thường, quả thật khó lường ý tứ. Ta nhận ra cái xe ấy là cái nhỏ nhất, vốn ta đã thăm dò, bên trong chỉ có hai rương bạc. Không biết có phải vị tiểu ca ấy bỗng cảm thấy không đủ tiền tiêu chẳng? Nên mới muốn đòi lại một ít. Ta thấy Đê ký hộ tống cẩn mật, với lại sắp tới địa bàn của chúng, chẳng giống như ở đây, cướp tới tay có thể lập tức qua sông, cho nên ta đành quay về. Món bạc này, chúng ta không nghịch được rồi!”

Nói rõ ì hắ n nhìn Đổ, Tiêu nhị lão, hai người Đổ, Tiêu nhìn nhau, thở dài. Vương Mộc than: “Hoài Bắ c bên chỗ Dịch tiên sinh thật sự là giặt gắ u vá vai, nô ì cạn gáo trơ rõ ì sao?”

Hai người Đổ, Tiêu gật đầ u. Vương Mộc than nhẹ một tiế ng: “Mắ y năm nay chẳng biế t tiên sinh làm thế nào để tiế p tục chồ ng đỡ. Ài, là ta vô dụng, chuyện tiên sinh giao lại chẳng làm tốt.” Nói rõ ì, phần hận than: “Ai ngờ nửa đường lại sinh ra lắ m chuyện thế , nế u vẫn ở trong tay tiêu cục thì còn có thể động thủ.”

Hai người Đổ, Tiêu lắ c đầ u, khuyên: “Thôi đi, huynh đệ cũng đừng quá tự trách, hàng trong tay Tầ n Ôn cũng không phải dễ động thủ như thế . Chỉ mong Dịch tiên sinh... có thể chồ ng đỡ thêm hai tháng nữa!”

Kim hòa thượng lại chẳng buồ n nghe bọn họ nói gì, một mình tự tính toán chuyện Đề kỵ nọ, nghĩ tới nghĩ lui, tự vui tự bực, được một lúc bỗng vỗ đùi, chửi lớn: “Chuyế n tiêu này thật là tà môn, khiế n hòa thượng thiế u chút nữa uổng mạng, cuố i cùng tới cọng lông bạc cũng chẳng thắ y lắ y một sợi.”

Không ngờ lúc hai người Đổ, Tiêu nghe hắ n nói tới câu “Tới cọng lông bạc cũng chẳng thắ y lắ y một sợi”, thầ n sắ c bỗng động, hai người tâm ý tương thông, liề n nhìn nhau một cái, tựa như mơ hồ nghĩ tới có gì đó không đúng. Người trong điể m đông, bọn họ không nhiề u lời, chỉ ngồ ì thêm một lúc rõ ì bảy người cũng lên đường. Vương Mộc thắ y hai ông cháu lão mù đáng thương, không chồ n dung thân liề n đem bọn họ theo.

Thẩm Phóng và Tam Nương rõ t cuộc vẫn tỉ mỉ hơn một chút, rửa mặt, súc miệng xong liề n gọi hai bát mì, ăn xong, nghỉ ngơi cho tiêu thức ăn rõ ì mới cưới lừa, cưới la, tiế n về phía trước. Vừa hay, lúc này cơn mưa đã biế t điề u mà tạnh, tuy biế t đường sá nhắ t định

không dễ đi nhưng có phải lội bùn, lội nước đi chẳng nữa cũng tuyệt đời không thể lưu lại tiêu điểm này.

Hai người có thú cười, đi nhanh hơn một chút, được thời gian hai bữa cơm liền thấy hai nhóm người Tân Ôn, Vương Mộc ở trước mặt. Ba phía liền xa xa chào hỏi. Cũng xem như cùng qua cơn hoạn nạn, đó đây gặp mặt liền cười chào. Tân Ôn cùng thanh niên họ không biết đây xe cút kít cho lắm, cứ xiêu xiêu vẹo vẹo, đi rất chậm. Hai người đều là người sống trong thành, cũng chẳng có gì lạ, anh em Trương gia trông thấy, ngựa mắt liền đón lấy, tạm thời đẩy hộ hai người kia một đoạn đường, về sau dứt khoát hoàn toàn do ba anh em nhà kia đẩy luôn. Bọn họ đều là hán tử thật thà, không may may tiếc sức, lúc Tân Ôn nói lời cảm tạ với họ, bọn họ phải lúng túng tìm lời khiêm tốn đáp lại, so ra còn khiến ba người tốn sức hơn.

Thẩm Phóng than rằng: “Người bị triêu đình bức ép tới mức lưu lạc giang hồ, hóa ra muôn màu muôn vẻ, dạng người gì cũng có, mà hạng thư sinh ta là thứ vô dụng nhất, sách vạn quyển, bút vài tấn, từ nay quẳng bỏ, phải cậy thể tử nhọc lòng chăm lo rồi.”

Hắn đang đứng đó cảm khái, chợt nghe sau lưng có tiếng nhạc kêu, Tam Nương Tử quay đầu lại nhìn, thấy thì ra là thiếu niên áo đen đang đánh xe ngựa xa xa theo sau. Đường vắng người, tiếng nhạc ngựa càng thêm trong trẻo. Đến cái tiêu kỳ trên xe thiếu niên cũng chẳng buồn nhỏ đi, con lạc đà đi theo cũng chẳng thêm buộc, tự giác từ tốn theo cạnh xe ngựa. Xem bộ dạng của thiếu niên có vẻ không vội.

Đọc đường, xe của thiếu niên họ Lạc họ lúc trước lúc sau, cũng chẳng để ý tới mọi người, có lúc xe sa hố ở đâu đó, hắn cũng chẳng nhờ mọi người giúp. Lúc vui vẻ thì gọi con lạc đà tới giúp, con vật sức lớn, chỉ cần ở một bên kéo, chẳng bao lâu, xe liền được lôi ra. Lúc

không vui thì do hai con ngựa kéo xe gồ`ng sức mà kéo, hắ`n cứ gồ`i trên chẳng nói chẳng rắ`ng, cũng không biế`t là thi gan với ngựa hay đọ buớng với ông trời. Kim hòa thượng trông thắ`y, mắ`y lắ`n định tới giúp nhưng thắ`y thắ`n sắ`c hắ`n lạnh lẽo, đành thôi.

Lòng hảo tâm của Kim hòa thượng lại không có chỗ dùng, miệng không khỏi lèm bèm: “Bà nó chứ, tới hòa thượng da thô thịt dày không biế`t nể nang mà cũng sợ cái mặt lạnh lẽo của hắ`n, về` sau cô em nhà nào nhìn trúng tiểu ca mặt đẹp này, trái tim mỏng manh một ngày không biế`t sẽ bị châm cho bao nhiêu phát, thật là chịu khổ rồ`i.” Tiểu cô nương đi bên cạnh nghe được, không biế`t vì sao mặt hơi đỏ lên.

Từ Khố`n Mã Tập tới Đồ`ng Lăng, rồ`i lại tới bê`n đò bên Trường Giang, lộ trình vô`n không dài nhưng đường bùn lắ`y lội, đoàn người đi trọn hai ngày mới tới nơi. Có điề`u, mọi người đề`u không hẹn mà cùng đi vòng qua thành Đồ`ng Lăng, chạy thẳng tới bê`n Tiêm Thạch Chủy ngoài thành. Bê`n đó có tên như vậy bởi bên sông có núi đá nhọn, chỉ thắ`y núi non gắ`n bê`n, mũi đá nhọn hoắ`t, chọc thẳng lên trời, mọi người cũng không có lòng dạ ngắ`m kĩ. Bê`n đò này là bê`n quan, có quan binh canh gác, lại có hai chiế`c quan thuyề`n đi lại ngược xuôi. Từ đây qua sông, bên kia sông chính là Giang Bắ`c, trong lòng hai người Đổ, Tiêu thở phào, sắ`p tới nhà rồ`i. Bên kia sông cũng chính là nơi thề`lực của Đề`ky không vưon tới được, không tìm được mà nhẹ nhõm cả người.

Vượt qua cơn mưa, vắ`ng thái dương nửa tháng nay chưa từng lộ mặt giờ đã lộ diện, ánh đỏ vàng chềnh chề`ch chiế`u trên bê`n, nửa sông u ám, nửa sông ánh vàng, thật đúng là giang sơn như vẽ. Tuy Giang Bắ`c đang là đắ`t loạn lạc nhưng mọi người đề`u là những kẻ ít nhiề`u cũng đã phạm chút chuyện ở Giang Nam, đa phắ`n ôm hy vọng rắ`t lớn đố`i với chuyện qua sông, nhắ`t thời trên mặt đề`u không khỏi mang vẻ trắ`m lắ`ng, cảm xúc dạt dào tựa có chút cảm giác

trở về nhà. Hiện thời thế loạn lạc, kiếp người tạm bợ, còn trong lòng mỗi người có cảm xúc gì thật không cách nào đoán biết.

Con thuyền lớn vừa vặn đang quay lại, chiếc kia đang được tu bổ, mùa thu nước lên, mặt sông càng mênh mông. Con thuyền bờ kia tuy đang trên đường quay lại nhưng xem ra phải một lúc nữa mới có thể tới bên này. Mọi người đều đang ngóng con thuyền nọ, tiểu cô nương Anh Tử thì đang nhìn lại con đường. Hồ i trưa trông thấy chiếc xe của Lạc tiểu ca lại sa hố, lặn này hố sâu, con lạc đà kia lại chẳng thấy đâu, thiếu niên ngồi trên xe lại chẳng hề vội, bởi thế tới chiếc hố hấn tụt lại sau, chẳng thấy bóng dáng đâu cả, lúc này không biết đã đẩy được xe ra chưa. Tiểu cô nương mới mười bốn, mười lăm nhưng là con gái Sơn Đông, dáng người cao ráo, lúc này mọi người đều vội qua sông, chỉ có cô bé lại chẳng vội, thà nghĩ: Nếu hấn còn không tới thì không lên kịp chuyến thuyền này rồi, tu mười năm mới được ngồi cùng thuyền, nếu hấn không lên được, chẳng biết sau lặn qua sông này, đời này còn có thể gặp lại hấn không?

Mà cho dù có gặp được, hấn liệu còn có thể nhớ nổi nàng không?

Mắt thấy thuyền sắp tới, bỗng một trận vó ngựa ồn vang phá tan bầu không khí yên tĩnh, mọi người ngoảnh nhìn, chỉ thấy ở đầu đàng đông của con đường men sông đang có mấy chục chiếc kỵ phóng tới, xa trông chỉ thấy một mảng bụi mù, người ngựa chưa tới đã cao giọng quát: “ Binh sĩ giữ bên nghe lệnh, không được để một ai qua sông.” Chúng nhân cả kinh, đã đoán được quá nửa liên quan tới mình, có thể lại là Đê kỵ. Viên lão đại trước giờ rất giữ thể diện, mà bây giờ có kẻ cư nhiên đã thương em trai hấn. Chúng nhân chớ nói là vốn có liên quan, cho dù không có liên quan, với tính tình của Viên lão đại với đám Đê kỵ, trong cơn giận dữ, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho một ai. Tuy hai người Đỗ, Tiêu thanh danh vang dội đã lâu, bản thân lại là người của nghĩa quân Hoài Bắc nhưng tới đây chỉ

sợ Đê` ky cũng sẽ chẳng cho hai lão thể diện, quá nửa sẽ gộp cả hai người vào trong.

Thuyê`n vừa cập bờ, mọi người liê`n vội vàng đi lên, hai gã lính Tô`ng gác bê`n nghe tiế`ng, vội vàng chặn thuyê`n, hô quát thuyê`n phu, bản thân thì ngăn ở đầ`u thuyê`n, không cho chúng nhân tiế`n tới. Vào lúc này rô`i, ai còn quản lắ`m thê`, Tam Nương đứng trước nhắ`t, kéo một cái liê`n quăng một gã quan binh xuô`ng sông, tên còn lại cũng bị nàng một cước đạp văng. Trên bờ còn một tiểu đội quan binh, thắ`y thê` liê`n nhào lên, bị mắ`y người Kim hòa thượng ngăn cả lại, loáng cái mọi người đang thắ`y sắ`p lên được thuyê`n, ép thuyê`n phu lập tức rời bê`n thì chọt thắ`y trong đám thiế`t ky đang phi tới, còn cách khoảng mắ`y chục trượng, đã có mắ`y người phi thân, định cướp lố`i lên. Người dẫn đầ`u, áo khoác như cánh chim phồ`ng lên giữa không trung, dáng như chim ung nhào tới.

Vừa thắ`y tư thê` phi thân của người này, Đỗ Hoài Sơn liê`n hít một hơi khí lạnh, thắ`p giọng nói: “Ung vô` đắ`ng đặc, cú múa ba phen...” Bản thân lão đứng lên nghênh đón kẻ kia. Ông bạn già Tiêu Tứ Ân của lão cùng lão tâm ý tương thông, thắ`y kẻ tới là cao thủ, thuyê`n phu lại kinh sợ mê`m nhũn người, không đưa thuyê`n rời đi được, liê`n tự mình chạy tới, một chương đẩy thuyê`n phu ra, muố`n tự lái thuyê`n.

Chỉ trong chớp mắ`t, cao thủ dẫn đầ`u kia đã tới nơi, hắ`n còn ở trên bờ đã gắ`m lên: “Không được đi!” Áo choàng cuộn lên, thân mình phủ bóng tồ`i om chụp xuô`ng. Đỗ Hoài Sơn còn chưa kịp lên thuyê`n, miệng đã kêu lớn: “Đúng là Cửu Đại Quý trên Long Hồ Sơn, mau đi đi!”

Lão hô là hô Tiêu Tứ Ân mau đi, bản thân thì đã không kịp lên thuyê`n, liê`n khom eo, một tay chố`ng xuô`ng đắ`t, một tay chắ`n lên trời, thành một thê` Thiế`t nguу canh địa. Tiêu Tứ Ân biế`t lâ`n

này phiêu nhiên phức tạp rồi, chỉ thấy chiếc áo choàng cuộn kia tuy đã bị Đỗ Hoài Sơn ngăn lại nhưng bóng hình Đỗ Hoài Sơn cũng bị chụp vào trong, không thấy đâu nữa. Tiêu Tứ Ân còn đang lưỡng lự giữa đi hay ở, kẻ đuổi tới kia sau khi dùng một chiêu Loạn phi phong chế trụ Đỗ Hoài Sơn xong đã xông về phía lão. Tiêu Tứ Ân và Đỗ Hoài Sơn tương giao nhiều năm, cũng chưa từng nghe lão nhắc đến “Ung vô dã ng dặc, cú múa ba phen”, càng không biết Cửu Đại Quỷ trên Long Hồ Sơn là kẻ nào mà khiến bạn già Động Minh Thủ của mình cũng phải kinh hãi biến sắc, nhưng thấy kẻ đang tới kia vừa xuất thủ, chỉ bằng một tấm áo choàng đã có thể chế trụ Đỗ Hoài Sơn, đó thật là chuyện chưa từng thấy qua, liền vội vã nhét mái chèo vào tay Vương Mộc, hô một tiếng: “Tân huynh!”, rồi xuất một chiêu công kích trước. Nhiều năm nay, lão rất ít xuất thủ, bản thân tuy hiệu là Luyện đạt kiếm nhưng kiếm đã bỏ đây bao nhiêu năm, lần này liền dùng chưởng thay kiếm, đâm thẳng về phía kẻ đang tới. Lão gọi một tiếng Tân huynh là bởi vào giờ phút này cùng chung địch thủ, mới gọi lão giúp lái thuyền. Nào ngờ một chưởng kiếm của lão đâm ra, đối phương chẳng thấy đâu nữa, đã lao sang đánh Tân Ôn một chiêu trước, Tân Ôn “hừ” một tiếng tiếp chiêu. Tân Ôn dưới đất, kẻ kia trên không, vậy mà Tân Ôn lại bị ép lùi nửa bước. Tiêu Tứ Ân cuống lên, lập tức rút kiếm, kiếm của lão giấu trong tủ thuốc, người nọ lại chỉ liên tiếp hạ thủ với Tân Ôn. Tân Ôn vững vàng chặn đỡ nhưng bất giác đã bị ép tới bờ. Tiêu Tứ Ân cũng không ngờ người này lại khó đối phó đến thế, quát một tiếng: “Được!”, kiếm trong tay chẳng lưu tình, chênh chếch xuất ra, người nọ không rảnh tay tiếp tục công kích Tân Ôn nữa, quay người, phất ống tay áo dài lên kiếm của Tiêu Tứ Ân, trong ống tay áo hẳn cũng không rõ giấu thứ gì, chỉ nghe “đang” một tiếng, kiếm của Tiêu Tứ Ân đã văng ra, người nọ tiếp thế xuất thủ ra chiêu, Tiêu Tứ Ân chỉ tiếp một chiêu đã cảm nhận được áp lực từ đối phương. Tiêu Tứ Ân xuất đạo hơn ba chục năm, đây là lần đầu lão xuất chiêu sau lưng người ta, nhưng một chiêu ấy

đô' i phương không những chặn đứng mà còn lập tức xuấ' t thủ phản công, lúc này lão tự mình động thủ mới cảm nhận được sự lợi hại của người này.

Bấ' y giờ, rồ' t cuộc Đổ Hoài Sơn cũng đã phá được tâ' m áo choàng kia, tung người vọt tới, miệng thét: “Tiêu hiê' n đệ, hấ' n là người trên Long Hồ Sơn, tuyệt đố' i không được lơ là.”

Lập tức, Tầ' n Ôn, Đổ Hoài Sơn, Tiêu Tứ Ân ba người đã thành hình tam giác vây hãm kẻ kia. Từ đầ' u tới cuố' i cũng chỉ mới một thoáng, người này cư nhiên một chiêu đã ép ba đại cao thủ đứng ở đầ' u thuyê' n đê' u ra tay, còn vững vàng chiế' m thê' thượng phong, ngăn cản thành công ý định lên thuyê' n qua sông của họ, trong lòng những người ở đây đê' u kinh hãi. Kẻ này là ai? Công phu tới nhường này! Người trên Long Hồ Sơn là có ý gì?

Đổ Hoài Sơn lại không muố' n đợi thêm, kêu lên: “Tầ' n huynh, người đi đi, Tiêu hiê' n đệ, người ở lại, hai lão già ta lĩnh giáo Cửu Đại Quỷ dưới trướng Trương Thiên Sư. Vương Mộc, khai thuyê' n!”

Lão miệng nói, tay không dừng, chớp mắ' t, một tay lão ánh màu vàng nhạt, hẳn là Động minh thủ mà Tam Nương từng đặc biệt nhấ' c tới, không hề' do dự kích thẳng tới lưng người nọ. Tiêu Tứ Ân cũng không dám chậm trễ, trường kiế' m vươn ra, chiêu đã xuấ' t, miệng nói với Tầ' n Ôn: “Tầ' n huynh, đi đi thôi!”

Kẻ nọ cười khà khà. “Không kịp nữa rồ' i!”, hai ó' ng tay áo gã múa như bay, đã giao thủ với hai người Đổ, Tiêu. Vào lúc này, đáng lý Tầ' n Ôn tuyệt không thể bỏ đi trước, nhấ' t thời bấn khoản, trầ' m ngâm rồ' i chột nheo mày, cúi đầ' u, nói: “Đa tạ nhị vị, người của nhị vị nhấ' t định tôi sẽ bảo hộ giúp đỡ.”

Kim hòa thượng giận dữ nói: “Ai câ' n người bảo hộ!”, rồ' i định nhảy lên bờ nhưng lại bị Vương Mộc kéo lại, nói: “Hòa thượng, chúng

ta còn có việc quan trọng khác.”

Kim hòa thượng sững lại, miệng kêu: “Việc quan trọng nào khác? Người sợ chết thì đi trước đi!” Nhưng trong lòng biết Vương Mộc nợ tuyệt chẳng phải phường sợ chết. Đúng khi ấy, một bóng người khác lại nhào tới, đã động thủ với Tần Ôn, rõ ràng Tần Ôn không chiếm được thượng phong. Hai người Đỗ, Tiêu bên kia quát: “Vương Mộc, đi mau, nhớ kĩ lời ta dặn.”

Vương Mộc đang định khai thuyên, hán tử mày rậm mắt to của tiêu cục thấy Tần Ôn bị vây khốn, muốn xông lên, Tần Ôn đã quát bảo: “Đại Ngưu Tử, chớ lo cho ta, đi trước đi, nhớ kĩ nhất định phải mang đồ tới quê ta ở Hoài Bắc.” Hán tử thoáng lưỡng lự rồi không xuống thuyên nữa. Bây giờ, hai người Đỗ, Tiêu đã bức kẻ xông tới trước tiên kia xuống thuyên, Tần Ôn thì dốc sức quăn lạy kẻ còn lại nhưng rõ ràng đã rơi xuống hạ phong. Vương Mộc nhổ neo lái thuyên đi, hai ông cháu lão mù thì sợ hãi rúm ró một bên.

Thuyên vừa động, chợt khoảng không nơi đầu thuyên tối sầm, kẻ khoác áo choàng thứ ba đã nhảy bổ lên thuyên, trực chỉ Vương Mộc, muốn ngăn thuyên rời đi. Đỗ Hoài Sơn hít vào một hơi, tựa như kinh hãi hết mức, kêu lên: “Trời ạ! Cứu đại quý trên Long Hồ sơn hôm nay lại tới những ba người! Lão già ta thật hân hạnh quá rồi!” Tam Nương Tử vẫn luôn cân nhắc cục diện, lúc này chẳng nói chẳng rằng, chủ thủ đã đâm về phía kẻ kia. Kẻ đang tới cũng không ngờ nàng phận nữ lưu mà lại xuất thủ độc địa tới vậy, miệng kêu “Í” một tiếng, một chiêu toàn lực đang đánh về Vương Mộc liền chậm lại đôi chút, Kim hòa thượng thấy có chỗ hở liền được thể phang tới một trượng, kẻ kia một tay gạt thien trượng của Kim hòa thượng, chân trái đá bay hán tử của tiêu cục đang nhảy bổ tới, tay kia vỗ lên mái chèo Vương Mộc đang điểu khiển, mái chèo kia làm bả ngổ hoàng mộc lâu năm ngâm dàu tùng, cứng chắc đi

thường, xem bộ dạng kẻ kia lại như muố n một chươ ng chặt gấ y, nế u gấ đấ c thủ, người trên thuyề n này chớ mơ đi đầ u nấ.

Hai tay Vương Mộc trầ m xuố ng, kẹp má i chèo vào ná ch, song thủ đồ ng thời chụp vặ n cá nh tay đầ ng đấ nh tới của người kia, hấ n trời sinh giỏi chịu đự ng, vừa đờ lấ y chiề u này, hồ khẩu đấ như vỡ toạc, đầ u không chịu đự c nhưng miệ ng vẫn quát lớn: “Xuấ t thủ!” Kim hòa thượ ng không nhiề u lời, lại bỏ thắ ng một trượ ng xuố ng đầ ng đầ u kẻ kia. Ba anh em họ Trương trướ c nay phầ n ứng thườ ng chậ m một chú t, tới giờ mới hiểu ý mà ra tay, ba cây đòn gá nh đấ nh tới. Người nọ vô n muố n phề đầ i tay của Vương Mộc, giờ chỉ đầ nh né một trượ ng của Kim hòa thượ ng, vừa trá nh đự c, tay trá i liề n bị hán tử mà y rậ m, mắ t to của tiêu cặ k hoắ lại, ba đòn gá nh của anh em Trương gia cũ ng đầ phầ ng tới. Có điề u, kẻ kia liế c mắ t nhìn thề tiề n công của đòn gá nh, liề n không thề m để ý nấ, mặ chún g đấ nh lên người, chỉ nhú mầ quyề t ý phề đầ i tay của Vương Mộc. Tam Nươ ng vừa rồ i bị bú c lui, lúc này nắ m cơ hội, đặ ngộ tưng người tới, vừa xuấ t thủ đầ dùng một chiề u Ngộ c nữ đầ u thoa lấ y mặ ng đầ mặ ng, xoay mìn h lao vào kẻ kia. Nàng xuấ t thủ thậ t có vầ phầ n phong cá ch của Lạc Hàn, chỉ câ u một chiề u, chắ ng tí nh kề khác. Kẻ kia hí p mắ t, lầ n nấ nhận ra mìn h xem nhẹ nữ nhầ n này, tay phầ vồ i giẩ m lự c, bỏ qua Vương Mộc nhưng vẫn không kíp hoầ n thủ, liề n một chươ ng giữ lấ y thiề n trượ ng của Kim hòa thượ ng rồ i đầ m Kim hòa thượ ng cùng hán tử tiêu cặ nhấ t tề kồ tới, chắ n về hướ ng Tam Nươ ng đầ đầ m tới. Tam Nươ ng lập tứ c uố n người nhưng rồ t cuộ c sự đầ i hướ ng giữ a không trườ ng của nàng còn xa mới đự c như Cừu huyề n hư hồ của Lạc Hàn, chắ ng thề chắ nh xác, kẻ kia chớp thời cơ một cướ c đá ngầ Vương Mộc, tay trá i đầ thườ ng hán tử tiêu cặ nhưng chợt thầ y sau lự ng thoắ ng lạnh, tắ m áo choầ ng sau lự ng đầ bị Tam Nươ ng một dao vặ ch rắ ch một đườ ng dài.

Kẻ kia cả kinh nhưng lập tức bình tĩnh lại, không hề nổi giận, ngược lại còn lùi một bước, gã không ngờ mấy kẻ này cùng nữ nhân nọ lại khó giải quyết đến thế. Thật ra gã cả kinh, người trên thuyền còn kinh ngạc hơn, trừ Vương Mộc với Kim hòa thượng, lúc trước bọn họ đều chưa từng thấy thân thủ của nhau, lúc này thấy rồi mới phát hiện ai nấy đều xuất thủ không tầm thường chút nào. Nhưng kẻ cả như thế, bảy người phe mình dốc sức đánh tới vậy mà chỉ trong khoảnh khắc đã bị thương hai người, mấy người còn lại cũng lòng ngực phập phồng, thở không ra hơi, áy vạy mà mới chỉ vạch được trên áo choàng đôi phương một đường, thật không khỏi khiến lòng bàn tay rịn mồ hôi, chẳng biết trận này rồi đây kết thúc ra sao.

Kẻ đầu tiên đuổi đến ở trên bờ “hắc hắc” cười, nói: “Lão thất, áo choàng của ngươi cũng rách rồi à? Của lão nhị còn chưa rách đâu, hai đứa ta lại phá hỏng bảo bối thiên sư truyền cho rồi, chẳng trách đám ngốc nghệch Ngô Kỳ thất thủ, đừng tới quả nhiên đứt tay.”

Kẻ trên thuyền chỉ “hừ” lạnh một tiếng, đôi mắt âm trầm nhìn chúng nhân chầm chầm, rồi đột nhiên tung người, mọi người có cảm giác mắt hoa mày chóng, chỉ thấy áo choàng của gã rung lên, chụp xuống ba anh em họ Trương, muốn quẳng thẳng lên bờ. Hấn vốn nhìn chuẩn trong đám người ba người họ công phu yếu mới ra tay. Chẳng dè hán tử tiêu cực phản ứng cực nhanh, nhảy phóc lên, quấn lấy tay trái gã, hấn rât biết đánh giá tình thế lúc này, biết dựa vào một mình mình tuyệt đối khó ứng phó nổi nên cũng không ham đánh, chỉ nhát tâm nhát ý khiến kẻ kia không rảnh được tay trái. Kiểu tính cách này của hấn cực hợp với Vương Mộc, Vương Mộc trong lúc tất bật vẫn nhìn hán tử nọ một cái, nhip nhàng phôi hợp, lạng lẽ khóa trụ tay phải của kẻ kia, khiến gã không rảnh tay đá thương anh em Trương gia, lại thêm áo choàng của gã đã bị

Tam Nương rạch rách, ba anh em Trương gia tạm thời vẫn chố'ng đỡ được Thiế't phi phong của gã. Tam Nương vẫn một mực nhắ'm vào lưng gã, nằng sức yế'u nhưng chiêu hiểm, không dám chọi cứng với gã nhưng lại giố'ng giòi bọ bám xương, không cắ'n chế't đố'i phương tuyệt không thôi, nhưng kể cả như thế', sáu người vẫn cùng bị đố'i phương ép dầ'n lên bờ. Song thủ người này không hoàn toàn bị Vương Mộc và hán tử tiêu cực khóa chặt, vẫn còn dư sức, lúc này tới lượt Kim hòa thượng hét lớn một tiế'ng, nhảy tới trước mặt gã, đố'i đầ'u tiế'p chiêu. Mà cũng đúng, chỉ có hắ'n mới có đảm lượng hào sảng â'y, chỉ thầ'y hòa thượng hò hét liên tục, trượng phong lạnh buố't, đánh tới tung bùng, mầ'y người còn lại chẳng nói chẳng rằ'ng, thi thoảng Tam Nương quát lầ'y một tiế'ng, trợ thế' cho phe mình, ba anh em họ Trương chặt vật giấ'y giữa trong lớp áo choàng, áp lực lớn nhắ't lại do Vương Mộc với hán tử tiêu cực gánh vác, trên mặt hai người mô' hôi túa ra không ngừng, được gì mầ't gì chỉ tự mình biế't, biế't rằ'ng bản thân chỉ cầ'n sai một chiêu, không những nguy tới chính mình mà những người khác có khi đi đời trong phút chố'c, chỉ đành nghiế'n rằng toàn lực chố'ng đỡ, có chế't cũng không mở miệng.

Bên này bọn họ đánh tới lúc bùng bùng thảm thiế't nhắ't, chỗ hai người Đổ, Tiêu bên kia, lầ'y hai đầ'u một, tựa đã hơi chiế'm được thế' thượng phong. Nhưng tâm trạng hai người lo lắ'ng không thôi, chỉ mong hai người liên thủ trước đánh gục một kẻ của đố'i phương rồi tới tiế'p viện cho người khác. Đố'i thủ của hai người họ cũng có cách nghĩ y hệt, muố'n níu giữ hai nhân vật khó nhắ'n nhắ't của phe kia là hai người Đổ, Tiêu, đời hai huynh đệ của mình đắ'c thủ rồi tính. Đổ Hoài Sơn và Tiêu Tứ Ân quen biế't nhiề'u năm, phồ'i hợp không có chỗ hở nhưng càng đánh càng kinh hãi, không ngờ chỉ với một chườ'ng một kiế'm của họ, hợp lực xuấ't thủ mà cũng chỉ hơi chiế'm thế' thượng phong. Ba người họ đề'u chiêu đẹp thức khéo, trông đẹp mắ't nhắ't. Chỗ Tầ'n Ôn bên kia lại đã thành ra đọ

chương, cứ chiêu một chiêu một độ nhau, nhưng quyết định sinh tử trước nhất chỉ e lại chính là chỗ Tân Ôn đây, với lại, dường như Tân Ôn vẫn đang hoàn toàn ở thế hạ phong.

Trong lòng mọi người kỳ thực đều đã rõ việc qua sông vô vọng mà rốt rồi, có thể khoan tay nhân nhả cũng chỉ có Thẩm Phóng với hai ông cháu lão mù. Lão mù không thấy gì, tiểu cô nương thì xem không hiểu, cũng không tiện kể. Thẩm Phóng rốt cuộc cũng có chút lịch duyệt, tuy không biết võ nghệ nhưng cũng nhìn ra được phe mình đã rơi hẳn xuống thế hạ phong, không khỏi liên tục bóp tay bút rút, nếu chẳng phải sợ càng khiến tình hình loạn thêm, hẳn chỉ muốn có thể ra tay giúp sức.

Bấy giờ, hai người Đỗ, Tiêu hỏi: “Vương Mộc, người có thoát được không?”

Vương Mộc “hà ý” một tiếng, nói: “Không thoát nổi, bọn ta cũng chẳng định đi nữa, đánh gục bọn chúng rồi hãy nói, hạ được tên nào hay tên ấy.”

Hẳn tuy đang lúc nguy hiểm nhưng cực kỳ bình tĩnh, biết vào lúc này, một thái độ cũng có thể can hệ tới việc sống chết của mọi người. Nếu như cục diện không ổn mà cứ ôm lòng muốn đi, người phe mình có thể sẽ mang thái độ phạm phù, mà hai người Đỗ, Tiêu hẳn sẽ liêu mạng mạo hiểm ra tay. Đã biết rõ là không thể, chẳng bằng quyết lòng vững dạ, tử chiến tới cùng, có khi lại thành hươu chết về tay ai còn chưa biết.

Hai người Đỗ, Tiêu nghe thế, hít sâu một hơi, chiêu thức cũng chậm lại. Lúc này xuất thủ đã là tử chiến, không mong rút lui nữa rồi.

Mọi người đều mang tâm tình ảm đạm. Trên bờ, chẳng bao lâu, đám thiệt kỵ đã phi tới nơi. Đỗ Hoài Sơn tranh thủ liếc một cái,

càng cảm thấy tuyệt vọng, cười lạnh, nói: “Tốt lắm, Lục Phi vệ trong Đê ký tam thập nhị vệ ấy thế mà đến cả rồi, Tiêu lão đệ, hôm nay thể diện của hai lão già ta thật lớn, có thể phiến tới bao nhiêu cao thủ thế này.”

Chúng nhân nghe thế, liền biết hôm nay hẳn không hay rồi. Chỉ thấy mấy chục con tuấn mã kia hí vang rồi dừng lại chỉnh tề, dẫn đầu quả nhiên là sáu người, mắt hồ gườm gườm nhìn chúng nhân. Đỗ Hoài Sơn xa xa mở miệng nói với đồ đệ phương: “Viên lão đại của Đê ký thật sự muốn lưu lão già ta lại Giang Nam sao?” Lão trước nay ôn tồn, hòa nhã nhưng giờ mở miệng, tiếng phát ra trầm trầm, mênh mênh, tỏ rõ công lực.

Trong sáu người đứng đầu bên kia, tức Lục Phi vệ mà Đỗ Hoài Sơn nhắc đến, có một người ôm quyền, đáp: “Không dám, Viên lão đại không có dặn thế, chỉ là nghe nói chuyện ở Khố Mã Tập Đồ tiên bối cũng ở hiện trường, Viên đại ca muốn lưu tất cả mọi người lại làm nhân chứng...”

Gã nói xong, Đỗ Hoài Sơn liền biết chuyện Viên lão nhị đã khiến cục diện trước nay đôi bên nhẫn nhịn, nước sông không phạm nước giếng giữa nghĩa quân Hoài Thượng với Đê ký triều đình xem như kết thúc. Lão chẳng tiếp lời đồ đệ phương nữa, chỉ ngẩng đầu nhìn trời, tịch dương ánh vàng, mây trắng trên trời đều vương một tầng óng ánh, ý nghĩ trong lòng lão tuyệt chẳng phải về sinh tử của bản thân, mà là một suy nghĩ khác. Lúc này, Dịch công tử đã phải giật gấu vá vai, liệu còn đáng đả hạ địch thủ như Đê ký mà mình đem thêm tới không đây? Chuyện đi Giang Nam này vốn là vì tiêu ngân nhưng hết lần này tới lần khác sảy tay, có phải già cả rồi, thật sự vô dụng rồi, chuyện gì cũng không làm được nữa rồi chẳng?

Trong đầ u lão nghĩ tới người nọ, lòng dạ lại thoáng ra. Động minh thủ của lão vô n đã luyện tới cảnh giới thầ u tỏ chuyện đời, Thái Sơn có sụp trước mắ t cũng chẳng đổi sắ c mặt, lúc này trong lòng buồ n bã, xuấ t thủ như có như không, mệnh mông vô hạn, tới cả đố i thủ của lão cũng cảm nhận được, nhưng đấ y không phải là áp lực mà là một loại khí thể miên man khắ p chồ n, khiế n người khác ngỡ ngàng, Tiêu Tứ Ân liế c Đỗ Hoài Sơn một cái, liề n biế t bạn già thật sự đã muồ n liề u mạng ở nơi đây rồ i.

Bỗng nghe có tiế ng “clắ c clắ c clắ c” vang lên, có người khe khề ngâm nga: “*Sóng vang vó ngựa chèo rời bê n, bên liểu người ngồ i đọ i thuyề n về*” (36). Giọng ngâm đó vang vọng, mệnh mang, tựa đang suy tư vô hạn. Ánh mắ t tiêu cô nương trên thuyề n sáng lên, chỉ thầ y thiế u niên họ Lạc đang đánh xe ngựa túc tắ c tới bên này. Mọi người trên bờ ai nắ y đầ u đang chăm chú xem ba trận quyế t đầ u kia, cho nên tiêu cô nương nọ chính là người đầ u tiên phát hiện ra Lạc Hàn đã tới. Không biế t tại sao hắ n vừa tới, trong lòng cô bé liề n buồ ng tiế ng thở phào, bắ t tri bắ t giác, một kiế m “*Rượu rót sen vàng, nhà xa vạn dặm*” nọ của hắ n đã đời đời kiế p kiế p in đầ u trong tim nàng, chẳng quản người khác nói thề nào, địch nhân mạnh mẽ đế n đâu, cô bé đầ u tin chỉ câ n có hắ n, tắ t thấy đầ u được giải quyế t, bởi hắ n là anh hùng của nàng!

Bên kia, Lục Phi vệ đang xem kịch chiế n, bỗng thầ y người mà bọn chúng phải tìm đã đế n, không khỏi cảm thầ y căng thẳng. Phải nói, đám người trong Đề ky, bình thường kẻ nào kẻ nắ y đầ u mắ t cao quá trán, huồ ng chi Lục Phi vệ này còn là cao thủ trong cao thủ của Đề ky. Trong triề u đình, ngoài dân gian, hắ c đạo hay bạch đạo, giang hồ lục lâm, người có thể khiế n bọn họ liế c một cái quả thật vô cùng ít ỏi, thậm chí là trong Đề ky, bọn họ cũng chưa chắ c đã thuận mắ t, trong lòng kính phục luôn luôn chỉ có mình Viên lão đại. Thiế u niên kia nế u chỉ là giế t đượ mắ y kẻ Phùng Tiểu Phi Tử, Lỗ

Hào, Uất Trì Cung hay thậm chí là Tùng Thiết Thương thì trong lòng bọn họ vẫn chưa thấy kính phục, nhưng hẳn cư nhiên có thể một mình một kiếm, trong rừng thiết kỵ trước chém chết Khoái đao Điền Tử Đơn, Ngô Kỳ rồi lại giết Lư Thảng Đạo, đáng sợ nhất là còn đánh trọng thương A Phúc, dùng kiếm phê đi đệ nhất cao thủ Thập Xảo môn đời thứ hai Viên Hàn Đình, tới cả đệ tử đắc ý của Viên lão đại là Lão thái nhi Tôn Tử Hệ bên cạnh cũng tử chiến vong thân, điều này thật quá đáng sợ! Vừa thấy hẳn tới, kẻ đứng đầu Lục Phi vệ vội khoát tay, lệnh cho thiết kỵ hai bên tản ra, vây thành hình bán nguyệt. Thiết u niên nọ vô tư cầm đầu đánh xe, chẳng may may để ý đã tiến vào vòng vây bọn họ thiết lập. Đám người Đê kỵ ai nấy đều hiếu kỳ, muốn xem xem kẻ khiếm Đê kỵ bao nhiêu năm nay chưa từng sảy tay phải hao binh tổn tướng rốt cuộc hình dạng thế nào, nhất loạt trợn to mắt nhìn về phía Lạc Hàn. Thiết u niên kia lại cứ cúi gằm đầu, ánh chiếu tàn chiếu trên cái cổ da nâu nhạt của hẳn, có chút đẹp đẽ, có chút trầm tĩnh, thậm chí có chút trẻ con nhưng thấp thoáng ẩn chứa trong đó còn có một loại hào khí cao ngạo vẫy vùng, sôi nổi quyết liệt, dù có thiên quân vạn mã ngăn trước mặt cũng vẫn hiên ngang bất khả xâm phạm.

Nhất thời đương trường lặng ngắt, thiết u niên chẳng nói chẳng rằng, Lục Phi vệ cũng không lên tiếng. Hòì lâu, thiết u niên mới ngẩng đầu, hỏi: “Ngăn ta làm gì?”

Lục Phi vệ ai nấy đặt tay lên chuôi vũ khí của mình, chăm chú nói: “Bắt người!”

Thiết u niên quét mắt, tựa muốn nói: “Dựa vào chúng bay?”

Cái quét mắt này thần thái cực kỳ kiêu ngạo, Lục Phi vệ xuất đao bao nhiêu năm nay, đây là lần đầu tiên cảm thấy ruột gan lạnh toát, nhưng vẫn cảm thấy đồi phương kiêu ngạo là có đạo lý,

lúc này mới hiểu ra tại sao Viên lão đại không những cho bồ câu đưa thư mà còn phải luôn cả tam đại quý trong Cửu Đại quý mà Trương Thiên Sư trên núi Long Hồ cược thua hắ n đã đáp ứng phải đé n giúp hắ n một năm tới cùng, xem ra nế u không phải Viên lão đại ở Lô Châu có việc quan trọng thì hẳn cũng sẽ lập tức đích thân chạy đé n đây.

Lục Phi vệ mở miệng, phá tan sự yên ắ ng: “Tiêu ngân đâu?”

Bọn họ tựa chẳng muố n nói thừa một chữ, thực ra là vì biế t Lạc Hàn xuấ t chiêu như chớp giật, thoắ t cái là tới, với lại xuấ t chiêu hoàn toàn không có dấ u hiệu báo trước, cho nên sợ lắ m lời sơ sẩy.

Thiế u niên bật cười. “Chẳng phải đưa cho các người rô ì sao?”

Lục Phi vệ lạnh lùng: “Đề u là đấ t đá.”

Câu này không đầ u không đuôi nhưng mọi người đề u nghe ra được, Kim hòa thượng sững người, bắ t chọt ha hả cười, nói: “Sáu xe lớn toàn là đá? Ha ha ha ha! Cười chề t ta thôi, cười chề t ta rô ì, hự...” Tiế ng cuố i cùng lại là kêu đau, thì ra là cười đé n khoái chí, bị đố i thủ quét cho một chương.

Thiế u niên cũng cười, một nụ cười tinh nghịch, hỏi ngược lại: “Thế bạc đâu?”, dáng vẻ cực kỳ vô tội. Lục Phi vệ tức tới nỗi chẳng đáp nữa, biế t hắ n thường xuấ t kiế m vào lúc đang cười nói, bọn họ đã được dặn dò, phải toàn lực đố i phó gã họ Lạc này. Đỗ Hoài Sơn thắ y toàn bộ Lục Phi vệ lúc này thầ n sắ c ngưng trọng, vội nhân cơ hội mở miệng: “Phùng đô úy, bọn lão hủ...”

Gã Lục Phi vệ kia biế t lúc này giữ lại mắ y người bọn họ cũng phiề n phức, trước mắ t là đại địch, câ n có tam đại quý đờ ng thời toàn lực xuấ t thủ, liề n lắ c đầ u, khoát tay. “Đề bọn chúng đi đi.”

Câu này của hắ n cực kỳ vô lễ, tam đại quý đang đánh địch, chẳng phải thuộc hạ của gã, lại thêm trước giờ chẳng xem trọng người của Đê` ky, kẻ nóng tính nhắ t chính là Thắ t quý Hình Bân đang đánh với Kim hòa thượng, nghe thắ y câu này liề n muồ n nổi giận, Đại quý Hình Hòe đang đại chiế n với hai người Đổ, Tiêu lại đưa ánh mắ t tóe lửa nhìn gã một cái khiế n gã dừng lại. Hình Hòe nói: “Được, ngừng tay!”, sau đó đê` m: “Một, hai, ba...”

Lúc gã đê` m đê` n ba, chiêu thức của gã lướt đi, hai người Đổ, Tiêu hiểu ý, đôi bên chắ m chậm thu tay. Xung quanh thắ y chiế n trường chính quả nhiên dừng tay, bên Tầ n Ôn cũng ngừng lại. Thắ t quý đang động thủ với Kim hòa thượng tựa như không phục, nhưng đại ca đã lên tiế ng, không dám không theo, đang định mở miệng, lại thắ y Đại quý, Nhị quý ai nắ y tuy đê` u là mặt nhìn chúng nhân nhưng thắ n thái lại như đang dồ` n sức tích lực về` phía sau, nhìn đắ m người Đổ, Tiêu lùi lên thuyề n cũng xem như không thắ y, hắ n kinh ngạc, cũng thu tay về` , mắ y người Kim hòa thượng thở phào, lùi cả lại.

Bắ y giờ, Thắ t quý mới ngắ ng đầ u nhìn lên chỗ đắ t cao trên bờ, ánh mắ t nhìn thắ y ngay tiêu ca họ Lạc nọ, hắ n không tin cái kẻ trong lời đồ` n này thật sự có gì lợi hại, nhìn thắ y Lạc Hàn lúc này đang chắ m chậm ngắ ng đầ u, cũng không biế t vì sao, thắ y tư thế` ngắ ng đầ u của hắ n, trong lòng Thắ t quý Hình Bân lại như căng ra, cảm thắ y một trận khí lạnh thắ m thẳng vào da thịt. Lúc này, thiế u niên họ Lạc thông dong nhìn đắ m người đang vây mình, hắ n tựa như đang nhìn rắ t chăm chú, lại tựa như rắ t tùy tiện, ánh mắ t quét qua mặt từng người trong Lục Phi vệ, Lục Phi vệ đê` u ghì chặt ngựa, dùng sức quá mạnh, ngựa không khỏi nhắ t tê` lùì bước. Sau đó, Lạc Hàn mới nhìn xuồ ng bờ thắ p, hắ n vẫn chưa nhìn sang tam đại quý, Thắ t quý đã thắ y mặt đại ca mình tái xanh, tay nhị ca thì đang run nhẹ, biế t hai vị sư huynh đã vận công phu giữ nhà, kê` đê` n ánh

mắ t của Lạc Hàn mới bắ n tới bọn họ. Đại quý tuy không quay đầ u lại nhưng lúc ánh mắ t Lạc Hàn hướng tới lưng gã, mọi người liề n thắ y lưng gã hơi rung, hai người họ tuy không nhìn nhau nhưng chúng nhân đầ u cảm thắ y như có chớp lửa tóe lên trong im lặng, ánh mắ t Lạc Hàn không dừng lại, tiế p tục nhìn sang Nhị quý, tay Nhị quý không còn run nữa, trở nên cực kỳ tĩnh lặng, tĩnh lặng tới mức muố n ép cho tim mọi người nháy ra ngoài, ánh mắ t Lạc Hàn vẫn dán vào thắ t quý, thắ t quý Hình Bân bắ y giờ mới hiểu tại sao mới rô i đại ca lại bảo gã dừng tay, có kẻ này đầ ng sau lưng, gã chẳng còn muố n tiế p tục đánh với Kim hòa thượng nữa, phản ứng của gã không phải yên mà là động, gã đưa tay lắ y trong áo choàng ra đôi quý trao. Không khí đương trường nhắ t thời cực kỳ quái dị, như bong bóng động vào là vỡ, lại giố ng như giang hồ vĩnhiễn yên tĩnh, vĩnhiễn không động.

Chúng nhân đầ u nhìn tới ngắ y người, đầ u là người trong võ lâm, lại luyện võ nhiề u năm, công phu của mỗi người đầ u không xoàng, ai chẳng muố n xem trận chiế n này, muố n biế t kế t quả của nó? Tới cả người lão luyện như Tầ n Ôn cũng có chút không kìm đượ c, chỉ có Đỗ Hoài Sơn là gắ ng gượng trắ n tĩnh, kéo từng người lên thuyề n, cuố i cùng nói với Tầ n Ôn: “Tầ n huynh, khai thuyề n thôi!”

Tầ n Ôn hơi đỏ mặt, cũng lên thuyề n, tiểu cô nương bỗng gom hế t can đảm: “Vậ... huynh á y thì sao?” Cô bé thắ y mọi người sắ p khai thuyề n, “huynh á y” mà cô bé nói chính là thiế u niên kia. Chỉ thắ y trong chồ n binh hùng tướng mạnh kia, hắ n như chẳng sợ hãi, miệng có nét cười, mi mày nghiêng nghiêng, khóe miệng hơi trể xuố ng, chính là nhìn chán địch nhân rô i quay ra xem mặt trời lặn.

Tuy hắ n không bận lòng nhưng mọi người đầ u không khỏi khiế p sợ thay hắ n. Chỉ có Đỗ Hoài Sơn là chẳng hế nhìn bên đó mà chỉ thuyề n phu, nói: “Khai thuyề n!”

Tiểu cô nương kia lắ y dững khí, lại hỏi lại: “Còn huynh á y thì sao?”

Người khác đê u không đáp lời cô bé, có Kim hòa thượng là chính trực nhắ t, vụt dậy, nói: “Không được, không được, hòa thượng ta không thể bỏ lại mình hắ n mà đi, lão tử liê u mạng thay hắ n.”

Đỗ Hoài Sơn thì lạnh lùng nhắ c: “Người liê u mạng nỏi không? Hắ n câ n người liê u mạng à? Hắ n là vì bạc của bản thân, người thì vì cái gì?”

Giọng lão lạnh lùng, Kim hòa thượng cũng nghĩ không ra lời nào để phản bác lại nhưng vẫn vùng dậy muố n đi. Hắ n biế t đây là chuyện má t mạng, cũng chẳng gọi thêm người khác, Đỗ Hoài Sơn bắ t chọt vươn tay đề lên vai gã, miệng lạnh lẽo nói: “Đừng vội, mạng này của người, ta thay người kia ở Hoài Thượng nhận rô i, muố n bỏ muố n giữ, tạm thời không do người quyế t đâu”, rô i quay đầ u, nheo mày, cứng rắ n quát: “Khai thuyê n, hắ n tự gây chuyện á t tự có đường lui.” Người trên thuyê n tuy trong lòng hổ thẹn nhưng cũng biế t bản thân chẳng giúp gì nỏi, vẫn nên khai thuyê n đi thôi.

Thoáng cái thuyê n đã vạch một đường đục ngắ u, bá y giờ đã cách bờ sông một tâ m tên bắ n, người trên thuyê n mới yên lòng, tay câ m chèo của Vương Mộc cũng chậm lại. Xa xa nghe được tiế ng một gã phi vệ quát: “Viên lão đại cho bô câu đưa thư, nói vừa nhận được tin tức, trong chuyê n tiêu này vô n chẳng có bạc, nửa tháng trước, trong thành Lâm An hình như đã có người đổi một khoản bạc lớn thành vàng, số lượng lớn tới mức khiế n người ta giật mình, cho nên hai mươi mô t vạn lượng bạc đó, chỉ sợ cũng đã biế n thành một vạn má y ngàn lượng vàng, nắ m trong xe tiêu cuố i cùng mà thiế u hiệ p giữ lại rô i.”

Đỗ Hoài Sơn nghe thế, trong lòng chợt động, nhìn Tiêu Tứ Ân một cái, hai người vẫn không lên tiếng. Kim hòa thượng há hốc mồm, mọi người giờ mới hiểu dụng ý của việc thiêu u niên kia cướp lại một xe tiêu mà Vương Mộc gặp đêm hôm trước. Thì ra hấn muốn dùng máy xe đá còn lại kia để níu giữ một bộ phận nhân lực của Đê ky, mưu toan như thế, uyển chuyển khúc chiết, mọi người không khỏi ngậm ngậm khâm phục. Nhưng người của Đê ky vừa phát hiện bị lừa đã phản ứng nhanh thế này càng khiến người ta kinh hãi. Lại thấy Lục Phi vệ bên kia bởi Tam đại quý đã chuẩn bị xuất thủ cho nên đã dám nói chuyện, muốn trong lúc lời qua tiếng lại tìm cơ hội ra tay, chỉ nghe gã nói: “Tình cảnh thế này, tiểu ca còn có toan tính gì nữa, thật sự vẫn muốn đi sao? Viên lão đại bọn ta đã hạ nghiêm lệnh, còn điếu ba vị sư huynh của núi Long Hồ đến rồi, nói bất luận thế nào cũng phải lưu người lại, ít nhất cũng phải giữ người tới ngày mai, trước ngày mai, Viên lão đại nhất định đích thân đến. Tiểu huynh đệ, người thật sự vẫn muốn bọn ta động thủ sao?”

Gã buông lời này là muốn tạo áp lực tâm lý cho đối phương, chúng nhân vừa rồi từng đấu với Tam đại quý, tuy đã dốc toàn lực nhưng suýt nữa toàn quân bị diệt, tới nay nghĩ lại vẫn thấy sợ, bọn chúng còn dấy, thật chẳng biết thiêu u niên kia có qua nổi cửa này không, ngay cả Viên lão đại cũng nói muốn tự mình chạy đến. Lúc này đã chẳng còn ai không nhận ra tình thế nguy cấp của thiêu u niên. Bây giờ, Đỗ Hoài Sơn mới chịu nhìn về phía bờ, miệng buông tiếng than nhẹ, tựa như trong lòng cũng thấy hơi hổ thẹn. Thuyền đi xa dần, mọi người đã không còn nghe được đối thoại trên bờ nữa, Tiêu Tứ Ân vẫn vênh tai, trên sông gió lớn, lão cũng không nghe rõ đối phương nói gì, cuối cùng lắc đầu, chỉ đành từ bỏ.

Kim hòa thượng là người trọng nghĩa, bất kể thế nào vẫn cảm thấy bản thân cứ thế mà đi thế này thật không nên, chẳng qua bị Đỗ Hoài Sơn một tay đè cho không cự quấy được, đành mở miệng

sốt ruột nói: “Đâu gỗ, người còn không nói gì thì ta không thèm coi người là bằng hữu nữa!”

Vương Mộc nhìn hấn một cái rồi chợt quay sang, gật đầu nói với hai người Đỗ, Tiêu: “Cứ để ta đi xem xem, tính kế món hàng này lâu như thế, bất kể thế nào cứ thế bỏ đi thì thật đáng tiếc, hai vị tiên bố cứ đi trước, chúng ta gặp ở chỗ cũ.” Nói rồi, lộn người, chúc đầu nhảy xuống sông. Thảm Phóng “a” lên một tiếng, Tam Nương Tử thấp giọng nói: “Hấn muốn lặn tới bờ kia do thám tình hình, có thể giúp được, hấn nhất định giúp.” Bấy giờ thuyền đã qua nửa sông, Vương Mộc hẳn rất thạo bơi lội mới dám bơi ngược về vào lúc này. Người trên bờ đó nhất định không ngờ hấn trở lại, nói không chừng còn có thể giúp được thiếu niên. Lại thêm một hôm, thuyền sắp cập bờ bắc, mọi người chẳng dễ dàng gì mới tới được Giang Bắc nhưng chẳng ai lộ vẻ hân hoan, tất cả đều ngóng ngược về bờ kia. Bên đó tựa hồ vẫn đang giằng co, tình hình cụ thể lại chẳng nhìn cho rõ được. Mọi người không dám lưu lại lâu, đều vội vàng lên đường, đi được hôm lâu, ngoảnh lại bờ nam tựa vẫn không chút phong thanh.

Lại đi thêm một lúc, sắc chiều càng đậm, người càng đi càng xa, lại rẽ một khúc, chẳng còn nhìn được bờ Giang Nam cũ.

VĨ THANH

HOÀI THƯỢNG

Tiêng trời đã dần lạnh, lại cứ đi thẳng về phương Bắc, Thẩm Phóng và Tam Nương Tử đều đã mua thêm áo bông khoác ngoài. Từ lúc đến phương Bắc, hai người họ cùng những người khác đã ai đi đường nấy. Hôm nay tới đất Hà Trạch là đã đi được non nửa tháng rồi, đất Hoài Thượng này chỉ trong một đêm là trời đổ trận tuyết nhỏ, chỉ thấy ngọn cây, bên bờ đâu đâu cũng có bông tuyết trải dày. Sáng sớm hai người tới, chỉ thấy tinh thần phấn chấn. Bầu không khí có tiếng chim xừ rét lác đác bay lượn, hai người không dám đi nhanh, vẫn cứ cười la, cười lùa thông dong như cũ. Đi tới một trạm nghỉ chân, thấy có quán rượu, Tam Nương Tử cười, nói: “Vào cho ấm.” Thẩm Phóng thấy má nàng lạnh hồng, liền mỉm cười, gạt đầu.

Quán này vô cùng sạch sẽ, bàn bằng gỗ cây bạch, mặt đất không ráo, càng làm nổi cảnh tuyết phủ bên ngoài, cờ hiệu tửu quán viết hai chữ Nhất Biêu⁽³⁷⁾. Tam Nương Tử gọi rượu phần, lại gọi mấy món nhắm rau dưa, nàng cùng Thẩm Phóng uống rượu trong tuyết, cực kỳ vui vẻ. Trong quán tuy nhóm lửa nhưng chủ quán là người sáng khoái, mở toang cửa sổ, cửa trước, trong quán cũng chẳng ấm hơn bên ngoài là bao. Hai người uống xong hai chén rượu mới cảm thấy tay chân linh hoạt hơn một chút, bỗng thấy ngoài đường có mùi mấy người đang tới, tuy thể hình trông to hơn một chút nhưng từ xa trông vẫn rất quen, tới gần rồi nhìn kỹ, thì ra là hai vị Đỗ, Tiêu, thêm cả Kim hòa thượng, ba huynh đệ Trương gia, với hai người Tân Ôn. Bọn họ thấy quán rượu này đều nói: “Tốt, tốt!”

Đi vào quán rồi, không ngờ vợ chồng Thẩm Phóng cũng ở đây, ai nấy đều tươi cười, xa xa ôm quyền chào, đều ngó cả xuống.

Hai người Đỗ, Tiêu nhìn thấy hai chữ “Nhất Biếu” trên tủ lâu, nhìn nhau gật đầu. Tam Nương Tử tinh mắt, thấy lão ra dấu tay đặc biệt với trang chủ, dùng ngón tay vẽ một vòng trong không trung, giống một chén rượu nhỏ. Mọi người đều đang uống rượu, hai người Đỗ, Tiêu lòng dạ lại chẳng ở đây, một mực ngóng ra ngoài cửa, như đang đợi người. Một thoáng sau, thấy xa xa có người đi tới, chỉ thấy người này dùng chân phía xa, ngẩng đầu nhìn cờ hiệu bên này, sau đó gật gù đầu rồi chạy thẳng vào quán. Người này thân hình cường tráng, đến gần mới thấy rõ ra là Vương Mộc.

Kim hòa thượng nhìn thấy liền cao hứng, cười, nói: “Tốt, tốt, sao giờ người mới tới?”, rồi đẩy đẩy anh em Trương gia bên cạnh, nhường lấy một chỗ cho Vương Mộc ngồi.

Vương Mộc thi lễ chào hỏi người trong quán, Kim hòa thượng chẳng đợi hấn ngó vội vàng hỏi: “Mau nói, mau nói, tiểu huynh đệ họ Lạc thế nào rồi? Có xông ra được không, mấy hôm nay ta cứ nghĩ mãi chuyện này, thật khiến ta canh cánh trong lòng!”

Người xung quanh cũng đều quan tâm tới chuyện này, chỉ là không sốt ruột như Kim hòa thượng. Tới hai vợ chồng Thẩm Phóng cũng không khỏi chăm chú nhìn Vương Mộc, muốn nghe hấn nói ra hai chữ “bình an”.

Vương Mộc hẳn đã lạnh cóng, rót một bát rượu uống còn chưa đủ, phải uống liên tục ba bát mới lấy tay áo quạt miệng, cười, nói: “Nước sông hôm ấy thật không được ấm cho lắm.” Trương Giang tháng Mười, hấn có thể không sợ chuột rút mà bơi lội tự do, quả là giỏi ngụy lặn.

Thầy mọi người đều đang ngóng đợi, hắn mới mở miệng: “Viểu ca đó không sao rồi. Hôm ấy, chỉ một chốc là ta đã bơi tới bờ nam, tìm được một bụi lau khô ráo ẩn mình, xem tình hình trên bờ. Bọn họ chẳng nói chẳng rằng, cũng chẳng động đậy. Tiểu ca họ Lạc cúi đầu, thong dong nghịch cái roi ngựa của hắn, Lục Phi vệ thì chẳng dám mảy may lơ là, nghiêm thủ không động đậy, tam đại quý cũng như đang gặp đại địch. Khổ nhất chính là ta, toàn thân ướt nhẹp, lạnh muốt run người. Được một lúc thầy thuyên của mọi người đã tới bờ kia, mà đám người bên này vẫn chẳng có động tĩnh gì, ta rằng lợi gõ nhau mà nghĩ, có thể đốt đám lau sậy khô này thì tốt biết bao, càng nghĩ càng thầy lạnh, nhưng cũng chỉ có thể nghĩ mà thôi. Nhìn Lạc tiểu ca, ta chợt vỗ đầu, mới nghĩ nếu thật sự đốt bụi lau này, đám Đê ký giết mình, hắn quá nửa có thể xông ra được. Vàng kia ở trong tay hắn đâu có thể nào thì ta cũng cảm thầy tốt hơn là trong tay đám rùa đen khôn nạn kia. Ta mới đánh lửa nhưng bởi ngâm trong nước nên ướt hết ráo. Rồi bỗng có một kẻ trong Lục Phi vệ thấp giọng nói: “Hắn đang đợi trời tối”, ta mới chợt hiểu, Lạc tiểu ca muốn đợi đêm xuống, kiếm pháp kia của hắn, trong đêm tối chỉ sợ càng khó tránh. Đê ký không dám bắn tên, chỉ vì sợ hắn xông vào đám đông thì lại thành ra hỏng việc. Lạc tiểu ca bỗng ngẩng đầu nhìn bóng chiếu, thái dương chiếu trên mặt hắn, thật... thật...”, hắn ngôn từ vụng về, không biết nói thế nào.

“Ta nghe hắn đột nhiên nói: “Các người nhường đường đi, để ta đem vàng tặng cho Hoàn Nhan Lượng, mấy ngày qua nghĩ lại rồi, nói không chừng đổi được công chúa nước Kim về, tặng cho Tần Thừa tướng của các người, xem như có đi có lại, thế nào?” Ta mới nghĩ người này cực kỳ nghịch ngợm, quá nửa nói được làm được, nếu thật là như thế, Tần Thừa tướng sướng quá đi rồi!”

Trong đám người, có Kim hòa thượng là thích tính cách của Lạc Hàn nhất, không kìm được vỗ đùi cười lớn.

Vương Mộc nói: “Ta thấy lúc bây giờ tam đại quý đã ngã m lần tới sau lưng Lạc tiểu ca, tựa như chuẩn bị động thủ. Lục Phi vệ mặt mày âm trầm không nói gì, tay vừa khoát, vòng người ngựa từ từ tuốt đao kiếm hộ thân mà áp sát vào. Rõ ràng Lục Phi vệ không ngại đánh một trận, tuy kiếm thuật của Lạc tiểu ca kinh người nhưng từng ấy đao kiếm từ từ khép tới, chỉ sợ... chỉ sợ...” Mọi người đều biết tình thế hung hiểm, thân tình căng thẳng, nhất loạt nhìn vào mặt Vương Mộc, muốn biết lành dữ. Trên khuôn mặt cứng đờ của Vương Mộc bỗng thoáng hiện vẻ kỳ dị, nhớ lại nửa sau chuyện hôm ấy cũng khiến hấn kinh ngạc không thôi.

“Lạc tiểu ca thấy đám người kia ép tới, bất chợt huýt một tiếng, tiếng này giống hết tiếng người Tái Bắc gọi ngựa, vang vọng điếc tai, cực kỳ vang dội, bờ sông cũng truyền tới một tiếng kêu rít, thì ra con lạc đà của hấn xa xa phóng tới rồi dừng lại sau lưng đám người kia, đây là lần đầu tiên ta nghe tiếng lạc đà kêu, thứ tiếng ấy thật sự khiến người ta ngáy đơ, giống... giống lá khô đập trời, sa mạc mệnh mông... Lạc tiểu ca chợt cười, nói: “Các người muốn thì cho các người là được.” Hấn liền xuống xe, vỗ vỗ cổ con ngựa kéo, con vật ấy giống như hiểu lời hấn, kéo xe thông thả đi về phía Lục Phi vệ. Lục Phi vệ thấy tình thế quái đản, không biết là ý gì, bèn chú tâm đối phó. Ta lại thấy thân sắc trong mắt con ngựa đó có điều kỳ lạ. Lạc tiểu ca bỗng quát: “Bằng vào ba con quý không biết t moi ở đâu ra mà cũng dám ngang đường ta?” Hấn không xông về phía Lục Phi vệ mà thân hình bất chợt vọt lên, nhảy thẳng về phía tam đại quý. Bên kia, xe ngựa kia vừa đi tới trước một gã thiết kỵ, kẻ đó vươn tay định dắt, Lạc tiểu ca liền kêu một tiếng, con ngựa đó liền hoảng sợ, nghĩ vừa rồi lúc hấn vỗ cổ ngựa đã động tay động chân, đâm cái gì đó vào cổ nó, hai con ngựa bèn lao thẳng về phía trước, xem bộ dạng mệt mỏi của chúng nó, chẳng ai ngờ chúng nó điên lên lại dọa người như thế, đám thiết kỵ cả kinh, không ai dám cản, nhất tề tránh đi, vẫn là một kẻ trong Lục Phi vệ phi thân tới,

một đao chém rụng đầu một con ngựa, có điều sức lao của con vật cực lớn, lại thêm vẫn còn một con nên vẫn điên cuồng lao tới, lập tức cục diện tan tác, chớp mắt, cái xe ngựa đó đã lao thẳng xuống sông rồi, vạn lượng hoàng kim cũng theo trong đó. Biến hóa này quá lớn, chẳng ai nghĩ tới điều này nên đó lại thoải mái buông bỏ như thế. Hả n bỗng cười dài một tiếng, thừa lúc loạn, tung mình nhảy lên, thuận tay chém rụng đầu một tên thiệt kỵ, chỉ trong chớp mắt đã quá chiêu với một người trong tam đại quý, Lạc tiêu ca quá nhanh, tới cả tam đại quý cũng chẳng tạo thành thế vây công hả n được, cứ thế được ba chiêu, hả n liền lộn người mây trượng, đáp xuống lưng con lạc đà đang đợi ngoài vòng vây, có điều con lạc đà đã bị Đê kỵ ngăn khỏi bờ sông, đám Đê kỵ ào ào phi ám khí tới, mây chục cây cung cùng bắn, bọn chúng huấn luyện đã thạo, lập tức chặn kín các đường, tiêu ca họ Lạc tuyệt đối không còn chạy được vào đâu.”

Sắc mặt Vương Mộc bỗng đổi thành vừa kỳ quái vừa hung phẫn. “Không ngờ tiêu ca kia vỗ lạc đà một cái, một người một lạc đà liền nhảy vọt lên mây trượng, lao thẳng vào lòng sông, lần này tới cả tam đại quý cũng chẳng ngờ được...”

Mọi người đều kinh ngạc cực độ, Kim hòa thượng há hốc mồm, líu lưỡi nói: “Không thể thế được!”

Vương Mộc lắc đầu. “Đúng thế, ta thấy hả n cười lạc đà, thuận dòng bơi xuống hạ lưu. Tam đại quý men bờ mà đuổi.”

Kim hòa thượng ngó ngó Vương Mộc, hình như cho rằng gã này điên rồi. “Người bảo... người bảo con lạc đà đó biết bơi?” Mọi người mới nghĩ lạc đà tuy được gọi là con thuyền trên sa mạc nhưng sinh trưởng ở miền cát bụi tây bắc, tuyệt đối không thể bơi lội được.

Thấy mọi người đều nhìn mình chằm chằm, Vương Mộc chỉ đành gật đầu, càng khẳng định thêm, nói: “Ta cũng không tin, người

đương trường cũng không tin, dám thiếp t ky đề u há hóc môm quên luôn cả bắ n tên, con lạc đà đó bập bê nh, bập bê nh, quả thật không sợ nước, đợi đề n khi bọn kia muố n bắ n tên, nó đã bơi xa rồi.” Mọi người nghĩ tới chuyện xảy ra, bất giác cảm thấ y thật sự hâm mộ thiếp u niên này.

Vương Mộc cười khỏ. “Thiếp t ky bèn hạ lệnh phong tỏa bê n sông, tới ngày hôm sau, ta mới lên được thuyề n qua sông, đuổi theo tới giờ mới bắ t kịp.”

Kế đó, mọi người bèn dùng com, lúc ăn com vẫn không tìm được mà bàn luận không thôi. Một lúc sau, com nước xong xuôi, Đổ, Tiêu nhị lão nhìn nhau, nói với đám người: “Các anh em, chúng ta xem như tới nơi rồi.” Sau đó, đứng dậy ôm quyề n nói với Tầ n Ôn: “Không nhọc công Tầ n huynh tiễn xa nữa.”

Tầ n Ôn hơi ngạc nhiên nhưng chỉ gật đầ u.

Đổ Hoài Sơn “hừm” một tiế ng, nói: “Lầ n này, huynh đệ qua sông vô n là nhắ m món tiêu hàng này của Tầ n huynh mà tới, hiện hàng trắ ng đã đổi thành hàng vàng, Tầ n huynh cũng đã đưa tới nơi, bữa com vừa rồi tiêu đệ trả tiế n, xem như đáp tạ Tầ n huynh, còn như hai chiế c xe này, huynh đệ phải đem đi thôi.”

Mọi người không thể ngờ mọc đâu ra chuyện này, tiêu ngân chẳng phải đã chôn xuố ng lòng sông dưới tay Lạc Hàn rồi sao? Chỉ sợ lúc này, Đề ky đang tát bùn tìm vớt, lẽ nào vàng vẫn còn? Mà là còn trong hai chiế c xe nhỏ ngoài kia? Kim hòa thượng đứng phắ t dậy, xông ra ngoài quán, chạy thẳng tới chiế c xe nhỏ, giật phắ t vải phủ, chợt nghe có tiế ng “đình đàng” vọng vào tai không ngớt, trên nề n tuyế t, từng thổi, từng thổi vàng rơi xuố ng, thì ra toàn bộ vàng được giấ u một cách xảo diệu trong hành lý này. Bữa trước Tầ n Ôn làm mắ t tiêu hàng thực không tính là mắ t, bọn họ sớm đã chuẩn bị một

lần mất đó, biết thừa Đê ký nhất định sẽ không buông tha, chuyện tiêu này chính là nửa công khai nửa ngấm ngấm, do tiêu ca họ Lạc thu hút sự chú ý của Đê ký, thuận lợi cho Tần Ôn bảo hộ tiêu hàng yên ổn qua sông, lão với gã họ Lạc kia thông đồng diễn một tuồng kịch hay! Kim hòa thượng trừng mắt há miệng, chỉ tay vào Tần Ôn mà nói không nên lời.

Vợ chồng Thẩm Phóng cũng sưng ra, không ngờ còn có biến hóa này.

Đỗ Hoài Sơn bên kia lúc này mới coi như thấy được vàng thật, bạc thật, tựa như ráy lầy làm nhẹ lòng, cười nói: “Huynh đệ suýt nữa cũng bị Tần huynh lừa rồi, lại nghĩ Lạc tiêu ca kia kiếm thuật kinh người, chỉ sợ Cảnh Thương Hoài Cảnh đại hiệp cũng đem tất cả tinh lực đặt trên người hấn, cả Đê ký cũng thế. Cho tới hôm đó hai lão già ta nghe Kim hòa thượng nói câu: “Cuối cùng tới cọng lông bạc cũng chẳng thấy lầy một sợi” thì trong lòng mới động, cảm thấy trong chuyện này có thể còn quanh co khác, cho tới khi thấy người tính tình nóng nảy như Tần huynh mà lần này lại nhẫn nhục chịu đựng, cứ thế mặc kệ danh tiếng bản thân bị tổn hại mà chẳng hề oán giận thì càng cảm thấy không đúng, dọc đường, ta bèn bảo anh em Trương gia đẩy xe, Tần huynh tuy nói nói cười cười nhưng vẫn có thể nhìn ra đang ráy lo lắng, ta liền đoán được quá nửa rồi, nay lại nghe lời của Vương đầu gỗ, trong lòng mới nắm chắc tám phần. Bốn chữ “Ồn như Thái Sơn” của Tần huynh quả nhiên chẳng phải nói suông, tới Đê ký cũng bị lão huynh đánh lừa, món tiêu hàng này cũng suýt nữa tuột dưới mũi hai lão già này, hắc hắc, cao minh, thật cao minh!”

Thẩm Phóng ở bên cạnh nghe đến ngó ra, hấn hoàn toàn không ngờ lại có kiểu trá ngụy giang hồ thế này. Tam Nương Tử cười, nói với hấn: “Thiếp nói không sai phải không, Đỗ Hoài Sơn, Tiêu Tứ Ân quả nhiên là hai lão cáo già.”

Thẩm Phóng gật đầu, nhìn hai người Đổ, Tiêu đang ở bên kia cười tủm tỉm, ba anh em Trương gia thì thu gom từng thỏi, từng thỏi vàng. Bọn họ chẳng tốn bao nhiêu sức lực đã nhặt được vàng vào tay, đương nhiên rất đắc ý. Lúc này, bên Tần Ôn chỉ có hai người một già, một trẻ, lại đang trên đất của bọn họ, tuyệt đối khó mà độ sức, huống chi quán rượu này xem ra cũng có điều cổ quái, thì ra bọn họ sớm đã tính xong kế rồi.

Ai ngờ Tần Ôn chẳng giận cũng chẳng sợ, ngược lại nhìn sang hán tử đi cùng một cái, nhạt giọng nói: “Đại Ngưu Tử, bọn họ cũng nên tới rồi.” Hán tử kia liền nhìn ra, đáp: “Vâng!” Mọi người nhìn ra, chẳng bao lâu quả nhiên thấy một nhóm người đang tới, chính là người của đội áp tiêu ngày trước đã tản ra ai đi đường nấy, thì ra bọn họ cũng hẹn gặp tại nơi này!

Đổ Hoài Sơn sững người, thì ra song phương đều sớm có tính toán, kế đến hẳn là một trường long tranh hổ đầu rồi. Đổ Hoài Sơn trầm mặt, nói: “Tần huynh, tiên tài là vật ngoài thân, huống chi ta, huynh đều là người Hán, có lẽ nào huynh thật sự muốn như tiểu ca họ Lạc kia nói, đem vàng này tặng cho đám chó Kim sao?”

Tần Ôn khẽ lắc đầu.

Bấy giờ, Tiêu Tứ Ân thấy đôi phương người nhiều, thanh thế đang vượng, liền khe khẽ vỗ tay, chủ quán liền vén rèm đi ra, Tiêu Tứ Ân khoát tay nói: “Gõ mõ!”

Chủ quán nọ liền cầm mõ đi ra ngoài cửa, đứng giữa trời tuyế t gõ một hồi. Âm thanh vang vọng truyền xa, chẳng mấy chốc chỉ thấy xung quanh mười thôn tám quán, nơi nơi vang tiếng mõ, khiến cả đất Hoài Thượng xao xác. Đổ Hoài Sơn thản nhiên nói: “Đây là tín hiệu nghe mõ động võ của Dịch tiên sinh, Tần huynh có tự tin thoát ra khỏi mười dặm vuông nơi đây chăng?”

Thẩm Phóng nghe lầy làm kỳ lạ, mới hỏi Tam Nương: “Cái gì là nghe mõ động võ?”

Tam Nương Tử đáp: “Nghe nói ở đất Hoài Thượng hiện có một vị Dịch tiên sinh, bởi dân nơi đây chịu khổ với lính Kim đã lâu, bèn nghĩ ra biện pháp ấy, chỉ cần tiếng mõ vang lên, một phương có nạn, tám phương ứng cứu, lính Kim mà tới sẽ giống như vào núi đao biển lửa. Lại thêm mấy thôn này dân cư dững mãnh, dưới lệnh của Dịch công tử, cho dù sức không địch nổi cũng sẽ đốt nhà thiêu thôn, đóng quy vu tận với giặc Kim. Mấy năm nay, tới người Kim cũng không dám làm càn, xem như giữ được bình yên một phương. Hai người Đỗ, Tiêu đây hẳn là nhân vật trong nghĩa quân rồi, lão nhấc tới ắt chính là chuyện này.”

Thẩm Phóng nghe mà trong lòng hứng khởi, thì ra Hoài Thượng còn có nhân vật như thế!

Tân Ôn chẳng đổi sắc mặt, khoát tay, nói: “Đặt xuống”, mấy hán tử vừa chạy tới, ai nấy đi đến bên bàn, tháo bao vải trên người xuống, mở ra đặt lên bàn. Bọc đỏ này chính là thứ họ nhận từ tay Tân Ôn hôm chia tay, chỉ nghe lạo xạo ồn ào, đầy bàn ánh vàng long lanh, có châu báu, có vàng thỏi, tổng cộng mười mấy bao đều ở trên bàn, không dưới ba, bốn vạn lượng. Tân Ôn nhìn vàng, trong mắt tựa ướt lệ, hồi lâu mới nói: “Rất tốt, rất tốt, không thiếu một ai, một lượng vàng cũng chẳng suy suyền, đủ thấy các người đều không phải đắm thây lợi quên nghĩa.”

Tùng bọc vàng này giá trị không nhỏ, đám thanh niên tản đi rồi tụ lại, không thiếu một ai, một xu cũng không động tới, quả thật hiếm có.

Tân Ôn nhìn sang hán tử kia, gạt đầu, hán tử nọ đi tới cạnh hai xe cút kít, chẳng quản ánh mắt của Kim hòa thượng, lầy chặn đệm

trên xe xuống, trở về bàn rồi cũng đem vàng trong đó đổ hết lên bàn. Nhất thời, trong cái quán nhỏ bé này chắt chây mấy bàn vàng bạc, châu báu, ngay tới hai người Đổ, Tiêu cũng ngẩn ra, không biết Tần Ôn có ý gì.

Bấy giờ, Tần Ôn mới nói với Đỗ Hoài Sơn: “Trên bàn này thêm vào trong xe rồi đổ ra mới là toàn bộ, tổng cộng một vạn ba ngàn một trăm bốn mươi lượng vàng tròn, châu báu ba hòm, các người mang cả đi.”

Hai người Đổ, Tiêu chẳng biết lời này của Tần Ôn là thật hay giả, đang không biết đáp thế nào, Tần Ôn chợt nghiêm sắc mặt, quay lại, vỗ vai đám thanh niên nói: “Còn nữa, tính cả cái mạng của mười tám người trẻ tuổi này!”

Đỗ Hoài Sơn thấy Tần Ôn cuối cùng muốn liêu mạng, cười lạnh một tiếng, vẫy tay, Kim hòa thượng sớm đã muốn đánh với người của tiêu cục, bèn nhảy ra trước, lớn tiếng khiêu chiến.

Tần Ôn chẳng để ý đến hắn, tới cả đại hán mắt to, mày rậm Đại Ngưu Tử lúc này cũng chẳng hề tức giận, chỉ thấy Tần Ôn lấy ra một tờ giấy, khẽ cười, nói: “Chuyên tiêu này vốn bọn tôi chưa đưa tới nơi, có điều Lạc tiểu ca chỉ đưa mảnh giấy này, nói trên đó vẽ người nhận hàng, giao cho bất kỳ thủ hạ nào của hắn đều được, thứ vẽ trên này ta không nhận ra, không biết Đỗ huynh có nhận ra chăng?”

Nói rồi giờ tờ giấy ra, Đỗ Hoài Sơn nhìn, không khỏi đổi sắc kinh ngạc. Thảm Phóng ở xa ngó qua, chỉ thấy trên trang giấy có nét mực đen mảnh vẽ một cái chén be bé, miệng chén hơi nghiêng, bút ý xiêu vẹo, bên trên còn dùng mực nhạt viết: *Rượu rót sen vàng, nhà xa vạn dặm, khó được nâng chén chúc nhau, chữ không đẹp, hình như là viết thêm vào nhưng trong sự tươi cười còn ẩn một thú ý*

vị tịch liêu đau buồn lưu đầy trên nét bút, thể bút chuyển chi tiết sắc nhọn tầng tầng, Thẩm Phóng cũng không lý giải được ý tứ là gì.

Lúc này, Tần Ôn mới lộ nét cười, nói: “Có điê`u, ta nghĩ các vị nhất định nhận ra, cũng nhất định hiểu được, chuyên tiêu này á`y à, có lẽ trao cho các vị cũng thể` mà thôi.”

Đỗ Hoài Sơn tới tận lúc này cũng chợt bừng hiểu, cười, nói: “Tầ`n lão ca, huynh giấ`u ta thật kín! Lừa hai lão già này dọc đường đầ`n khô, uổng công tính kế` muố`n cướp món hàng này của huynh, hóa ra vị á`y chính là người nhận chuyên tiêu này, chuyên tiêu này chính là đưa đầ`n cho vị á`y, Lạc tiểu ca nọ...” Lão trầ`m ngâm một chút, không nói tiế`p suy nghĩ trong lòng. “... quả thật hào phóng. Ngược lại, bọn ta tiểu nhân ngón vật, truyề`n ra ngoài quả thật thành một chuyện cười lớn... Chỉ là ban nãy, Tầ`n huynh nói cái mạng của mười má`y vị huynh đệ` đây là ý gì, dọa ta cho rằ`ng Tầ`n huynh thật muố`n liề`u mạng với bọn này, lão hủ chuyên này chỉ sợ không chịu nổi Thập câ`m cửu ôn khai bi thủ của huynh.”

Tầ`n Ôn than rằ`ng: “Đây xem như một món nhân tình tặng kèm tiêu hàng, Long lão gia tử bọn ta nghe nói bên cạnh người đó trên Hoài Thượng đang thiế`u người, má`y đứa trẻ này cũng xem như có nghĩa khí, có sức vóc, lại thêm việc ở phương Nam vừa vạ`n phạm chút tội tình, cho nên bảo ta đem kèm tiêu hàng tới, giao hế`t cho các vị, xem liệu có ở bên cạnh giúp được chút gì cho người đó không.”

Đỗ Hoài Sơn lại sững người, tuy lão biế`t thể diện người đó trước nay rấ`t lớn, vẫn không ngờ Long lão gia tử lại chủ động tặng người tới. Mười má`y hán tử nọ bắ`y giờ đôi mắ`t uó`m đỏ, chợt từng người, từng người ngay ngắ`n đi tới trước mặt Tầ`n Ôn, ai nắ`y đầ`u quỳ xuố`ng dập đầ`u vang tiế`ng, có người nói: “Lão nhân gia, về` sau con không theo bên người nữa rồ`i, nế`u vợ con con có gì không phải,

xin người khoan dung cho.” Có người lại nói: “Lão gia tử, mẹ con nhờ cả vào người chiế u cô .” Tầ n Ôn đê u trịnh trọng gậ đầ u. Cho tới người cuô i cùng hành lễ, lão mới mở miệng nói với họ: “Lão đầ u ta già rô i, không thể theo các ngưoi báo quố c nơi tiề n tuyế n, nhưng các ngưoi không câ n lo lắ ng việc nhà, chút khả năng này ta vẫn có, ta còn đây thì sẽ không để bọn họ sô ng thiế u thố n, bị người khác khi dễ.”

Mười tám người nọ đứng cả dậy, quệt nước mắ t trên mặt, lúc này đã đứng cả sau lưng Đỗ Hoài Sơn. Đỗ Hoài Sơn nhìn mười mắ y người này, bùi ngùi nói: “Giang sơn đẹp đẽ, con em nhiệt huyế t”, cũng không nhiề u lời nữa, bèn đi ra ngoài quán. Vương Mộc thu thập vàng bạc trên bàn, vẫn dùng chăn bọc lại, chấ t lên xe cút kít. Mọi người đê u theo đi, vẫn là ba anh em Trương gia đẩy xe, đám hán tử tiêu cục ai nắ y sức vóc cường tráng, dáng vẻ khỏe khoắ n đi theo phía sau. Không gian bỗng dâng lên một mô i bi lương dạng “*Gió hiu hiu hê , nước sông Dịch lạnh ghê*⁽³⁸⁾.”

Mắ t thắ y bọn họ xa dầ n, xa dầ n trong bóng tuyế t, chỉ còn lưu lại mỗi dắ u chân, Tầ n Ôn nhìn theo hồ i lâu, mái tóc hoa râm xơ xác trong gió, cảm thắ y có rắ t nhiề u mong ước với hào tình đê u tựa như xa rô i, lại như đã gầ n lắ m, thân thiế t lắ m, trong lòng mình chẳng rõ là dư vị gì nữa.

Lúc này, Thẩm Phóng và Tam Nương nhìn nhau. Tuyế t tận chân trời rắ t mới mẻ, Hoài Thượng, chính đang cảnh tuyế t khắ p thôn trang.

(Còn tiế p)